

# Când povestea de dragoste ți-o scrie Dumnezeu



modelul creștin de relații între băieți și fete

Eric & Leslie Ludy

---

Eric & Leslie Ludy

# Când povestea de dragoste ți-o scrie Dumnezeu

**KERIGMA**

Oradea. 2006

„Dacă ceea ce cauți sunt modalități practice de a pune bazele unei relații care să-i aducă cinste lui Dumnezeu, nu-ți poți permite să nu citești această carte”.

DR. LES PARROTT ȘI DR. LESLIE PARROTT,  
AUTORII CĂRȚII

*Saving Your Marriage în Starts*

„O carte scrisă cu sinceritate și cu sufletul pe masă, ia-ți un moment pentru a căpăta o perspectivă nouă asupra adevăratei povești de dragoste, care este aceea după inima lui Dumnezeu”.

BEVERLY LAHAYE, FONDATOR ȘI  
PREȘEDINTE AL CONCERNED WOMEN FOR

## AMERICA

„Creativă, fascinantă, intuitivă și inspiratoare. Dacă vrei ca în lume să fie mai puțin cu o inimă frântă sau să umpli cu dragoste adevărată o inimă aflată la începutul căutărilor, pune deoparte un exemplar din această carte”.

JOE WHITE, PREȘEDINTE AL KANAKUK KAMPS

Originally published în English under the title H'Aerr GW WWfej *Your Love Story* by Eric X Leslie 1. ud>!

Copyright C 1999,2004 by Winston und Brooks, Inc.

Published by Multnomah Publishers, Inc.

204 W. Adams Avenue, P.O, Box 1720-Sisters, Oregon 9775\*) USA

All non-English language rights are contracted through Gospel literature International. P.O, Box 4060, Ontario, CA 91761 - 1003 USA.

Drepturile de autor pentru ediția hi limba română:

O 2005 KERIUMA

OP 2 - CP 16.410670 Oradea România

Itl. /Kax: (0259) 436874 E-mail: oMce (<t) kerigmn.ro Web: [www.kerigma.ro](http://www.kerigma.ro)

Toate drepturile rezervate, Traducerea: Idorin Moț în

Stilizarea, tehnoredactarea și coperta Comei l'icftrat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUBY, KRIC A.I.KSI. IK

Când Dumnezeu îți scrie povestea de dragoste

I i le l csite l udv Oradea Kerigma, 200 < p  
242,20.5 cm ISBN 9? 3 >86698 - 6 - 3

2

Romanian edition

Tuturor celor care tânjesc să cânte cântecul  
mai dulce

Cuprins

Introducere - Leslie în căutarea dragostei  
adevărate unu

DORINȚA DUPĂ O POVESTE DE DRAGOSTE

Capitolul unu - Eric

Tipe de tipe și tipi de tipi

Capitolul doi - Eric în căutarea unui cântec  
mai dulce

Tânjirea unei generații după o altfel de  
dragoste

Capitolul 3 - Eric

Cine este căpitan pe corabia dragostei tale?

Punând temelia unei povești de dragoste  
scrise de Dumnezeu

Capitolul 4 - Leslie

Umăr la umăr cu Autorul poveștii de dragoste

Urmând un Tată credincios, nu o formulă  
greșită

doi

PREGĂTINDU-TE PENTRU O POVESTE DE  
DRAGOSTE

Capitolul cinci - Eric  
Iubește cu adevărat  
Despre a-ți iubi viitorul partener de viață  
înainte chiar de a-l cunoaște

Capitolul șase - Leslie  
O dragoste care ține veșnic  
O dragoste care nu este doar un sentiment  
Capitolul șapte - Eric  
Atingând perfecțiunea lăuntrică  
O puritate care o depășește pe cea de  
suprafață

Capitolul opt - Leslie  
Probleme ale inimii  
(În punct de vedere al unei femei asupra /  
lăuntrice trei

ÎN AȘTEPTAREA POVEȘTII DE DRAGOSTE  
Capitolul nouă - Eric  
Arta credincioșiei  
Ceva ce trebuie să înveți cu mult înainte de a  
spune „Da”.

Capitolul zece - Leslie  
Poate fi cântat solo cântecul mai dulce?  
Înțelegând durerea și scopul celibatului  
Capitolul unsprezece - Leslie  
Țintind către un standard mai înalt  
Oare chiar există cavaleri nobili fi fecioare  
curate?

patru

ÎNDULCIND POVESTEA DE DRAGOSTE  
Capitolul doisprezece - Eric

Casă, dulce casă  
Testul suprem al dragostei adevărate  
Capitolul treisprezece - Eric învățând să fi tandru

Cum te pot pregăti obiceiurile ciudate pe care le ai pentru o poveste de dragoste

Capitolul paisprezece - Leslie

Jucând la victorie

Pregătindu-te pentru succes prin a-ți alege o echipă de învingători

cinci

DESCOPERIND O POVESTE DE DRAGOSTE  
SCRISĂ DE DUMNEZEU Capitolul cincisprezece - Leslie

Prea târziu?

Un licăr de speranță într-o lume a virginității pierdute

Capitolul șaisprezece - Eric împotriva curentului

Să avem coloană vertebrală într-o generație căreia așa ceva îi lipsește

Epilog - Leslie

După ce ai spus „Da” 233

Frumusețea poveștii unei căsnicii scrise de Dumnezeu

Note

**Leslie**

## **ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI ADEVĂRATE**

Cred că ar fi mai bine să ne despărțim”, zise el încet. Erau cuvintele de care mă temeam de luni de zile. „Aș vrea să mai cunosc și alte fete”.

Cu degetele tremurânde am apucat strâns cordonul receptorului și am reușit să nu izbucnesc în plâns, cu toate că plămânii îmi erau gata să explodeze. A urmat o pauză lungă, apăsătoare, în care el a așteptat să răspund. Singura mea consolare era că nu-mi putea vedea fața. Eram foarte palidă. Dacă el s-ar fi aflat cu mine în cameră momentul acela cumplit, n-aș fi fost în stare să ascund devastarea ce mi se citea pe față.

Coșmarul devenise realitate... din nou. Ceea ce începuse ca o relație frumoasă, plăcută, inocentă, devenise treptat o încurcătură complicată de emoții și pasiuni, numai pentru a se sfârși brusc, acum când focul se stinsese. Durerea ascuțită ce-mi străpungea inima cu cruzime era atât de intensă încât abia mai puteam să respir. Cumva, totuși, cu un strop de demnitate, am reușit să închei convorbirea telefonică. Am așezat receptorul în furcă și am simțit cum mă învăluia un nor întunecat de disperare, revărsând fără milă asupra minții mele descumpănite un torent violent de sentimente de respingere și lipsă de speranță.

Se terminase. Încă o dată, mă așteptau o noapte de nesomn și agonie și ore de plâns până aveau să-mi sece lacrimile. Încă o dată, aveam să

cunosc singurătatea aceea dureroasă, disperată, a intrării într-o cameră plină de străini - fără o mână de care să mă țin, fără un braț puternic care să mă cuprindă tandru și să-mi dea siguranță. Încă o dată, eram singură.

Câți ani am tânjit după dragostea adevărată și am căutat-o cu ardoare? Câte nopți am stat trează, visând la o poveste de dragoste frumoasă - o relație care să dureze și care să se termine cu o inimă zdrobită?

Făceam sacrificii incredibile în încercarea de a mă agăța cumva de orice relație de scurtă durată în care ajungeam să fiu implicată. Dăruiam părți din mine oricărui băiat care apărea în viața mea - părți din inima mea, din sentimentele mele și chiar din trupul meu. O dată însă ce băiatul se sătura de mine, inima mea fragilă devenea obiect **de joacă** pentru el, după care o dădea la o parte nepăsător. Și chiar **dacă eu eram** cea care pune capăt relației, durerea inimii zdrobite era inevitabilă. De fiecare dată mă simțeam ca și cum ceva de mare **preț era smuls cu violență dinlăuntrul meu.**

Tânjeam să fiu iubită și plăcută. Toată viața am visat să trăiesc o poveste de dragoste perfectă. Undeva însă în mijlocul ciclului nesfârșit al idilelor trecătoare, visul acesta al meu s-a spart în țăndări, așa cum s-a spart și inima mea.

Am apelat la alții pentru sfaturi. Cei din generația mai în vârstă mă **sfătuiau** așa cum se pricepeau ei, însă sfaturile lor erau atât de rupte **de** realitatea lumii mele, încât nu-mi foloseau la



nimic. Ca și **creștină**, am ascultat cu atenție învățăturile liderilor bisericii și am **încercat să urmez întru** totul regulile creștine cu privire la relațiile **dintre băieți și fete**. Regulile acelea însă nu m-au protejat deloc **împotriva relațiilor care** au sfârșit toate, fără excepție, prin a mă lăsa **cu inima zdrobită**.

Când m-am întors spre cei din generația tânără, am descoperit că eram cu toții în aceeași barcă: un șir nesfârșit de idile superficiale și ieftine, care nu durau și care ne răneau emoțional și ne lisau lipsiți de siguranță. De fapt, durerea pe care o trăiam eu era mică în comparație cu cea prin care treceau mulți dintre prietenii mei.

Într-o noapte, stând întinsă în pat, m-am pomenit rostind în inimă o rugăciune disperată.

„Doamne, unde ești Tu în toate astea?“, am strigat în inima mea. „Eu sunt copilul Tău. Tu știi că inima mea tânjește după ceva frumos. Am căutat și continuu să caut iubirea adevărată. Oare să fie posibilă în lumea asta întunecată, plină de pofte, perversiune și păcat, o poveste de dragoste curată, perfectă? Are măcar rost să îndrăznesc să visez la ceva mai mult decât la dragostea asta ieftină, superficială, lipsită de sens, pe care am cunoscut-o până acum?“

Așa m-am rugat, și în momentul următor am simțit o atingere blândă, tandră, în inimă. Dintr-odată am înțeles că nu aceea era viața pe care Dumnezeu dorea să o trăiesc și că El avea ceva cu mult mai bun pentru mine. Era ca și cum

Dumnezeu însuși îmi reamintea, spunându-mi, ***Eu sunt Autorul dragostei adevărate. Eu sunt Creatorul poveștii de dragoste.***

În momentul acela am simțit în duhul meu o provocare tăcută. Era ca și cum Dumnezeu ar fi stat acolo, înaintea mea, blând, cu lacrimi de dragoste nemărginită în ochi, șoptindu-mi, Ai căutat iubirea adevărată în felul tău, urmându-ți propriile căi. Dar căile Mele nu sunt căile tale. Vreau să scriu o poveste frumoasă, doar pentru tine, dar mai întâi trebuie să-mi încredințezi stiloul acestui domeniu prețios al vieții tale. Ce spui, Mă lași să-ți scriu Eu povestea de dragoste?

Nu la mult timp după noaptea aceea plină de lacrimi și lipsită de speranță, a început călătoria mea. O călătorie de neuitat. O călătorie în care aveam să descopăr ceva ce înainte nici nu-mi imaginam că putea exista – frumusețea de neegalat a unei povești de dragoste scrise de Dumnezeu. Mai mult din disperare decât cu încredere, L-am invitat pe Creatorul universului să fie centrul vieții mele de dragoste. M-a dezamăgit El? Din contră! Aveam să descopăr curând că Prietenul meu cel mai credincios, Cel care mă iubea mai mult decât puteam înțelege, avea un plan pentru viața mea de dragoste, un plan a cărui frumusețe avea să mă lase fără cuvinte.

Nu știu dacă voi putea vreodată reda în cuvinte minunea copleșitoare a ceea ce înseamnă ca povestea de dragoste să ți-o scrie Dumnezeu. Tot timpul cât a durat povestea mea de dragoste

cu Eric, am fost conștientă că Acela care care ne îndruma fiecare pas, ne călăuzea fiecare conversație, picta fiecare apus de soare și ne veghea cu un zâmbet era **Dumnezeu**. Idilele ieftine, de imitație, pe care le trăisem până în acel moment, pur și simplu nu se puteau compara cu acel fel nou de dragoste pe care-l descoperisem. Eram zilnic uimită că am putut să trec de la suferință, confuzie și compromisuri în relații, la un vis devenit realitate. Descoperisem o dragoste divină care nici chiar în basme nu putea fi întâlnită, prin simplul fapt de a-l fi încredințat lui Dumnezeu stiloul cu care se scria povestea vieții mele și de a-L fi lăsat pe El să scrie fiecare capitol. El era cu adevărat interesat de acest domeniu al vieții mele. Și avea și un plan! După cum are unul și pentru tine.

Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.

PSALMUL 18: 30



Cartea aceasta conține un mesaj care îți poate schimba viața pentru totdeauna. Te rugăm să ni te alături, lui Eric și mie, în această călătorie de neuitat pe care Dumnezeu ne cheamă să o facem pentru a descoperi ce înseamnă ca povestea de dragoste să ți-o scrie El. În cuprinsul acestei cărți am încercat să împărtășim cât mai sincer posibil experiențe și trăiri din viața noastră. Când însă a fost cazul, am schimbat denumirile unor locuri și

le-am descris altfel decât arată ele în realitate, schimbând de asemenea și numele unor persoane pentru a le proteja identitatea.

În timp ce citești această carte, poți plânge cu noi, poți râde cu noi, poți râde *de* noi, poți chiar să te mânii pe noi – dar sperăm că ne vei însoți până la ultimul capitol și că vei descoperi ceva ce depășește tot ceea ce ai visat vreodată. Speranța și rugăciunea noastră este ca în urma lecturii acestei cărți să descoperi secretul dragostei adevărate. O poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu.

Cartea aceasta ***nu*** este una de reguli cu privire la ce să faci sau să nu faci într-o relație cu un băiat sau cu o fată. Și nu este niciun ghid complet despre cum să trăiești ca și celibatar.

Ea este, mai degrabă, o invitație pentru ***tine***. Cel care te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuși și care te iubește mai mult decât poți pricepe vrea să *te* ia într-o călătorie.

Călătoria aceasta este pentru oricine caută frumusețea dragostei adevărate și de durată, dragostea în forma ei cea mai pură, și care este dispus să facă tot ceea ce este necesar pentru a o găsi. Ea este pentru oricine a făcut greșeli, indiferent dacă au fost mici sau mari, și care spune, „Pentru mine e prea târziu să mai descopăr fel de dragoste”. Este o călătorie pentru oricine care a ajuns obosit de același scenariu vechi al relațiilor fizice și lipsite de orice semnificație și scop.

Călătoria aceasta este pentru oricine are curajul să viseze la ceva dincolo de surogatele de dragoste, ieftine și diluate, pe care ni le oferă cultura noastră, respingându-le pentru un alt fel de dragoste, infinit mai bună. Călătoria aceasta este chiar și pentru sceptici, care se îndoiesc că o asemenea dragoste ar putea exista.

Indiferent unde te afli, ce faci sau ce ai făcut, ***invitația aceasta este pentru tine.*** Înaintea ta stă însuși Autorul oricărei iubiri adevărate și El te întreabă blând, ***Nu vrei să mă lași să-ți scriu Eu povestea de dragoste?***

Dacă te vei încrede în El suficient încât să-l încredințezi stiloul vieții tale, vei porni într-o călătorie la capătul căreia vei ajunge să fi dezgustat pentru totdeauna de dragostea la care te cheamă lumea. **Este** o călătorie în care vei descoperi dragostea adevărată, pură, așa **cum Autorul** ei a conceput-o să fie.

unu

## **DORINȚA DUPĂ O POVESTE DE DRAGOSTE**

Destăinuirea aceasta nu făcu altceva decât să ne sporească și mai mult interesul și uimirea, pentru că niciunul dintre noi nu avea habar cine era Sandra.

„E o tipă de tipă?”, întreabă pe un ton rugător Brad Pitt, alias Mike din Wyoming.

Dar, gata cu vorbele! Cu o rapiditate de bionic, Kevin își scoase portofelul. Peste câteva momente, cu toții examinam o fotografie a „tipei secolului”, după cum ne-o prezintă cu nedisimulată mândrie

pseudo-Tom Cruise.

„Uaaaau!”, se auzi din colțul mesei unde Brad Pitt și Leo DiCaprio (Wayne din Denver) discutau cu privire la liniile superbeii țipe din fotografie.

„Eu cred că are un nas enorm”, murmurară două dintre supermodelele din jurul mesei.

Eu continuam să-mi ciugulesc plăcinta cu carne.

Veni rândul lui Barbie nr. 2, ce ședea lângă Top Gun, să-i bată inima cu putere în timp ce era supusă interogatoriului. Fotografia tipei lui Kevin fu dată la o parte în strigăte de „Hai, fetițo, fa pași!” din partea Bărbiilor și în mormăituri dezaprobatore cu privire la gâtul ei cam subțire din partea Kenilor, Brad Pittilor, Leo DiCapriilor și Tom Crușilor.

După o săptămână în care trebuise să afișăm un comportament de sfinți în fața celor mai mici din tabără și să fim superspirituali când ne aflam în preajma liderilor taberei, era timpul să ne relaxăm – timpul să lăsăm adevăratele pasiuni ale vieții să iasă la suprafață. Vreau să spun că în adolescența târzie și în jurul vârstei de douăzeci de ani nu poți cânta foarte multe cântece spirituale înainte de a avea nevoie de o infuzie de dragoste de modă veche!

În urmă cu un an, ceea ce mă aprindea cu adevărat erau discuții ca aceasta. Îmi plăcea să mă laud prin tabere cu viața mea amoroasă și să exagerez vorbind despre tipa bineînțeleasă cea mai țipă de țipă din câte existau, într-un fel care să-i

facă pe toți băieții invidioși și pe fete nesigure. Puteai spune orice, pentru că nimeni nu avea cum să verifice dacă ceea ce spuneai era adevărat.

Astfel de conversații despre dragoste făceau deliciul meu, dar ceva se schimbase în Eric Ludy [alias Pee-Wee Herman în grup (personaj de film, întruchipându-l pe fraierul total - n.tr.)] - ceva important. Ceva ce m-a făcut să doresc să mă bag sub masă când toate acele priviri iscoditoare s-au îndreptat spre mine.

Nu voi uita niciodată momentul acela. Mă aflam acolo, înțepând cu furculița o gogonea înțepenită în colțul tăvii, cu mintea țipându-mi fără încetare. ***Vă rog, nu mă întrebați... vă rog, nu mă întrebați.*** Ei bine, m-au întrebat.

„Eric, să te-auzim acum pe tine. Cum stai cu dragostea, pe cine-ai mai cucerit, cu cine te vezi”.

Toți ochii aceia, albaștri, de culoarea smaraldului sau căprui, clipeau către mine în așteptare. Mi s-a pus un nod în gât.

„Ăăă... eu...”, am început eu să mormăi. Palmele îmi erau transpirate. Limba îmi era uscată și groasă, de parcă aș fi avut o radieră în gură. În cele din urmă, Pee-Wee Herman grăi. „Ăăă, eu... ăăă, de fapt... eu aștept vremea lui Dumnezeu”.

Să fiu sincer însă, ceea ce am spus nu s-a auzit atât de clar cum tocmai ai citit. Ultima parte a propoziției a fost o mormăială sută la sută, ceva cam de felul „ștept 'reamea lu' Mnezeu”.

Sperasem să răspund rapid, iar ei să treacă mai departe la Elle MacPherson, care ședea lângă

mine, absolut liniștită și având deja pregătită în mână o fotografie a unui tip de tip. ***Planul meu însă a avut exact efectul invers!*** Au devenit chiar și ***mai*** interesați!

„Cred că n-am înțeles ce-ai spus, Ludy!”, mă provocă Tom Cruise sarcastic. „A fost numele unei fete sau mâncarea ta chinezească favorită?”

După ce hohotele de râs s-au mai potolit, am început din nou, de data aceasta ceva mai clar.

„Știu că acest lucru poate suna ciudat, dar am decis că nu-mi voi mai da inima nici unei fete până când Dumnezeu nu-mi va arăta că aceea va fi soția mea!”

De multe ori mi-am dorit să fi putut fi mai elocvent, să-mi fi putut impresiona mai mult audiența prin ceea ce am spus și prin felul în care am făcut-o, audiență care acum mă privea cu gurile întredeschise. Cred însă că Dumnezeu dorea să înțeleg că eu aveam de urmat o cale diferită, prin care nu urmăream să capăt aprobarea Kenilor și a Barbiilor acestei lumi, ci pur și simplu să arăt că îl respect și că îl iubesc pe El.

A urmat un moment de tăcere. Peste colțul acela de restaurant în care ne aflam noi s-a așternut liniștea, în vreme ce toți ochii erau ațintiți asupra gogonelei pe care eu o ciopârțeam fără milă.

„E... ***interesant!***”, remarcă cu stânjeneală supermodelul Kayla, cu o privire ce trăda o mare neîncredere.



„O, ia mai **scutește-mă!** Ludy, cum te aștepti să cunoști o fată bună, cu care eventual să te și căsătorești, dacă nu cauți?“, interveni Leonardo, acompaniat de un cor de „da-uri“ și „exact-uri“ venit de la toți cei din jurul mesei.

După un moment de tăcere în care m-am gândit cum să răspund, am inspirat adânc și am spus, „Cred că dacă Dumnezeu vrea să mă căsătoresc – încă o inspirație adâncă – El îmi va alege viitoarea soție“.

Un nor întunecat se așază peste întregul grup și din el începu să toarne nedumerire și șoc sub forma unor fețe fantomatice și a unor ochi dați peste cap. Mi-am ridicat privirea de la gogoneaua mea torturată și am descoperit un deget arătător lung, osos, îndreptat spre mine, cam la treizeci de centimetri de nasul meu. Kevin își folosea degetul la fel cum își folosea Clint Eastwood pistolul. Nu trăgea ca să mutileze – trăgea ca să **ucidă!** Fața bronzată al lui Kevin căpătă o nuanță de un roșu aprins, în vreme ce buzele îi tremurau de parcă ar fi fost un vulcan gata să erupă. În cele din urmă, după trei secunde lungi, a erupt.

„Nu sunt deloc de acord cu tine“, izbucni el, cu degetul arătător țintindu-mi în continuare nara dreaptă. „Dumnezeu nu vrea să stăm degeaba și să nu facem nimic altceva decât să-L batem la cap cu privire la un lucru ca **ăsta**“.

Predica lui pasională fu însoțită de câteva „amin“-uri din grup. Kevin continuă. „Cred că Dumnezeu vrea ca **noi** să alegem“, zise el, „după

care El binecuvântează alegerea Făcu o pauză, după care încheie fulminant: „Datorită unui creștinism prostesc ca al tău suntem noi creștinii priviți ca niște orfani lipsiți de ajutor! E absolut ridicol să crezi că lui Dumnezeu l-ar păsa într-atâta de viața de dragoste!”

Degetul îi mai rămase în aer câteva secunde, după care îl coborî încet, ca și cum ar fi spus, ***Dacă mai dai vreun semn de viață, trag din nou!***

Pentru conversația lor mai mult decât interesantă, eu am fost atunci cea mai mare nenorocire. Dacă vrei să storci tot sucul dintr-o conversație despre viața amoroasă, adu-L pe ***Dumnezeu*** în discuție. În ce mă privește, comiseseam păcatul de neiertat pentru un supraveghetor de tabără, și puteam vedea asta din privirile tuturor celor din jurul mesei.

Până la vârsta la care mă aflam atunci, întotdeauna mă înțelesesem bine cu oricine. Știam cum să devin unul din mulțime și să nu supăr pe nimeni. Eram atent să spun ce trebuie pentru a evita dezacordul și disputa. Eric Ludy nu fusese niciodată cunoscut pentru curajul său... a, cu excepția situațiilor în care era vorba despre Denver Broncos (echipă de fotbal american - n.tr.). Când însă era vorba de lucruri care contau ***cu adevărat***, eram un mare fricos! Acesta a fost unul dintre primele momente din viața mea în care îmi amintesc că am rămas statornic lângă ceva în care credeam [și care nu era portocaliul și

albastrul (culorile echipei Denver Broncos - n.tr.)].

Ca o ironie însă, eu nici măcar nu știam exact despre ce vorbeam. Cu numai douăsprezece luni înainte, și eu aș fi fost **totul împotriva** a ceea ce tocmai spusesem. În ultimul an însă, Dumnezeu mă provocase să aplic creștinismul meu în **fiecare** domeniu al vieții mele. Era oare ridicol să cred că Dumnezeu ar fi îndeajuns de interesat de viața mea de dragoste încât să mă călăuzească în acest domeniu și să-mi dea o soție?

M-am așezat mai bine pe scaun, am străpuns pentru o ultimă dată gogoneaua și am vorbit. „Tot ce știi”, am spus, „este că de fiecare dată când am încercat să-mi aleg **însumi o** prietenă, s-a dovedit în cele din urmă că aveam gusturi **ori**”.

În alte împrejurări ar fi chicotit cu toții, dar acum situația era un pic prea serioasă pentru așa ceva.

Toți ochii erau larg deschiși, și la fel și urechile, când am concluzionat, „Kevin, dacă Dumnezeu ar alinia în momentul ăsta zece fete în fața mea și mi-ar zice „Alege, Eric, aș cădea cu fața la pământ înaintea Lui și I-aș spune „Doamne, Tu mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însumi... **Alege Tu!**”

În afară de mine, pariez că niciunul dintre cei prezenți atunci acolo nu-și amintește momentul... Probabil pentru ei cuvintele mele nu au fost decât niște aiureli ale unui lunatic pe nume Ludy. Pentru mine însă momentul acela a fost unul decisiv. A fost ca și cum Dumnezeu m-ar fi întrebat, „Fiule,

cât de serios ești când spui că vrei să te încrezi în Mine?”

Așa că atunci și acolo, în fața acelor tipe de tipe și tipi de tipi, Dumnezeu m-a provocat în mod oficial să-l încredințez Lui „stiloul” vieții mele. Vreme de douăzeci de ani scrisesem eu cu acel stilou, însă acum, peste o plăcintă cu carne de pui și o gogonea ciopârțită, îl dădeam marelui Autor, pentru a-L lăsa pe El să-mi scrie povestea de dragoste. O poveste minunată.

## **Eric** **ÎN CĂUTAREA UNUI CÂNTEC MAI DULCE** **Tânjirea unei generații după o altfel de** **dragoste**

Revenirea mea acasă în 1988 a fost un dezastru. Eram în ultimul an de liceu și un nebun pus pe șotii, profitând de credulitatea mea, m-a convins că în octombrie va reveni Iisus și că va fi sfârșitul lumii.

Parcă te aud zicând, „Și l-ai crezut? 16 Hm... mi-ar plăcea să arunc vina pe sistemul educațional pentru a nu mă fi învățat să-mi folosesc mintea. Dar... asta e! L-am crezut!

Dat fiind faptul că nu mai erau decât câteva săptămâni până la distrugerea totală a lumii, trebuia să-mi pun ordine în priorități. Până la petrecerea de revenire acasă mai era vreo lună și multe dintre fete erau încă disponibile.

***N-am de gând să mai fiu atunci pe-aici,*** îmi spuneam, pe măsură ce se scurgeau săptămânile. Problema însă era că nu doar săptămânile treceau, ci și ocaziile de a-mi găsi pentru petrecerea cu pricina o fată, ca toți ceilalți băieți. Lucrul acesta, în sine, n-ar fi fost o problemă, dacă ***toate*** fetele disponibile în octombrie, ***după ce Iisus avea să vină și să plece, n-ar fi plecat și ele!***

Dar, asta e, viața trebuie să meargă mai departe. Petrecerea se putea da și fără bătrânul Eric, care, ca întotdeauna, nu avea o prietenă. A

intervenit însă o mică mare problemă. Nebunii mei de colegi, răi ca întotdeauna, mi-au jucat o festă și m-au numit în comisia care se ocupa de organizarea petrecerii. Bănuiesc că și-au spus că un PeeWee Herman avea să fie cireașa de pe tortul miresei pentru tot acel grup format din jucători de fotbal, toți macho unul și unul. N-aveam încotro, **trebuia** să particip! Și trebuia să-mi găsesc și **o**!

Am găsit o fată într-un orășel vecin, prietena unui prieten. Fata a fost de acord, chiar dacă după oarece insistențe, să facă pereche cu mine în seara petrecerii. Înainte însă de a-și da acordul, a vrut să fie sigură de un anumit lucru, așa că mi-a spus, „Faptul că voi fi perechea ta deseară înseamnă atât și nimic mai mult. Sper că înțelegi!”

Era o brunetă creață, foarte parfumată, însă nu foarte atrăgătoare. Prima greșeală pe care am făcut-o a fost să uit de ea vreme de aproape o oră în timpul petrecerii. Iar a doua greșeală mi-a cam pecetluit soarta pentru seara aceea. Eu însă eram inocența întruchipată. Am început, bâlbâind, să vin cu fel de fel de scuze pentru lipsa mea de sensibilitate. Pentru că, vezi tu, eu nu doar că uitasem de ea aproape o oră în seara aceea; uitasem complet că **există**. Mi-a adus aminte de ea o fată care a venit la mine și m-a informat, „LouAnn e furioasă pe tine!”

Am întrebat-o cu inocență, „Cine-i LouAnn?”

Așa că acum, bolovanul de mine, fără un dram de minte, încercam să o conving cât era ea de importantă pentru mine.

„LouAnn”, îi spuneam, încurcându-mă după fiecare cuvânt, „ești o fată super! Ești deosebită pentru mine!”

La auzul ditirambei mele, un pufăit de dezgust i-a ieșit pe nări. Mi-am dat seama atunci că pentru ea aproape că nu mai existam. În următoarele câteva minute, amicii mei au început să se adune în jurul nostru și conversația s-a înviorat. S-au făcut câteva glume și râdeam cu toții. Toți, mai puțin LouAnn. Unul dintre amicii mei, Darren, a început o discuție despre nume și înfățișare, și cu toții chicoteam când se descoperea o asemănare între numele unuia dintre noi și înfățișarea lui. Pentru mine ăsta a fost semnalul. Ca un Don Juan scânteietor ce eram, mi-am întors privirea spre frumoasa mea brunetă și i-am spus, „E cam hazliu, dar nu mai știu, ți-am spus că am primit o pisică pe care-o cheamă LouAnn?!”

Răspunsul ei a fost oricum numai drăgăstos nu. Ochii i-au devenit de un verde neon cum nu mai văzusem până atunci și nici de-atunci înainte. A urmat apoi să-mi spună la revedere, lucru pe care l-a făcut cu gheara cea mai potrivită pentru starea de spirit în care se afla (ori doar îmi imaginez episodul ăsta?). Mi-a răspuns, „Da? Eu am un pechinez jigărit pe care-l cheamă Eric!”

Fata frumoasa a dragostei

Cei mai mulți am eșuat sau eșuăm lamentabil în poveștile de dragoste pe care le-am trăit sau le trăim. Aproape toți am trecut prin starea aceea îngrozitoare care însoțește destrămarea unei

relații.

Cum spunea și Joël, un prieten de colegiu, într-o sâmbătă seara, după ce o dăduse iar în bară, „Știu să încep o relație, însă nu știu s-o păstrez”.

Problema **aceasta**, din nefericire, nu e doar a lui Joël de la etajul al treilea al Baker Hall (Joël, care, în treacăt fie spus, e tot singur și acum). În generația noastră, problema aceasta e una de proporții epidemice.

Și apoi e Margo din Minnesota. Pe Margo n-o impresionează prea mult soarta lui Joël. Îmi spunea ea, „Chiar mi-aș dori să am **ocazia** de-a strica o relație cu un băiat!”

Indiferent dacă te identifici cu Joël sau cu Margo, sau cu niciunul dintre ei, îți garantez că te vei identifica cu sentimentele lui Katie, o studentă în ultimul an la colegiu, care a meditat mult la acest subiect. „Eric, tu trebuie să înțelegi”, a exclamat Katie, „vreau ca viața mea de dragoste să fie una *frumoasă*”

Katie reprezintă sentimentele unei întregi generații flămânde după dragoste, o generație înțărcată în spiritul educației proproperezative și anti-SIDA. Noi **cunoaștem** biologia dragostei, dar nu cunoaștem „fața frumoasă” a ei.

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, trebuie să recunoaștem că cei mai mulți dintre noi, pe la vârsta de șaisprezece ani, am ajuns la concluzia că „fata frumoasă a dragostei” e ceva întâlnit doar în filmele de la Hollywood, cu actori ca Tom Hanks și Meg Ryan. Tot bla-bla-bla-ul cu „și au trăit fericiți



până la adânci bătrâneți” e pentru idealisti și visători, nu pentru realiști și gânditori critici.

Acum, aș vrea să știi de la bun început că nu vreau să drept doctor în relații de dragoste. Parcă o aud pe Leslie acum, „Asta așa e, are dreptate!” (Am însă și eu momentele mele bune!)

M-am format în aceeași cultură în care te-ai format și tu. Am crescut cu ***The Dukes of Hazzard*** și m-am jucat cu Slinky. Am purtat Levi's mulați și încălțăminte Nike ca albastrul din acuarelele pentru copii. Eram în școala elementară când se părea că America a rămas fără petrol, în primul an de liceu când am descoperit mai mult petrol decât aveam înainte, și tocmai absolvisem liceul când am bombardat Irakul, așa încât să nu mai rămânem încă o dată fără petrol.

Știi în ce lume trăiești, pentru că și eu trăiesc în ea. Și cu toate că nu mă pot lăuda cu un doctorat în probleme de dragoste, cred că am un mesaj care îți poate transforma radical concepția pe care o ai cu privire la viața de dragoste. Dacă te identifici, fie și oricât de puțin, cu generația noastră flămândă după dragoste, vei putea să simți puțin din gustul raiului pe pământ, citind în paginile care urmează despre o față frumoasă a dragostei, care există, crede-mă, ***cu adevărat***.

Dacă mi-ai cunoaște povestea vieții, s-ar putea să te întrebi ce mă califică să-ți vorbesc despre această față frumoasă a dragostei. Adesea mă întreb eu însumi exact același lucru. Ca să o spun de la început, domeniul acesta al relațiilor cu

persoanele de sex opus nu era nici pe departe cel mai tare punct al meu. Încă din zilele când nu eram decât un puber de treisprezece ani cu fața plină de coșuri, mă întrebam ce-ar atrage-o pe o fată la mine. Probabil tu nu te afli și nu te-ai aflat niciodată într-o stare care să te facă să-L rogi pe Dumnezeu ceva de felul, „O, Doamne, Dumnezeule, ai milă și nu speria lumea cu fața mea!” Dacă însă ai fost sau ești într-o astfel de stare, vreau să te asigur că știu exact ce simți.

Am avut și eu perioada mea dificilă din viață, când am fost bălălău, ochelarist, cu proteză dentară, și când eram încadrat de către toate femeile binevoitoare din viața mea la categoria „piele și os”, având o disperată nevoie de una din mesele lor. Îmi amintesc cum am încercat Selsun Blue (variante multivitaminizată) în lupta împotriva nenorocitelor de particule de epidermă de culoare albicioasă împrăștiate prin toată freza mea. Bineînțeles, când fratele meu mai mic, Marky, a găsit sticluta albastră ascunsă sub patul meu, a început să-l imite pe Frank Sinatra și să-mi cânte, în octombrie, **Christmas** în variantă de serenadă, încât mai că nu mi-a venit rău auzindu-l.

Nimeni nu mă poate acuza că nu știu ce înseamnă să simți că ești urât. Îmi amintesc cum, în perioada de vârf a pubertății fiind, am fost fotografiat gratuit de către cei de la Olan Mills. Băieții de-acolo mi-au plătit, numai să iau cu mine fotografia gratuită, ca nu cumva aceasta să ajungă din greșeală în catalogul lor de reclamă.

Da, și mai știu și ce înseamnă să fii singur. Cu adevărat singur! De fapt, înțeleg cât se poate de bine amestecul toxic de singurătate și dorință sexuală, care îți creează senzația că inima ți-e prăjită la un foc de tabără dogoritor, ca o pastă de nalbă.

Știu ce înseamnă să-ți dorești să îmbrățișezi pe cineva, să ai pe cineva care să se sprijine tandru de tine, pe cineva care să se îngrijească de nevoile tale, într-un fel romantic. Știu ce înseamnă să-ți dorești pe cineva cu care să împarți viața, poate de multe ori agitată, dragostea pasională, îmbrățișarea caldă. Știu ce înseamnă să tânjești după „fața frumoasă a dragostei”.

Cum am mai spus, revenirea acasă în 1988 a fost un dezastru. Nimic n-a fost frumos! (încă mă cuprinde o senzație de inconfort ori de câte ori în jurul meu se discută despre pechinezi.) Ziua nunții însă, din 1994, a fost cu adevărat incredibilă! Undeva între revenirea aceea acasă și luna de miere, întreaga mea înțelegere cu privire la dragoste s-a schimbat. Și în acel proces am descoperit ce anume lipsește din conceptul pe care generația noastră îl are în ce privește dragostea. Am descoperit fața frumoasă a dragostei. Și am găsit-o într-un loc cu totul neașteptat! Pasiunea și banca de biserica

Crescând în biserică, am ajuns să cred că tot ceea ce-mi doream era într-un fel sau altul rău pentru creșterea mea spirituală. „SĂ NU FACEȚI ASTA, SĂ NU FACEȚI CEALALTĂ!”, tuna pastorul

de la amvon, în vreme ce eu, pe ultima bancă din biserică, visam cu ochii deschiși la Suzie McFroughal cea sexy de la Hank's Burger Bam. În cea mai mare parte a vieții mele am crezut că **Dumnezeu** era Cel care punea cele mai mare piedici în calea experimentării de către tineri a pasiunii și florilor dragostei. Și, fără să stau prea mult pe gânduri, aș fi trimis la plimbare pe oricine ar fi încercat să mă convingă că Dumnezeu trebuie să aibă un cuvânt mai greu de spus în povestea mea de dragoste. Toate acele „să nu”-uri severe cu care se părea că El era deosebit de grijuliu să mă bombardeze erau absolut destul, mulțumesc!

Vreme de mulți ani din viața mea, m-am luptat să găsesc cuvintele potrivite care să exprime frustrările mele agonizante. Eram tânăr și în sufletul meu se ducea o luptă permanentă între cerința de a asculta de toate acele „să nu”-uri ale lui Dumnezeu și dorința pe care o aveam în mine de a-mi împlini pasiunile și dorințele senzuale.

Nu am putut reda tot chinul prin care am trecut în anii aceia decât în momentul în care am dat peste o legendă grecească, pe care o redau în continuare. Dacă și tu ai încercat fără succes să amesteci „pasiunea” cu „banca de biserică”, există mari șanse să simți că mesajul ascuns al acestei povești-grecești-în-interpretarea-lui-Ludy ți se adresează în mod special.

Chemările cântării celei dulci

(inspirată din „Odiseea” lui Homer)

Pe puntea corăbiei, căpitanul Ulise parcă

domina totul în jur cu statura lui impozantă. Soarele de după-amiază licărea pe oglinda apei, în vreme ce el, cu eleganță și demnitate, pășea încoace și încolo pe punte. Fiecare mișcare a lui Ulise era urmărită cu atenție de cârmaciul care muncea din greu pentru măcar o privire aprobatoare a nobilului său căpitan.

„Ține-o tot așa!”, tună Ulise, cu o voce care parcă umplu aerul sărat.

„Am înțeles, căpitane!”, răspunse cârmaciul cu hotărâre.

După ce dădu această comandă, căpitanul își întoarse privirea aprigă înspre tribord, unde la orizont începea să se vadă uscatul. Nici țițetele pescărușilor de deasupra, nici pleoscăitul ritmic al valurilor ce se spărgeau de corabie nu reușeau să-l distragă pe Ulise de la gândurile despre ceea ce putea urma. În aer plutea mirosul aventurii și totul era exact cum îi plăcea lui Ulise. La un moment dat însă, o voce îl smulse din reverie.

„Căpitane!”

Nobilul conducător se-ntoarse repede și ceea ce văzu era un marinar îngrijorat, cu privirea tulburată și buzele tremurându-i de groază.

„Căpitane!”, strigă acesta din nou, cu groaza întipărită pe față.

„Liniștește-te”, îi porunci Ulise. „Trageți răsuflarea și spune-mi ce te sperie așa”.

Întreg echipajul se opri din activitate și se adună în jurul celor doi să audă ceea ce se anunța a fi o discuție extrem de interesantă.

„Of... noi... oh”, se bâlbâi el. „Ăă... căpitane... of...”

Ulise îl apucă de guler, îl trase până la câțiva centimetri de fruntea lui încruntată și-i porunci, „Hai, băiete, dacă ții la viața ta, vorbește!”

Lucrurile se lămuriră în momentul următor, când ofițerul secund, împietrit de groază, ridicând un deget tremurând și arătând spre nord, bâlbâi, „Sirenele, căpitane!”

Fața lui Ulise se încordă și un oftat de îngrijorare putu fi auzit pe întreaga corabie. Sirenele se aflau acolo, chiar în fața lor, gata să-și înceapă cântecul cu care să-i farmece pe marinari pentru ca aceștia să-și îndrepte corabia drept către stânci. Cântecul sirenelor era atât de dulce, de ispititor, că niciun bărbat normal nu-i putea rezista. Ulise trebuia să acționeze rapid - **cât timp mai putea gândi limpede.**

„Sirenele astea diabolice nu ne vor învinge!”, spuse el echipajului cuprins de groază. „Chiar așa! Muzica lor încântătoare, dulce, melodioasă, nu-și va face cale către urechile noastre. Sus inima, băieți, corabia noastră nu se va zdrobi astăzi de stânci”.

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Ulise simți că mintea începe să i se împăienjenească. Era atras ca de un magnet de dorința de a auzi măcar un vers din legendarul cântec al sirenelor.

Dacă am încerca să ocolim stâncile? NU! se muștră singur. NU! Asta își spun toți căpitanii care

trec pe-aici. Toți cred că pot rezista, dar apoi își pierd luciditatea și urmăresc cântecul acesta dulce până ce-și găsesc moartea între colții stâncilor, în vreme ce sirenele își bat joc de ei de sus. NU!

Ulise se îndreaptă în grabă spre prora corăbiei, se întoarce și strigă să audă întreg echipajul:

„Noi nu suntem decât oameni, și de-aceea nu putem rezista promisiunii din cântecul sirenelor că vom ajunge să ne bucurăm de dragostea lor dulce. Sirenele au prins în capcana cântecului lor toate corăbiile ce au trecut înaintea noastră pe-aici, și de fiecare dată acestea s-au zdrobit de stâncile pe care stau ele. De data asta însă, prietenii mei, nu va fi așa! Noi nu vom cădea pradă ispitei lor; ba mai mult, nici măcar nu ne vom lăsa ispitiți!

„Vreau ca fiecare marinăr să ia din această ceară de albine și să-și înfunde cu ea urechile, ca să nu poată auzi nimic. Iar pe legați-mă de catarg!”

Marinarii priviră unul la altul, uluiți.

„M-ați auzit bine”, strigă Ulise din nou.  
„Legați-mă de catarg! Și legați-mă strâns și bine!”

Cu soarele dogorind cu putere deasupra capetelor lor, marinarii, disciplinați, se împrăștiară pe corabie să execute ordinele lui Ulise. Abia terminară de îndesat ceara în urechi și să-și lege căpitanul de catarg, că dulcele și fermecătorul cântec de dragoste al sirenelor începu să umple ușor văzduhul. Era un cântec care, plin de pasiune

și frumusețe, învăluia corabia care plutea pe mare așa cum focul cald învăluie mâinile reci într-o zi de iarnă.

Niciunul dintre marinari nu era afectat de cântecul sirenelor – niciunul, în afară de Ulise, care, legat de catarg, nu avea ceară în urechi care să nu-l lase să audă muzica. În Ulise, pasiunea se dezlănțui cu toată puterea. „Dezlegați-mă!”, urla el în agonie. „Vă rog, dezlegați-mă! Vă poruncesc să mă dezlegați... vă rog, vă rog mult, dezlegați-mă”.

Echipajul însă nu-l putea auzi. Pe deasupra, Ulise le poruncise să nu-i citească de pe buze. Cântecul se auzea tot mai clar și era tot mai frumos, iar Ulise gemea tot mai tare de atâta dorință fizică. Începu apoi să țipe ca un nebun după cineva care să se supună ordinelor lui și să îndrepte corabia înspre sursa acelei muzici atât de dulci și care îi stârnea atâtea pofte. Își amenință echipajul cu spânzurătoarea, că-i dă hrană ciclopilor, și cu alte asemenea forme de tortură, însă urechile lor erau surde la orice sunet, inclusiv la amenințările lui. În timpul acesta, corabia aluneca pe lângă coasta stâncoasă a sirenelor, pentru ca, în cele din urmă, să se depărteze suficient de aceasta încât marinarii să nu mai audă cântecul.

Ulise, epuizat și cu fața roșie după atâta zbatere, fu, în sfârșit, dezlegat și căzu grămadă pe puntea corăbiei.

„De ce?”, gemu el cu puterea ce-i mai



rămăsese. „De ce se pare că lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult în viață duc la distrugerea mea? De ce mi se interzice ceva atât de frumos? Catargul m-a salvat azi de la a urma acel cântec dulce, dar mortal, al sirenelor!” 1

Să arzi legat?

Pot spune că știu ce-a îndurat Ulise. Am crescut fiind învățat cum „să mă leg de catarg” pentru a putea rezista cântecului ispitelor, care îmi bombarda urechile cu volumul dat la maximum. Am auzit toate predicile despre focul și pucioasa care îi așteaptă pe cei care ajung între colții „stâncilor morții”. Am parcurs toate manualele despre cum să rabzi să arzi legat, ba chiar și unul cu titlul „Cum să-ți stabilești traseul astfel încât să nu auzi sau să nu vezi vreodată o sirenă”.

De asemenea, de câteva ori am sărit peste cal în perioada aceea oribilă a pubertății, care părea că nu se va termina niciodată. Eram un fel de Houdini, cu dexteritatea mea de a reuși să dezleg frânghia cu care eram legat de catarg și să mă fac nevăzut fără ca vreunul din Garda Națională să-și dea seama. Însă nu numai că eram un magician când era vorba să descopăr posibilități de a ieși din strânsoarea frânghiei, dar eram și ca un copil de doi ani care conduce o semiremorcă atunci când trebuia să-mi conduc corabia departe de stânci. Devenisem un profesionist de înaltă clasă în arta fină de a produce stricăciuni serioase corăbiei.

Ca și cei mai mulți băieți, am crescut și m-am format în vestiarul băieților. Singurul subiect de conversație de care atmosfera de-acolo era întotdeauna suprasaturată îl transformase într-un spațiu educațional prin excelență. Avându-mi dulapul lipit de cel al lui Donny Lucero, în doar două minute am învățat mai mult despre sexualitate decât am făcut-o în **două ore** de prelegere științifică pe care mi-a ținut-o tata în seara în care m-a luat într-un tur cu VW-ul nostru de culoarea bananei și în care mi-a vorbit despre Subiect.

Aveam o dorință nebună în mine de a avea o prietenă, o persoană pe care să o iubesc și care să mă iubească, cineva cu care să pot fi intim. Diferența dintre sfaturile lui Donny Lucero și cele pe care le primeam de la pastorii mei cu privire la acest subiect era șocantă. Pariez pe zece dolari că ghicești ale cui sfaturi le preferam.

Îmi doream să cunosc nemijlocit **tot** ceea ce-mi spunea Donny. Doream să înțeleg toate acele lucruri, și **nu** doar la modul teoretic! Problema era că ori de câte veneam la biserică și mă așezam pe banca mea, auzeam negreșit același lucru: SĂ NU... urmat de o listă întreagă de lucruri. Însă toate acele „să nu”-uri nu treceau dincolo de urechea tânărului cu hormonii inflamați care eram și care căuta ochiuri prin care să iasă din frânghie astfel încât în mod accidental voit să-și piloteze corabia dragostei cât se putea de aproape de stânci.

Dacă tot ce spun îți sună oarecum cunoscut, probabil că la cei douăzeci de ani pe care îi ai te scufunzi într-o mare adâncă și ai ajuns să ai mai multă apă în barcă decât câtă este în afara ei. Probabil că ești atât de frustrat, atât de tare te dor rănilor provocate de flăcările în care arzi legat, atât ți-e de silă să mai asculți ce isprăvi și cuceriri a mai făcut Donny Lucero **al tău**, încât următorului care va veni la tine cu un „să nu” **îi vei pocni una** drept în figură!

Cui dintre noi îi place să ardă legat cu o frânghie? Dar oare este vreo altă cale care să ne ferească de zdrobirea de stânci? Din fericire, povestea **nu** se sfârșește aici. Legenda grecească spune că și altă corabie a trecut prin același loc. Iar căpitanul acelei corăbii a răspuns sirenelor altfel decât a făcut-o Ulise.

Cântecul mai dulce

Nu mult în urma corăbiei lui Ulise, venea o altă corabie. Marinarii de pe aceasta au înțeles pericolul care îl reprezentau sirenele și stâncile pe care ședeau acestea.

„Căpitane Orfeu”, strigă entuziasmat ofițerul secund, „peste puțin timp se va auzi cântecul sirenelor!”

La auzul veștii, întreg echipajul se înveseli, iar marele Orfeu zâmbi. De jur-împrejurul punții, vocile marinarilor răsunau pline de bucurie. Acea parte a călătoriei după care tânjiseră până atunci era atât de aproape! De fapt, printre corăbieri se aflau câțiva care se alăturaseră echipajului **doar**

ca să audă cântecul.

Cu un zâmbet de cunoscător, viteazul căpitan luă cutia frumos ornamentată pe care i-o întinse un mus. O deschise și scoase din ea neprețuitul instrument, în timp ce întreg echipajul se adună în jurul lui, așteptând cu răsuflarea tăiată. Apoi, cu o grație de prinț, ridică instrumentul deasupra capului într-un gest de biruință, moment în care corăbierii izbucniră în aclamații și strigăte de bucurie.

„Cântă, căpitane!”, îl îndemnă vesel cârmaciul.

„Hai, mare căpitan Orfeu, cântă!”, strigă cu entuziasm ofițerul secund.

Toți ochii marinarilor erau ațintiți asupra lui Orfeu, eroul lor. Căpitanul Orfeu luă poziția potrivită și începu să cante cu măiestrie o muzică desăvârșită, așa cum ureche de om nu mai auzise până atunci. Toți membrii echipajului până la unul se pierdură în reveria cântecului. Nu după mult timp, coasta sirenelor se pierdu la orizont și maestrul muzician sfârși cântecul pe care el însuși îl compusese. Niciun om de pe corabie nu fusese ispitit de cântecul sirenelor. De fapt, niciunul nu-l băgase în seamă. Cu toate că muzica sirenelor fusese ispititoare și dulce, marele Orfeu cântase pentru echipajul lui... un **cântec și mai dulce.**<sup>2</sup>

O melodie diferita

Pentru aceia dintre noi care au petrecut ani de zile legați de catarg, ca și pentru aceia dintre noi care n-au rezistat ispitei și s-au zdrobit de stânci,

e timpul să ne începem călătoria înspre o melodie diferită.

În generația noastră flămândă după dragoste, ne e foarte greu să credem că „fața frumoasă a dragostei” există cu adevărat. Adevărul este însă că Hollywood-ul ***nu se apropie nici măcar pe departe*** de acel fel de dragoste care e vie și reală în inima lui Dumnezeu. Această dragoste este „cântecul mai dulce”. Și când și tu vei auzi acest cântec mai dulce, vei vedea că este de zece mii de ori mai minunat decât tot ce ți-ai imaginat.

Când ne-a creat, Dumnezeu a pus în noi dorința după tovărășie. El ne-a conceput să ne dorim cu ***intensitate*** intimitatea – spirituală, emoțională și, da, ***chiar*** și fizică. El a pus în noi aceste dorințe nu ca o formă de tortură, ci ca și cel mai desăvârșit dar pe care a putut să ni-l dea. Întocmai cum un iubit își arată dragostea iubitei lui oferindu-i tandru un trandafir delicat și înmiresmat, la fel și Iubitul sufletului nostru ne-a dăruit această delicată și minunată capacitate de a dăruir și primi dragoste. Și o dată ce devenim conștienți de acest adevăr, descoperim și faptul că El, care a plăsmuit dragostea, vrea să ne învețe și cum să o descoperim în toată plinătatea ei.

Așa că, pentru toți aceia dintre voi care, în această generație, visați la ceva veșnic dulce și care aproape că v-ați mistuit tot arzând legați, Dumnezeu vă așteaptă cu nerăbdare să săriți în corabia Lui, ca astfel să vă poată cânta acel „cântec mai dulce”.

Un pas mai departe

Cuibărește-te într-un fotoliu mare și moale, în fața unui foc ce trosnește, și ia-ți Biblia. Biblia ta cea vrednică de încredere. Deschide-o la cartea numită Cântarea cântărilor. Dacă vei citi această carte cu intenția de a descoperi mai mult despre natura Dumnezeului tău din ceruri, atunci nu se poate să nu ajungi să înțelegi că El este cel mai mare Romantic. Eric

## CINE ESTE CĂPITAN PE CORABIA DRAGOSTEI TALE?

punând temelia unei povești de dragoste scrise de Dumnezeu

Să zicem că vrei să zidești o casă. Dacă ai minte, nu vei zidi casa pe nisip. Orice constructor înțelept va săpa mai întâi un șanț adânc în care va turna beton. Și Iisus spune că așa trebuie să se zidească o casă, când, în Matei 7, vorbește despre constructorul „înțelept” și despre cel „nebun”. Și asta pentru că dacă se vrea ca o casă să reziste furtunilor vieții, fie acestea spirituale sau tropicale, trebuie să aibă o fundație. Același lucru este adevărat și cu privire la viața de dragoste!

Te invit să mă însoțești într-o mică aventură în țara betonului! Ceea ce-ți propun nu este extraordinar de romantic (culoarea cenușie nu are nimic romantic în ea), însă este extraordinar de important. Citind următoarele câteva pagini, s-ar putea chiar să te întrebi, ***Ce-or fi având a face toate astea cu viața mea de dragostei***

Ei bine, ai răbdare și du lectura până la capăt, și vei descoperi că lucrurile despre care îți vorbesc privesc ***totul*** viața ta de dragoste. De fapt, după cum vom explica mai departe în această carte, ele sunt chiar cele care formează viața ta de dragoste! Sunt temelia obținerii oricărui succes în relații. Pentru a fi pregătit să te relaționezi la o persoană de sex opus, trebuie mai întâi să înveți cum să te relaționezi la Cel care ***a creat*** sexul opus.

Lasă ca aceste cuvinte să pătrundă adânc în inima și în mintea ta, pentru că dacă le pierzi, vei pierde cheia secretă cu care poți descuia ușa către acel „cântec mai dulce”. Iar acea „față frumoasă a dragostei” după care tânjești, va rămâne pentru totdeauna doar un basm – ceva ireal, ceva la care nu poți ajunge.

Cum începe o poveste de dragoste mai dulce

Una dintre cele mai mișcătoare relatări consemnate în istoria creștinismului este cea despre apostolul Andrei, unul din cei doisprezece ucenici ai lui Iisus. Andrei a fost adus înaintea guvernatorului Egeas să dea socoteală pentru faptul că predica fără încetare mesajul controversat al lui Iisus. Guvernatorul l-a amenințat, „Dacă nu încetezi să predici acest mesaj al lui Iisus și această cruce, te voi crucifica și pe tine pe una!” 1 Nu știu ce ai fi făcut tu într-o asemenea situație, dar eu unul cred că n-aș fi stat prea mult pe gânduri și aș fi răspuns, „Nicio problemă! Vrei să-mi țin gura? Poftim: am tras fermoarul! Mi-am închis gura! De ce să nu uităm toată această poveste despre cruce sau cum îi mai spui?”

Andrei însă nu s-a înfricoșat, ci a răspuns liniștit, „Mărite guvernator, n-aș predica despre slava crucii lui Hristos dacă n-aș fi gata să și mor pe o astfel de cruce!”

Andrei a fost imediat luat și crucificat. A fost legat fără milă de două grinzi de lemn puse în cruce, după care instrumentul acela de tortură a



fost ridicat în poziție verticală, ca astfel răstignitul să sfârșească de o moarte înceată și chinuitoare. Vreme de trei zile, Andrei a atârnat acolo, într-o suferință cumplită, predicând în tot acel timp mesajul triumfător al lui Iisus și al crucii Lui, până când, în sfârșit, a fost luat acasă să fie cu Cel pe care L-a iubit mai mult decât propria-și viață.

Nu știu ce-ai putea spune tu, dar eu n-am văzut niciodată așa ceva!

Vreau să spun, o asemenea dragoste pentru Hristos, o asemenea dispoziție de a renunța la viață! Când am auzit pentru prima dată această istorisire, eram creștin de aproape douăzeci de ani și în minte începuseră să mi se strecoare îndoieli serioase cu privire la acuratețea unora dintre aceste povești legendare despre credință.

Dacă asta înseamnă să-L urmezi pe Hristos, cum se face că până acum nu am văzul pe nimeni să trăiască acesta? mă întreb bam în mintea mea, mică atunci, poate cât un bob de mazăre.

În vremea aceea, obișnuiam să iau de bun tot ce auzeam la școala duminicală. Și asta pentru că persoana care ne spunea toate acele lucruri era apreciată învățătoare de școală duminicală, domnișoara Puddlemeister. Cum putea să greșească **domnișoara** Ceva însă m-a determinat să nu mai accept ce ni se spunea. Probabil noua mea atitudine avea ceva de-a face cu lipsa de coloană vertebrală a multor persoane din viața mea care se numeau creștini. Sau probabil ajunsesem la acea etapă din viața mea când nu mă

mai mulțumeam cu simpla „acceptare” a lucrurilor, dorindu-mi să cunosc eu însumi, **mijlocit**, ceea ce credeam.

Orice va fi fost, în mintea mea s-a strecurat micul șoricel al cinismului. Iar acel mic rozător enervant începuse să alerge încoace și încolo și să-mi roadă inocența și credința copilărească. Cu toate că părinții mei și domnișoara Puddlemeister îmi dădeau o învățătură bună, am început să mă îndoiesc că o asemenea dragoste fără margini pentru Iisus ar putea exista și că Iisus ar fi cu adevărat Cineva pentru care oamenii să fie gata să moară.

Acest șoricel al cinismului este ceva foarte obișnuit în generația noastră. În cazul celor mai mulți dintre noi, el roade puțin câte puțin din chiar conceptul de Dumnezeu, anume cine este El și cine vrea El să fie în viața noastră. Ceea ce am înțeles eu însă a fost că Dumnezeu este **real**, indiferent **dacă eu** credeam sau nu aceasta. Și în ziua în care am recunoscut acest lucru, enervantul meu șoricel a fost prins într-o capcană de șobolani de dimensiuni industriale!

Bătrânul român într-o zi, fratele meu mai mic, Marky, mi-a arătat o casetă video pe care a început să o laude, zicând, „Eric, pe caseta asta e cel mai incredibil lucru pe care l-ai putea vedea sau auzi vreodată!” Dacă l-ai cunoaște pe fratele meu, ai înțelege de ce, la început, mi-am dat ochii peste cap. Lui Marky i se mai spune și Marele maestru în exagerări. Și nu i se spune așa doar pentru că mai umflă câteodată adevărul. Adică vreau să spun că atunci când Marky accentuează un anumit lucru, lucrul acela ajunge în cele din urmă să fie întins și lătit El e Marky care, după ce mâncase niște ciuperci delicioase, spunea, „Am murit și am ajuns în rai, unde ciupeam corzile unei harfe alături de Sfântul Petru”. Sau, care, după ce vizionase filmul **Iubita**, spunea, „Nimic nu mi-a mișcat inima mai mult în toți acești douăzeci și trei de ani ai mei pe planeta asta”.

Așa că acum, Marele maestru în exagerări flutura prin fața ochilor mei o casetă video despre care, după aspectul exterior, n-ai fi zis că e cine știe ce, asigurându-mă că ceea ce era înregistrat pe ea putea fi cel mai incredibil lucru pe care l-aș fi putut auzi sau vedea **vreodată**. Ei bine, cu toate că mi-e greu să admit că Marele maestru în exagerări mai poate avea și dreptate, când a apăsât pe butonul de pornire, ceea ce am văzut a fost cu adevărat incredibil!

Pe ecran a apărut un bătrân slăbit, cu fața plină de riduri. Nu voi uita niciodată tremurul vocii acelui om când a început să vorbească.

Trupul îi părea obosit și marcat de semnele vizibile ale bătrâneții, însă în ochi i se puteau citi un foc și o blândețe cum nu mai văzusem până atunci.

Cu toate că, fiind fratele mai mare, ar fi fost de așteptat poate să reacționez cu indiferență la ceva ce-l entuziasma pe fratele meu mai mic, n-am putut să nu mă las captivat. Realmente sorbeam de pe buzele acelui om cu fața plină de riduri fiecare cuvânt pe care îl spunea, de parcă mi-ar fi spus codul secret cu care puteam deschide misterele universului. Aș putea spune însă că, într-un fel, chiar a făcut acest lucru!

În toți anii de până atunci în care mă formasem și continuam să mă formez ca și creștin, ochii mei nu văzuseră ceva mai de vrednic de respect, urechile mele nu auziseră ceva mai dulce și blând, și inima mea nu arsese mai disperată să-L cunoască pe Iisus mai mult!

„Scumpul meu Iisus!”, spunea el, cu ochii ridicați spre ceruri.

Aproape că așteptam ca Dumnezeu să coboare chiar în acel moment și să-l ia acasă la El. Cum de se putea abține Păstorul sufletelor să strângă la piept cu toată dragostea un așa îndrăgostit de El? Așa cum Îi vorbea lui Dumnezeu, sfântul acela albit de ani părea un copil. Era diferit de predicatorii pe care îi auzeam la amvoane și de vorbitorii energici de la radio. Cuvintele lui îmi pătrundeau în inimă. Era ciudat de blând și, dacă aș putea spune așa, chiar frumos. Părea chiar că,

În timp ce-l ascultam, se apropiase foarte mult de mine și acum mă cuprindea într-o îmbrățișare caldă.

În ochi, cu care priveam aspru și bărbătesc de obicei, îmi apăruseră lacrimi, ascultându-l cum vorbea, cu mici întreruperi, despre marea lui iubire. Spunea lucruri pe care le mai auzisem înainte, dar ceea ce-mi atingea sufletul era blândețea cu care le spunea. Vorbea despre viața lui în România sub dictatura comunistă, despre dedicarea lui totală lui Iisus, despre refuzul de a renunța la credința lui, despre cei paisprezece ani pe care îi petrecuse în închisoare și despre tortura îngrozitoare care o suferise acolo.

Îmi amintesc cum mi-am dorit atunci să am și eu ceea ce avea acel om. **Nu, nu-mi doream** anii de închisoare și tortura pe care le suferise el, ci-mi doream comoara aceea scânteietoare **dinlăuntrul** lui. Avea omul acela ceva ce eu, ca să fiu sincer, nici măcar nu știam că există. Ceea ce pentru mine ar fi fost iadul pe pământ, pentru el se părea că fusese cea mai dulce binecuvântare. Ba chiar spunea despre cei care-l torturaseră că erau oameni pe care „învățase să-i iubească”. Nu m-am mai îndoit atunci nicio clipă că ceea ce radia din el era o comoară adunată în urma unor suferințe groaznice.

După ce termină și pe ecranul televizorului nu se mai vedeau decât purici, amândoi am rămas tăcuți, ca și cum ar fi fost o lipsă de reverență să spunem ceva. După câteva minute, Mark s-a întors

către mine și mi-a zâmbit cu o expresie de parcă ar fi zis, „Ți-am spus eu!”. Am șoptit singurul cuvânt ce mi-a venit atunci pe buze: „Uau!”

Multă vreme de-atunci încolo nu mi l-am putut scoate din minte pe omul acela scump. Îmi doream să am ceea ce avea el mai mult decât îmi dorisem până atunci orice altceva în viață. Omul acela îl iubea pe Dumnezeu așa cum îl iubise și apostolul Andrei care mersese la moarte pentru El. Dumnezeul lui era real, tangibil și viu, nu doar un dumnezeu mort de pe paginile vreunei cărți de religie.

Ceea ce am simțit atunci a fost o bucurie de negrăit, o dragoste de nestins și o pace care depășea orice pricepere. Am înțeles însă că pentru toate acestea trebuia plătit un preț.

Ceea ce cânta omul acela era acel „cântec mai dulce"! Era aproape ca și cum mi-ar fi dat partitura. O doream cu disperare; doream să fie cântată în inima și în viața mea. Numai că nu eram sigur dacă eram gata să plătesc prețul pentru a o primi.

Acel bătrân român renunțase la tot, inclusiv la viața lui, pentru a auzi măcar câteva acorduri sublime ale celui „cântec mai dulce”. **Eu** la ce eram gata să renunț?

Când aveam nouăsprezece ani și eram în anul întâi la colegiu, corabia mea s-a ciocnit frontal de corabia lui Dumnezeu. În cazul în care nu știi, atunci când te ciocnești de Dumnezeul cel viu, poți fi sigur că în urma impactului fiecare centimetru

pătrat al corăbiei vieții tale se va înnoi.

Creștinism pentru lași demascat

Nici prin cap nu-mi trecea că s-ar putea să mă ciocnesc frontal de corabia lui Dumnezeu. Ba chiar credeam că lucrurile mergeau destul de bine. La școală aveam note bune, la masă eram manierat... aveam chiar și o igienă personală bună! Ce putea să nu fie în regulă?

OK, recunosc că aveam o mică problemă de atitudine. Când aveam cincisprezece ani, am fost învățat de Blake, cel mai bun prieten al meu pe vremea aceea, cum să pășesc țațoș.

„Nu! Nu, așa!”, îmi zicea Blake. „Ridicatul bărbiei, privitul de sus, vorbitul răstit și pășitul fudul trebuie să le faci pe toate **același timp**, nu una după al la!”

N-am învățat peste noapte, dar pe la nouăsprezece ani eram aproape un expert în arta asta.

„Numele meu e Ludy”, ziceam, cu cea mai profundă și calmă voce de care eram în stare, „Eric Ludy”. Și în fundalul vieții mele auzeam fără întrerupere, ai ghicit, muzica lui Bond. James Bond.

Dacă m-ai vedea acum, poate n-ai crede, dar eram un tip tare!

Tare de tot!

O, eram creștin! Să nu mă înțelegi greșit! Atâta doar că în varianta mea de creștinism nu trebuia să știe nimeni că sunt creștin. Eram chiar ceea ce se cheamă un tip moral. Nu beam (doar

câteva înghițituri, din când în când, acolo), nu fumam, nu înjuram și eram încă (hm!) virgin! Acum, n-a existat suflet viu căruia să-i fi spus chestia asta cu „virginitatea” mea când aveam nouăsprezece ani, așa că socotește-te privilegiat. Hai să fim sinceri aici. În cultura noastră, să fii un macho care vorbește numai printre dinți, asudă și nu cere sfaturi de la nimeni, dar care **să nu fi cucerit încă nicio femeie**, nu înseamnă bărbăție, ci să fii din Țara proștilor sau a blegilor (sau și din una și din cealaltă).

Pentru mine Iisus Hristos nu reprezenta nimic mai mult decât o asigurare în caz de incendiu (bănuiesc că știi la ce fel de incendiu mă refer). Când eram de cinci ani am aflat ce trebuia să fac ca să fiu sigur că nu ajung în iad. La fel ca majoritatea oamenilor pe care-i cunoșteam, nici eu nu doream să sfârșesc

„Trebuie **să crezi**, Eric!”, îmi spuneau toți creștinii din viața mea. „**Să crezi** că Iisus a plătit pe cruce prețul pentru păcatele tale. Eric, El a suferit și a murit în locul tău”.

Așa se face că micul Eric, îmbrăcat în pijamaua lui favorită, portocalie și cu ursulețul Winnie pe ea, mânjit cu roșu de la înghețată până la urechi, spunea candid, „i **Cled1**.”

**Credeam! Credeam** că, în urmă cu două mii de ani, un tip pe nume Iisus fusese ținut în cuie pe o cruce. Că Iisus acela luase asupra Lui toate păcatele mele și că astfel puteam fi sigur că nu voi sfârși în iad. **Credeam** toate astea, OK?



Dar dacă asta însemna creștinism, cum se făcea că nu eram cu nimic diferit de oricare altă persoană care avea moravuri, note, maniere și igienă bune?

Ei bine, ciocnește-te de Dumnezeu și vei afla cum se făcea! Ceea ce nu înțelegeam la vremea aceea era că creștinismul însemna mai mult decât doar să crezi un lucru sau altul. Exista în creștinism ceva electrizant de frumos ce eu nu cunoșteam. Era acel „cântec mai dulce”, iar eu, cu toate că nu știam, mă afluam totuși pe punctul de a-l descoperi.

Cartea aceea care a dat totul peste cap!

Citeam o carte atunci când corabia lui Dumnezeu s-a ciocnit de a mea. Era o carte pe care sora mea, Krissy, mi-o făcuse cadou de Crăciun, când eram în anul întâi de liceu.

„O carte?“, am zis cu uimire. „E o **carte**?“

Acestea au fost cuvintele pe care le-a auzit familia mea. În sine însă îmi ziceam, ***Cine știe ce tâmpenie de carte o mai fi și asta... O aiureală...***

Sora mea se pricepea să-mi ofere cadouri frumoase. O minge când am împlinit unsprezece ani, o cămașă care să-mi scoată în relief mușchii și ceva pastile energizante când am împlinit șaisprezece. Câteva din cadourile care mi-au plăcut cel mai mult le-am primit de la sora mea. Și acum ce cadou îmi făcea? O tâmpenie de carte.

„Cred că are să-ți placă!“, a fost tot ce mi-a spus.

„Tâmpenia” aceea de carte nu mi-a ieșit din gând vreme de o lună, țipând parcă în tot acel timp la mine de pe raft, „Citește-mă! Ești analfabet, sau ce ai?”

Nu voi regreta niciodată momentul când, în sfârșit, am deschis ***Fără compromis: Viața și moștenirea lui Keith Green*** și am început să o citesc. Din momentul acela, viața mea n-a mai fost niciodată aceeași. Cartea era despre un om pornit în căutarea Adevărului. Îl căutase peste tot. În religii orientale, în tot felul de culte și, în cele din urmă, în creștinismul biblic. Și l-a găsit! L-a găsit în Iisus Hristos!

Îmi amintesc că m-am gândit atunci, „Bine, dar **eu** îl cunosc pe Iisus Hristos!”

Nu-L cunoșteam însă cum îl cunoscuse acel om! El a înțeles că Iisus dăduse **totul** pentru el, și că acum **mai mic** lucru pe care îl putea face în schimb era să-l dea înapoi la rândul lui **totul** lui Iisus.

Până atunci eu nu-l dădusem **nimic** lui Iisus. Dumnezeu universului își dăduse viața pentru mine, și eu nici măcar o dată nu mă gândisem care ar trebui să fie răspunsul meu față de cea mai mare jertfă din istoria lumii.

În seara aceea, căzut pe genunchi, am plâns. Și l-am spus Creatorului vieții mele, Iubitului sufletului meu, că din acel moment avea acces nelimitat la viața lui Eric Winston Ludy.

Se poate spune că Dumnezeu. Se îmbarcase pe corabia mea. Era corabia al cărei căpitan

fusesem eu **dintotdeauna**, însă acum apăruse o dilemă cu privire la cui îi revenea acest post. Întotdeauna eu fusesem cel care dădea ordinele, stabilea itinerariul, hotăra când trebuia frecată puntea și ce detergent să se folosească. Altfel spus, corabia avea numele **meu** înscris pe ea! Fusesse dintotdeauna corabia **mea!** în felul Său blând însă Dumnezeu s-a mutat în cabina căpitanului.

Îmi amintesc că l-am spus ceva de felul, „OK! Fă-Te comod. Schimbă covorul, tapetul, fă tot ce vrei aici. Eu mă mut în cabinele **mele** de sub punte”.

În cazul în care nu știi, o definiție foarte simplă a creștinismului ar suna cam așa: Eu ies, Dumnezeu intră. Sau, mai detaliat, cum mi-a spus Dumnezeu mie: Eric, ești gata să-mi încredințezi Mie cârma acum? Dacă Eu sunt Căpitanul, urmează să facem câteva schimbări. Și, Eric, schimbări se vor face nu doar în cabina căpitanului.

Protejându-mi mândria tip Ludy

**Cioc, Cioc!** El îmi bătea la ușă! Coborâsem în cabinele **mele** de sub punte și închiseseșem ușile în urma mea. Nu înțelesesem exact ce voise să spună prin „nu doar în cabina căpitanului”.

Ceea ce mai trebuia încă să înțeleg era că atunci când Iisus Hristos preia conducerea vieții cuiva, El nu se mulțumește doar cu cârma și cu coridoarele; El (și aici poate că și tu simți un nod în gât) vrea **întreaga** corabie!

**Cioc, cioc!** Bătăile în ușa continuau. Prima încăpere în care El dorea să intre era una în care, după mine, nu avea ce să schimbe sau să repare. **Cioc, cioc!** în timp ce El continua să bată, m-am întrebat de ce ar fi Dumnezeu interesat de o cameră atât de murdară și urât mirositoare. Pe partea din afară a ușii agățasem o tăbliță pe care se putea citi „Mândria lui Ludy”. În camera aceea aveam „înfumurarea” pe care o învățasem de la Blake, vocea mea profundă de bas, atitudinea mea „cool”, și chiar freza mea îmbibată cu gel.

Dacă Dumnezeu pune stăpânire pe camera aceea, știam că pentru mine ar fi urmat chestia aceea cu Țara proștilor. Dacă mi-ar fi luat toate acele ingrediente care mă făceau să fiu „cool”, tot ce mi-ar mai fi rămas ar fi fost... eu însumi, așa cum eram **cu adevărați** și gândul acesta mă speria!

„Doamne”, țin minte că am spus, încercând să mă opun, „dacă intri în camera asta, voi ajunge să arăt ca un idiot!”

În momentul acela am avut o sclipire de geniu.

„Doamne”, am spus, „s-ar putea să mă vadă cineva și să spună că arăt ca un idiot; cineva care mă cunoaște și știe că sunt **și** creștin. Și cred că nu vrei să se întâmple așa ceva, nu? Pentru că nu ar face deloc cinste!”

Ai avut vreodată ocazia să-ți dai seama că Dumnezeu nu pierde **niciodată** o dispută?

În felul Său blând, Dumnezeu m-a lăsat să înțeleg că, dacă ar fi fost vreodată preocupat de

reputația Sa, n-ar fi ales pe cineva ca **mine** să-L reprezinte. Asta în primul rând. În al doilea rând, dacă ar fi urmărit popularitatea, nu s-ar fi lăsat să atârne gol pe o cruce, între doi tâlhari.

Eric, mi-a spus El, neputințele și eșecurile tale sunt solul în care am ales ca tăria și puterea Mea să se manifeste din plin în viața ta (2 Corinteni 12: 10, traducere parafrazată).

Cioc, cioc, în continuare

**Cioc, cioc!** Se părea că imediat ce deschideam o ușă, El și începea să bată la alta. **Cioc, cioc!**

„Doamne! Știu că ești afară”, am zis din spatele ușii cu numărul doi, bine zăvorâtă, „însă tocmai ți-am dat scumpa mea mândrie tip Ludy. N-ai putea să mai bați și la ușa altcuiva?”

Cioc, cioc!

Camera cu numărul doi era vopsită toată în portocaliu și albastru, având pe un perete un poster în mărime naturală a lui John Elway (jucător al echipei Denver Broncos - n.tr.). Era camera în care veneam ca să mănânc fulgi de porumb și să țip. Pe ușa acelei camere atârna o tăbliță pe care scria, „Atenție! Înăuntru e un Bronco-maniac turbat!” Pentru un motiv sau altul, Dumnezeu voia să intre și în camera aceea!

Cioc, cioc!

Aproape toate visele mele erau în portocaliu și albastru (culorile echipei Denver Broncos - n.tr.). Trăiam pentru Denver Broncos. Ba încă nu de puține ori în ultimii ani fusesem gata să și mor

pentru ei. (Pentru confirmare și detalii nu trebuie decât să răsfoiești puțin revista Sports Almanac.)

Eric, mi-a spus Dumnezeu, dacă îți pui încrederea în oameni, ei te vor dezamăgi; dacă însă te încrezi total în Mine, Eu NICIODATĂ nu te voi dezamăgi!

Sau cum obișnuia mama să-mi spună în anii aceia, „Eric, dragul meu, dacă strigi atât de tare pentru Denver Broncos, nu crezi, scumpul meu, că ar trebui să strigi și mai tare pentru Iisus?”

Cuvintele acelea nu-mi făceau niciodată cea mai mare plăcere, când aveam șaisprezece ani și scandam enervant, „El-Way! ElWay!” însă ceva se schimba în mine și pentru prima dată am înțeles că Iisus **era** mai vrednic de strigătele mele de admirație decât John și că **El** merita primul loc în inima mea.

Camera asta nu!

Cioc, cioc!

„Nici gând!”, am strigat din spatele ușii cu numărul trei, în timp ce mai trăgeam un zăvor. „Doamne, tocmai Ți-am dat reputația mea și pasiunea mea pentru Broncos; n-ai niciun motiv să bați la ușa asta!”

Cioc, cioc!

„Doamne! Ocupă oricare altă cameră vrei, dar pe asta lasă-mi-o mie, Te rog!”, am insistat eu.

Cioc, cioc!

Pe tăblița atârnată pe partea din afară a ușii acelei camere era scris, „Relații cu persoane de sex opus”.

Dacă există un singur lucru în viață la care suntem siguri că Dumnezeu nu se pricepe, acela este dragostea. În ce mă privește, în anii aceia n-aveai nicio șansă să mă vezi fiind idiotul care să-l încredințeze lui Dumnezeu viața lui de dragoste și să sfârșească aidoma lui Robinson Crusoe – acel tip de individ cu o barbă lungă și albă care naufragiază pe insula pustie a celibatului. O, nu! Și mai știam și că, dacă Dumnezeu nu va rândui să rămân burlac, mi-ar fi putut face ceva **mai rău**. Ar fi pus pentru veci lângă mine... FIARA!

Mergeam la biserică și știam ce fel de oameni o frecventau. Erau acolo niște persoane amuzante care ședeau pe băncile bisericii. Și dacă Dumnezeu le iubea pe **acele** persoane, atunci probabil că mi-ar fi cerut și mie să iubesc pe una dintre ele!

Cioc, cioc!

Știi ce-ți spui (și ce-mi spui) acum în gând: **ERIC, NU-L LĂSA ÎNĂUNTRU!**

Și spui asta pentru că știi că dacă îl las să intre, s-ar putea să nu prea te mai poți opune și să-L lași și tu să intre în camera de acest fel **a vieții tale**. Sincer să fiu, m-am luptat mult cu această decizie. Nu că m-aș fi luptat mai puțin pentru camera cu „mândria de tip Ludy” sau pentru valoroasa încăpere a „Bronco-maniacului”, dar camera aceasta avea ceva deosebit de celelalte două. Camera aceasta nu era doar o parte a vieții mele; ea **era** viața mea. Vreau să spun că dacă lui Eric Ludy i se lua și ce era în

această cameră, nu-i mai rămânea cine știe ce.

Au trecut săptămâni, cu același **cioc, cioc!** la ușă, zi și noapte. Îmi amintesc că mă întrebam, **Eric, de ce nu ai încredere în Eli** în cele din urmă am înțeles că lipsa mea de încredere se trăgea de la faptul că nu-L **cunoșteam** cu adevărat.

Dacă aș fi putut privi măcar o secundă în inima de tată a lui Dumnezeu - măcar **o secundă** - aș fi văzut cât de drag îi eram! Dacă aș fi înțeles cât de interesat era de ceea ce era cel mai bine pentru mine, l-aș fi deschis ușa larg fără să mai stau pe gânduri.

Îmi era însă dificil să mă încred în El, pentru că nu-L cunoșteam. Nu-l cunoșteam natura și nici caracterul. El însă mă crease și mă cunoștea chiar mai bine decât mă cunoșteam eu însumi. De ce atunci nu-l spuneam, „Doamne, nu doar în **această** cameră vreau să intri, ci și în toate celelalte zece pe care le mai am!”

Dacă tânjești după ceva mai mult decât relații de tipul lovește-și-fugi, după ceva frumos și semnificativ în viață, atunci am să ți-o spun fără ocolișuri: Trebuie să renunți la poziția de căpitan în viața ta și să te încrezi în El! Trebuie să renunți la puținul pe care îl deții acum pentru a câștiga ceva infinit mai mult și mai de preț. Trebuie să dai drumul cârmei și să-L lași pe **El** să conducă.

După multe săptămâni, am descuiat ușa. A fost cel mai riscant lucru pe care l-am făcut în viața mea. Îmi amintesc cum, în genunchi și cu ochii în



lacrimi, l-am spus lui Dumnezeu, „Doamne, cred că știi ce faci!”

Apoi, încă nesigur, am făcut un angajament față de Căpitanul meu. „Sunt gata să te las să faci orice vrei în acest domeniu al vieții inele!” Am înghițit puternic în sec, apoi am continuat. „Sunt gata, Dumnezeule atotputernic, să rămân **necăsătorită** și, Doamne, dacă într-o zi vei vrea să mă căsătoresc, fie ca următoarea fată pe care o voi curta și căreia îi voi da inima să fie cea pe care **vei arăta Tu** că va fi soția mea!”

Rănit de dragul cerului

Iisus a spus odată celor ce-l erau cei mai apropiați:

Sunteți binecuvântați când nu mai aveți alte opțiuni și când tot ce mai puteți face este să vă încredeți în Dumnezeu. Pentru că doar atunci când înțelegeți că aveți nevoie de Dumnezeu puteți cunoaște nemăsurata Lui măreție și bunătate.

Sunteți binecuvântați când vă sunt luate lucrurile care vă sunt cele mai dragi. Pentru că doar atunci puteți fi îmbrățișați cu blândețe de către Acela care vă este cel mai drag. (Matei 5: 3 - 5, traducere parafrazată)

Iisus a rostit aceste cuvinte în limba greacă. Și sensul cuvântului grecesc **binecuvântare** este acela de „fericire supremă”.

Iisus însuși ne-a dat cheia cu care să deschidem cufărul cu comori în care se află păstrată partitura aceluia „cântec mai dulce”. Îți amintești că am spus mai înainte că există ceva

mai bun când vine vorba de dragoste, dar că acest ceva mai bun se găsește într-un loc unde nu te aștepți deloc? Ei bine, locul acesta este **Dumnezeu însuși**. Iar ca să găsim acest „ceva mai bun”, trebuie „să ne încredem în Dumnezeu” și „să ne fie luate lucrurile care ne sunt cele mai dragi”. Sau, altfel spus, trebuie să fim dispuși să devenim vulnerabili prin **ne încrede în El** dacă vrem să găsim siguranță și satisfacție **în El**. Trebuie să fim gata să renunțăm la lucrurile mici pe care le avem, pentru a câștiga marile bogății și fericirea supremă pe care ni le oferă El. Și mai trebuie să-L lăsăm pe El la cârmă, dacă vrem să auzim acel cântec mai dulce.

Acel „ceva mai bun” îl găsești atunci când te golești de tine însuți, îi transferi Lui conducerea, renunțând astfel la viața ta, la tot ce ți-e drag și încredințându-l Lui **totul**. Făcând astfel, vei fi îmbrățișat cu blândețe de către marele Muzician al universului, care-ți va cânta o muzică special compusă pentru tine.

Să renunți nu e ușor pentru niciunul dintre noi. Iisus însă spune foarte clar că, pentru a putea merge acolo unde merge El și a fi parte a planului Său minunat, trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm (Luca 9: 23, traducere parafrazată).

O traducere mai directă ar suna cam așa: „Dacă nu glumești când spui că vrei să mă urmezi, atunci trebuie să mori în fiecare zi față de modul **tău** de a face lucrurile, să-mi încredințezi Mie

cârma și să mă lași pe Mine să-ți conduc corabia! A, și încă ceva, Eric. Aceasta înseamnă să-ți pot conduce corabia oriunde cred Eu că e bine! Ai încredere în Mine! Te iubesc mai mult decât ai putea înțelege vreodată, și Mă gândesc tot timpul la ce e mai bine pentru tine!"

Unul dintre eroii mei este un om pe nume Jim Elliot. Omul acesta nu numai că m-a inspirat în povestea mea de dragoste cu Leslie, dar este un model pentru mine în ce privește totala sa abandonare în mâna Căpitanului său, Iisus Hristos. Am citit cuvintele lui la câțiva ani după jertfa sa care a mișcat o lume întreagă, când a murit ucis de mâinile indienilor Auca pe care încerca să-i evanghelizeze. El spunea:

Nu este nebun acela care dă ceea ce nu poate ține, ca să câștige ceea ce nu poate pierde.<sup>2</sup>

Pentru a descoperi adevărata viață, Iisus spune că trebuie să renunți la cea pe care o ai (vezi Luca 9: 24; Ioan 12: 25). Același lucru e adevărat și în ce privește viața ta de dragoste. Dacă dorești cu adevărat ca într-o zi să descoperi „fața frumoasă a dragostei”, trebuie mai întâi să cunoști nemijlocit „fața dureroasă” a acesteia. Turnarea betonului nu este cea mai impresionantă parte a construirii unei case, însă este partea **esențială**. Același lucru e adevărat și în ce privește „construirea” unei povești de dragoste.

Pentru ca Dumnezeu să-ți poată scrie povestea de dragoste, trebuie mai întâi să dețină stiloul tău. Și pentru a conduce corabia dragostei tale spre

portul unei povești de dragoste cum nu întâlnești nici în basme, este nevoie să fie El cârmaciul. După cum le spunea Iisus odată celor ce-L urmau: „Trebuie să vă încredeți în Mine zi de zi, încredințându-Mi Mie totul, inclusiv sângele care vă curge prin vene și răsuflarea din plămâni, lăsându-Mă să fac totul cum cred de cuviință. Dacă vreți să vă alăturați Mie, trebuie să mă lăsați să conduc” (Luca 9: 23, traducere parafrazată).

Dacă vrei să ajungi să auzi vreodată „cântecul mai dulce” pe care Dumnezeu îl scrie pentru tine, atunci trebuie ca mai întâi să-l deschizi ușa lui Iisus și să-L lași să conducă **asa cum vrea El**. Și mai trebuie să te încrezi în El că, fiind autorul dragostei, știe cum să scrie o astfel de poveste frumoasă!

Șuvoaiele luaseră cu ele și casă și moară, tot ce săracul om avea pe lume. Așa cum stătea în privind la distrugerea care-l înconjura, după ce apele se retrăseseră, frânt și descurajat, observă ceva strălucind pe malul spălat de ape.

„Pare a fi aur”, zise el. Era aur. Șuvoiul care-l transformase în cerșetor îl făcea bogat?

Henry Clay Trumbull

Un pas mai departe

Cu multe mii de ani în urmă, într-o împrejurare dramatică, trei tineri au rămas fermi în credința lor în Dumnezeu și, ca rezultat, o națiune a fost schimbată. Deschide-ți Biblia la capitolul 3 din Daniel și citește relatarea aceasta. Ia apoi un instrument de scris și o coală de hârtie și, într-un duh de rugăciune, notează domeniile din viața ta unde este nevoie de renunțare din partea ta. Leslie

UMĂR LA UMĂR CU AUTORUL POVEȘTII DE DRAGOSTE

urmând un Tată credincios, nu o formulă greșită întâlnirea cu prima prietena a lui Eric momentul în care am aflat de la un student japonez la relații

I internaționale că în japoneză, Ludy înseamnă tâmpit, ar fi trebuit să-mi dau seama că mă așteptau zile nu tocmai ușoare, întotdeauna am sperat că bărbatul cu care mă voi căsători va avea un nume respectabil, cum ar fi Smith sau Jones. N-a fost să fie însă! Ludy **nu** este un nume de familie obișnuit. (Pentru noi acum Japonia e o țară interzisă, în care nu putem intra decât, eventual, incognito.) Iar Eric Ludy cu siguranță nu este un personaj „obișnuit”. Și cum ar putea fi cu un nume ca **ăsta**? După cum probabil ai ghicit, aventura noastră împreună de până acum a fost oricum numai obișnuită nu! Ca s-o spun pe față, m-am căsătorit cu un bărbat specializat în producerea de momente jenante. Și fiind soția lui, vreau-nu

vreau, trebuie să gust și eu, alături de el, din jena care nu o dată urmează unor astfel de momente!

Îmi amintesc cum într-o zi, după primele cinci luni de fericire maritală, în timp ce trebăluiam prin bucătărie, am auzit din întâmplare o convorbire telefonică între Eric și cineva sus-pus de la facultatea de medicină a unei mari universități. Eric intenționa să urmeze facultatea aceea pentru a deveni medic, și discuta cu șeful de catedră despre programă.

„OK”, l-am auzit pe Eric răspunzând, „înțeleg că aveți nevoie de numele și adresa mea pentru a mi le trimite, da? Perfect! Mă numesc Eric Ludy. Se scrie L-O -O - D - Y”.

Am intrat imediat în panică, dându-mi seama că Eric tocmai își pronunțase greșit numele de familie pentru a fi notat de către unul dintre viitorii lui profesori de la medicină.

„Nu!”, aproape că am țipat din bucătărie, fără să mai pot spune nimic altceva.

Când strigătul meu i-a ajuns la urechi, Eric, dându-și seama de gafa pe care o făcuse, s-a corectat repede. Așa că profesorul a auzit următoarele: „Eric Ludy. Se scrie L - O - O - D - Y... of, stați, nu, am vrut să spun de fapt L-U-D-Y!”

Prima cerință a cursului: Să știi să-ți pronunți numele! Nu mai e nevoie s-o spun, Eric **nu** s-a dus la facultatea de medicină. Nu știi niciodată când sau cum îți apar în viață astfel de momente hotărâtoare pentru cariera ta.

În loc însă de a urma facultatea de medicină,

mi s-a alăturat și împreună am intrat în lucrare – în aceea de a provoca generația noastră să-și încredințeze viața de dragoste lui Dumnezeu. Unii dintre cei care mă cunosc spun că încă de la vârsta de cinci ani acesta era visul vieții mele. Ei... nu. Nu a fost. Iar ceea ce voi spune în continuare confirmă aceasta.

Una dintre primele ocazii în care am vorbit în public a fost la o mare conferință de tineret. Îmi amintesc cum, văzând toată acea sală plină de adolescenți nu tocmai curați, pletoși, cu pantalonii lor largi și părul prins în coadă, aproape că am fugit prin ușa din spate.

**Doamne**, îmi amintesc că am spus în gând, **am plătit deja tribut** adolescenței! Cred că pedeapsa de a trece o dată prin adolescență a fost suficientă! De ce vrei să mă mai bagi o dată în bârlogul ăsta cu indivizi în care urlă hormonii?

Mă imaginam ridicându-mă în fața acelei mulțimi de tineri – care, toți, erau ori tolăniți pe scaune, cu brațele încrucișate, ori își aveau picioarele și brațele încurcate cu cele ale unei persoane de sex opus în îmbrățișări mai mult sau mai puțin pasionale – și spunându-le: **„Hei, tinerilor! Dați-vă viața de dragoste Dumnezeu! Nu vi se pare că așa ceva sună extraordinar?!”**

Ba da, cum să nu!

Ei bine, cumva, printr-o minune, am rămas vii în urma acelei întruniri. (Cred că asta datorită vestelor antiglonț pe care le-am purtat.) Spre

surprinderea mea, cei prezenți au ascultat. Ba chiar au răspuns mesajului! Și așa a început aventura noastră de neuitat de a încerca să ajungem cu „fața frumoasă a dragostei” la inimile generației noastre flămânde după iubire.

Să fii vorbitor în public și să fii căsătorită cu un colecționar avid de momente jenante este o combinație interesantă. Toți sunt cu ochii pe tine tot timpul. „Uuaau, priviți-o. Intră în baie! Haideți să vedem ce face acolo!” Crede-mă, exact așa ceva mi s-a întâmplat mie... și nu doar o singură dată.

La una din întâlnirile de acest fel, Eric a spus celor prezenți că avea obiceiul să-și sărute perna când era adolescent! Acum, stai puțin! Dacă el vrea să-și pună sufletul pe tavă, astfel ca toți cei care-l ascultă, inclusiv câinii lor, să-i cunoască cele mai adânci secrete, e treaba lui. Singura problemă însă este că atunci când ești căsătorit, problema lui e și problema ta! La fel de bine aș fi putut și eu să-mi sărut perna!

Bineînțeles, le-a plăcut destăinuirea. Orice lucru mai puțin onorabil care se află despre vorbitor e aur curat!

A doua zi era duminică și am fost invitați să vorbim la serviciul de dimineață. Îl iertasem deja pentru chestia aceea cu sărutatul pernei și totul era de domeniul trecutului. Eric aștepta ca pastorul să-l prezinte înainte de a urca pe podium, așa că între timp se uita peste notițe, revăzând câteva din punctele cheie. Niciunul dintre noi nu



se aștepta la „șocul secolului”.

De pe podium, pastorul a privit în jos spre noi cu un zâmbet cald pe față. O față care, nu ne-am dat seama atunci, ascundea ceva. Apoi a anunțat: „Ne bucurăm mult că Eric și Leslie sunt împreună cu noi și îi invităm să ne aducă mesajul pe care îl au din partea lui Dumnezeu”. Eric s-a uitat la mine, eu la el, și am zâmbit amândoi.

Pastorul continuă, „Și, ca să le arătăm aprecierea noastră, avem o surpriză pentru ei. Ieri seară, târziu, în ultima cursă care ne aducea de la Denver, am cunoscut-o pe **prima** prietenă a lui Eric!”

CE?! PRIMA PRIETENĂ A LUI ERIC? Dezgustător! Nici să n-o văd! Oamenii ăștia sunt niște idioți! Țipam înăuntrul meu, afișând însă un zâmbet larg pe toată fața.

Lângă mine, Eric își scăpase pe jos notițele și era pe punctul să facă un atac de cord. Nici măcar nu-și mai putea aminti cine fusese prima lui prietenă! Fața lui însă, în stilul vorbitorului perfect, reflecta calm și încredere senină.

Pastorul ne-a mai fiert câteva minute, după care a zis, „Și-acum să o cunoaștem cu toții pe prima prietenă a lui Eric. Haideți să-i urăm un călduros bun-venit”.

Apoi, în timp ce noi ne țineam respirația, s-a aplecat puțin sub podium, de unde a scos... o pernă. Întreaga sală a izbucnit în râs. Nici până în ziua de azi glumele despre sărutatul pernei nu au încetat. Ba chiar avem acasă o cutie poștală mare

pe care stă scris „Corespondența Clubului de Pupători-de-pernă Anonimi”. Extraordinară idee ai avut, Eric, să spui întâmplarea aceea neînsemnată. Ea ne va urmări de-acum înainte pentru restul zilelor noastre!

Da, sunt câteva obstacole în calea a ceea ce facem: glumele cu sărutatul pernei, privirile celor morți de curiozitate care mă urmăresc în baie și ciudata animozitate cu care am rămas față de prima prietenă a lui Eric (încă mă străduiesc să nu mai fiu geloasă). În ciuda însă a tuturor acestor lucruri, mi-a plăcut și continuă să-mi placă la modul adevărat călătoria noastră oricum-numai-normală nu. Și există un motiv pentru care suport toate aceste momente jenante, doar ca să împărtășesc generației mele acest mesaj de o importanță vitală: Nu cu prea mult timp în urmă, și viața **mea** a fost schimbată pentru totdeauna de adevărul lui simplu...

#### Planul meu nu-atât-de-perfect

Ca tânără creștină care navigam după placul meu prin apele întunecate ale ieșitului la întâlniri, credeam că pe Dumnezeu nu-L interesa prea mult viața mea de dragoste, mulțumindu-se doar să se asigure că „nu mergeam prea departe”. Eram nebună după băieți de pe la vârsta de șapte ani, așa că încă de atunci părinții mei au vrut să fie siguri că voi respecta modelul „creștin” de ieșit la întâlniri. Cu ani înainte de a mi se permite în mod oficial să-mi încep „cariera de ieșit la întâlniri”, memorasem cele „două reguli ale modului creștin

de ieșit la întâlniri”.

Regula nr. 1: Să nu ai relații sexuale înainte de căsătorie.

Regula nr. 2: Asigură-te că ieși la întâlniri numai cu persoane care îți împărtășesc credința și valorile.

În mintea mea îmi spuneam că, atât timp cât respectam acele două reguli, puteam lua, fără să mă tem prea mult că o puteam da în bară, propriile mele decizii cu privire la băieții cu care să mă întâlnesc, când și cum să mă întâlnesc cu ei, ba chiar cu care să încep o relație serioasă. Doream cu sinceritate să ascult de Dumnezeu în acel domeniu al vieții mele și să fac lucrurile „corect”. În mintea mea însă, cu toate că poate nu aș fi recunoscut, eram hotărâtă să mă bucur cât mai mult posibil de viitoarea mea viață amoroasă, fără însă a-mi compromite standardele creștine. Nu credeam că lucrul acesta va fi greu. Înainte chiar de a începe liceul, îmi și imaginam ce bine vor merge lucrurile în acel domeniu al vieții mele în următorii câțiva ani.

„Abia aștept să încep să ies la întâlniri!”, le spuneam prietenelor mele la petreceri la care aproape că muream de plictiseală. „Vreau să mă simt bine, să mă distrez, și pentru asta am să ies la întâlniri în timpul liceului, la colegiu, voi merge la toate petrecerile și la jocurile de fotbal, și mă voi întâlni cu cât mai mulți băieți”.

Să nu mă înțelegi greșit. Știam că într-o zi îl voi întâlni pe „băiatul potrivit” și că, într-un apus

de soare, ne vom pierde împreună în zare pentru a trăi fericiți apoi pentru totdeauna. Așa ceva însă avea să se întâmple peste **ani de zile** cu siguranță nu înainte să mai înaintez în vârstă și nici înainte ca viața să-și mai fi pierdut ceva din farmecul ei. Pe lângă asta, eram sigură că, o dată ce soțul meu avea să intre în viața mea, voi uita orice relație cu alt băiat ce o voi fi avut vreodată, între timp, tot ce conta era să mă distrez.

Așa că, nerăbdătoare, am intrat în relații temporare, una după alta, încercând să mențin cât mai ridicat numărul băieților cu care mă întâlneam și mergând la toate dansurile, petrecerile și meciurile de fotbal care se organizau.

Pe măsură însă ce treceau anii, îmi era tot mai clar că visele mele inocente din copilărie aveau să rămână doar vise. Viața îmi era goală. Pe dinafară păream a fi o tânără creștină care putea fi chiar dată model, sigură pe sine, cu o viață de dragoste trăită într-un mod matur și după voia lui Dumnezeu. Lucrurile însă nu erau așa cum păreau. De unde la început îmi puneam speranța și încrederea în relația mea cu Hristos, acum mă agățam cu disperare de orice relație care apărea în viața mea, în încercarea de a-mi găsi siguranță și un scop în viață. Viața mea de ieșit la întâlniri devenise identitatea mea. Disperată, mă implicam emoțional în orice relație, parcă fără să văd că toate celelalte de dinainte se sfârșiseră prost. Suferința cu care rămâneam în urma rupei unei

relații, indiferent cât de serioasă ori de superficială fusese aceasta, m-a făcut să cobor tot mai mult standardul meu „creștin” și să îndulcesc regulile cât mai mult posibil, astfel încât, cumva, să rămân cât mai mult timp cu orice băiat care intra în viața mea. Lucrul acesta însă nu a dat niciodată rezultatul dorit. Compromisurile pe care le făceam mă aplecau tot mai mult sub povara vinovăției și mă aduseseră în pragul depresiei.

Visam să trăiesc o poveste de dragoste perfectă, ca-n basme. Îmi imaginam o viață de dragoste fericită și lipsite de griji, cum vedeam în filmele alb-negru la televizor. Nu știam însă că tot ciclul acela de idile trecătoare avea și o față urâtă: inevitabila frângere a inimii, durerea sufletească și compromiterea valorilor mele spirituale.

Îmi amintesc cum am ținut cu dinții la relația mea cu Brandon, un jucător de baschet pe care am reușit să pun mâna după ce l-am cunoscut la un meci. Prietenia noastră întâmplătoare și flirtul de început s-au transformat la scurt timp într-o idilă serioasă, pasională. Mă simțeam în siguranță ori de câte ori Brandon mă cuprindea tandru cu brațul pe după umeri și intram într-o încăpere plină de necunoscuți.

Vreme de vreo opt luni relația noastră a fost puternică, după care el a început să-și dea seama că mai erau și alte fete interesate de el. Și nu doar atât, ci tinerele acelea erau gata să și facă sex cu el. Încercând încă să respect regula nr. 1 privitoare la relațiile dintre tinerii creștini, i-am

spus lui Brandon că nu pot merge „până la capăt” cu el. La început a acceptat ușor această condiție. Ba chiar mi-a spus că, fiind și el creștin, era de acord cu decizia mea cu privire la abținerea până la căsătorie. Tot mai des însă îi surprindeam privirea oprindu-se interesată asupra fetelor care-l priveau seducător, adresându-i o invitație deschisă. Puteam întrevedea deja sfârșitul relației noastre. În disperare de cauză, am coborât standardele în privința purității mele cât de mult a fost posibil, oferindu-i lui Brandon cât de multe „favoruri fizice” se putea. Nu mi-a fost însă de niciun folos. La scurt timp totul s-a sfârșit, iar el și-a dăruit dragostea alteia, făcându-se că nici măcar nu mă mai cunoștea. Timp de un an împărtășisem totul, pentru ca acum să nu mai fim decât doi străini.

Așa arăta tiparul obișnuit al vieții mele amoroase. Fiecare încercare se sfârșea cu o inimă frântă și cu vise năruite. De fiecare dată mă simțeam folosită și pângărită. Planul perfect pe care mi-l făcusem cu atâta grijă cu privire la cariera mea amoroasă se spărgea în țandări, înainte chiar de a termina liceul, mă simțeam de parcă aș fi trecut prin cinci divorțuri. Nu mai aveam încredere în nimeni. Nu mai știam cine sunt, și de fapt nici nu-mi mai păsa.

Încredințându-l lui Dumnezeu stiloul

Spune-l lui Dumnezeu că ești gata să i te oferi și El îți va dovedi că este tot ceea ce ai visat vreodată despre El că ar putea fi.1 Oswald

Chambers în cele din urmă, n-am mai putut. Plângând cu suspine pentru starea nenorocită în care mă aflu, am strigat către Dumnezeu, „De ce mi se întâmplă toate astea? Duc o viață morală, ascult de poruncile Tale și totuși sunt atât de nenorocită! De ce nu binecuvântezi acest domeniu al vieții mele? Respect regulile creștine – și totuși sunt atât de nefericită. Încerc să fac tot ce pot mai bine, dar toate îmi ies pe dos!

Dacă mai continuu așa, voi ajunge o handicapată înainte de a împlini douăzeci de ani!”

În momentul următor mi-am simțit inima atinsă cu blândețe. Dumnezeu încerca să-mi atragă atenția, să-mi deschidă ochii asupra unui adevăr care mi-ar fi putut schimba viața. Dacă momentul acela ar putea fi redat ca o conversație a mea cu Dumnezeu, ar suna cam așa:

Leslie, crezi că Eu știu cu cine te vei căsători și că te pot conduce astfel încât într-o zi să întâlnești persoana potrivită?

„Bineînțeles că cred aceasta, Doamne, dar ce are asta a face cu ceea ce mi se întâmplă aici și acum?”

Și, Leslie, mai crezi și că Eu sunt Dumnezeul întregii creații? Eu te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși și sunt pe deplin în stare să-l aduc pe acest bărbat în viața ta la vremea și în felul în care voi hotărî Eu... și pentru asta nu am nevoie de ajutorul tău.

Pentru prima dată înțelegeam că interesul lui Dumnezeu pentru viața mea de dragoste nu se

limita la a. Se asigura că respectam câteva reguli. El voia să se **implice!** Ba mai mult de-atât, voia să fie El Cel care să-mi scrie povestea de dragoste... **ajutorul meu!**

Când am înțeles asta, am fost cuprinsă de sentimente amestecate. Mai întâi, am simțit brusc îndoială și teamă. Chiar putea Dumnezeu să facă asta fără ajutorul meu? Cu toate că până atunci o dădusem în bară în ce privea viața mea de dragoste, eram încă sigură că înțelegeam mai bine cum stăteau lucrurile cu aspectele mai frumoase ale vieții - cum ar fi dragostea, sexul, relațiile cu băieții și căsătoria - decât cineva atât de bătrân (și aproape sigur demodat) ca Dumnezeu! Dacă El ar fi stricat totul? Mă imaginam punându-mi încrederea în Dumnezeu pentru tot ce privea acest important domeniul al vieții mele, doar ca să sfârșesc îmbrăcată într-o rochie lungă și gri, fințată părăsită privind afară pe fereastră și irosindu-și viața într-un balansoar. Fără prieteni, /fără să fiu sunată sau să sun pe cineva, într-un cuvânt, fără viață. Aveam să mă căsătoresc abia la nouăzeci și trei de ani, și atunci cu un bărbat pisălog, pe care nu l-aș fi suportat. Ar fi urmat patru ani groaznici de viață împreună, după care aș fi murit.

Privind acum înapoi, râd la astfel gânduri. Toate acestea se întâmplau înainte să aflu cât de „romantic” putea fi Dumnezeu! De-aș fi știut numai ce planuri făcuse în ce mă privea... Nu m-aș mai fi îndoit nicio secundă!

Un alt sentiment pe care l-am avut a fost unul



de ușurare. Încercam de-atâta vreme să fac ca lucrurile să meargă în acest domeniu al vieții mele și purtam povara de a mă baza doar pe mine însămi, ***mă mărit cu o persoană nepotrivită? Dacă nu voi întâlni niciodată băiatul potrivit? Cum voi ști care e persoana potrivită? Dacă voi face o greșală și-mi voi ruina întreaga viață?*** îngrijorări de felul acesta m-au însoțit în mod constant de-a lungul anilor. Acum însă Dumnezeu mă invita să-l dau Lui toate aceste temeri – și să-L las pe El să-mi conducă și să-mi călăuzească fiecare pas. Nu mai trebuia să port povara aceea; o puteam lăsa cu totul în mâna Sa! Ce eliberare! Dar oare nu era prea frumos ca să fie adevărat? ***Chiar*** mă puteam încrede în El?

În ziua aceea am simțit provocarea pe care mi-o adresa: Eram gata să mă încred suficient în El încât să las totul în mâna Sa? Avea El să joace un rol activ în acest domeniu al vieții mele? Avea El să mă conducă și mă călăuzească? Dar și mai mult mă preocupa întrebarea: Avea El să mă ducă acolo unde ***nu*** voiam să merg? (scenariul cu balansoarul și cu soțul pisălog îmi dădea coșmaruri!).

Timp de câteva zile am trecut prin intense frământări lăuntrice. În vreme ce, potrivit standardului creștin, eu urinam fără îndoială calea lui Dumnezeu, respectând regulile cât mai bine posibil, în adâncul sufletului trebuia să recunosc că de fapt nu Dumnezeu deținea controlul în acest domeniu al vieții mele, ci eu.

Să renunț la acest control mi se părea

imposibil. Și totuși, o șoaptă blândă în inima mea îmi spunea că, dacă doream să fiu vreodată cu adevărat fericită și împlinită și să nu-mi mai distrug viața, El, și nu altcineva, trebuia să se afle în centru. Decizia de a mă încrede total în El cu privire la tot ce însemna viața mea de dragoste era probabil cea mai grea dintre toate deciziile pe care a trebuit să le iau până atunci.

În cele din urmă am capitulat, la insistențele îndemnului blând din inima mea. Am îngenunchat lângă patul meu și m-am rugat, „Doamne, domeniul acesta e unul la care îmi este atât de greu să renunț în favoarea Ta. Doresc cu disperare să rămână sub controlul meu și să fac lucrurile așa cum vreau eu. Văd însă că Tu îmi ceri să-l las în mâinile Tale, să deții Tu controlul asupra lui. Așa că Ți-l dau Ție. Indiferent ce vei alege să faci cu el, chiar de ar fi ceva ce eu n-aș face niciodată, fiind vorba de mine, Ți-l dau Ție. Fă cu mine ce dorești. Sunt a Ta”.

Povestea mea de dragoste scrisă de Dumnezeu a început în acel moment. Dumnezeu a luat stiloul din mâna mea tremurândă și a început să scrie cea mai incredibilă poveste care s-ar putea imagina vreodată. Nu, viitorul meu soț nu mi-a bătut la ușă chiar în acel moment. Dar din ziua aceea, Dumnezeu a început să-mi vindece durerile provocate de greșelile mele, să mă modeleze și să mă pregătească pentru **adevărata** dragoste. Înainte ca Eric să apară în viața mea, Dumnezeu avea de așezat câteva pietre de temelie acolo.

## Verificarea priorităților

Motivul pentru care unii dintre noi sunt niște creștini atât de slabi este că nu avem un Hristos Atotputernic. Avem atribute și experiențe creștine, dar nu suntem dedicați total lui Hristos.<sup>2</sup>

### Oswald Chambers

Așadar, l-am dat lui Dumnezeu stiloul pentru a-mi scrie povestea de dragoste. Ce a însemnat însă aceasta pentru mine din punct de vedere practic, al vieții de zi cu zi? Mă aflu la apogeul „carierii mele de relații amoroase” și nu aveam nici cea mai mică intenție să mă căsătoresc curând. Trebuia să pun capăt ieșitului la întâlniri? Să nu mă mai împrietenesc cu băieți? Și cum aș fi știut care este momentul când Dumnezeu voia să încep o relație? Și când adulții, care pe toate le știu, mi-ar fi pus infama întrebare, „Leslie, spune-ne, ai un băiat serios cu care te vezi?”, ce le-aș fi putut răspunde? Ce voia Dumnezeu să fac?

În săptămânile și lunile care au urmat deciziei mele de a-l încredința lui Dumnezeu controlul asupra acestui domeniu al vieții mele, un alt mesaj blând și-a făcut drum către inima mea, prin aceeași șoaptă lină a lui Dumnezeu. Și mesajul acela suna cam așa: Leslie, nu mai încerca să mă zidești pe Mine în viața ta, ci zidește-ți viața ta în jurul Meu.

Era adevărat. Încercam „să-L potrivesc pe Dumnezeu în viața mea” rugându-mă în fiecare dimineață, citindu-mi Biblia în fiecare seară și mergând la biserică duminică de duminică. Cu

toate acestea însă El nu era centrul vieții mele de zi cu zi. Ceea ce făceam eu de fapt era să-l acord câteva minute din când în când. Înțelegeam astfel, în cele din urmă, că dacă nu aveam să o las mai încet și să fac un efort real să-L caut pe El în loc să fiu atât de preocupată doar de ambițiile proprii, avea să-mi fie greu să cunosc voia Lui cu privire la oricare alt domeniu al vieții mele.

Așa că am început o călătorie la capătul căreia speram să ajung să-L cunosc pe Creatorul meu. Și, te rog să mă crezi, nu eram deloc sigură ce urma să se întâmple. Și lucrurile nu puteau sta altfel, din moment ce decisesem că viața mea nu se va mai învârti în jurul a fel de fel de activități sociale, prieteni și relații amoroase, și-l spuseseam lui Dumnezeu, „Doamne, vreau să las toate acestea deoparte și Tu să devii centrul vieții mele”. Nu că toate acele lucruri erau în mod necesar rele, însă Dumnezeu îmi cerea să-mi pun prioritățile în ordine. Ajunsesem să fiu atât de acaparată de relațiile mele amoroase și de viața mea socială încât nu mai puteam auzi clar vocea lui Dumnezeu.

Cum spune Elizabeth Elliot în cartea ei ***A Chance to Die*** (despre viața lui Amy Carmichael), „Preocupările fetelor de șaptesprezece ani – privind felul cum arată, îmbrăcămintea, viața socială – nu se schimbă mult de la o generație la alta. În fiecare generație însă par să existe câteva, puține, care aleg altceva. Amy Carmichael a fost una dintre acestea”.<sup>3</sup> Acum, Dumnezeu mă chema

și pe mine să fiu una dintre acele „câteva”. Nu știam însă cum.

Dacă asta vrei de la mine, Doamne, va trebui să mă ajuți, I-am spus încet.

Și a făcut-o! A venit la mine exact unde mă aflam și m-a învățat despre El. Am învățat cum să-L iubesc cu toată inima, să-L caut cu seriozitate, să-l ascult vocea zi de zi și să mă îndrăgostesc de Cuvântul Lui. A fost cea mai fascinantă perioadă din viața mea! Lumea nebună, plină de agitație, din care veneam a început să mi se pară incredibil de goală. În fiecare zi descopeream tot mai multe despre cine era El și cine dorea să devin eu. Am început un jurnal – pe care îl țin și în ziua de azi – în care îmi notam dorințe, temeri și rugăciuni către Dumnezeu. Notam de asemenea tot ce simțeam că mă învăța El, fie prin Scriptură, fie printr-un îndemn blând adresat inimii mele. Acum, când recitesc acele notițe, sunt uimită de cât de credincios a fost El în a așeza fiecare detaliu al vieții mele la locul lui, la timpul potrivit.

Da, am pierdut câțiva prieteni (care, oricum, nici nu-mi fuseseră prieteni adevărați). Și da, am pierdut din popularitate. Ce am câștigat însă în schimb a fost de neprețuit: pe Iisus Hristos, ca dragoste a mea dintâi, cel mai bun Prieten al meu.

S-ar părea că această parte a poveștii despre mine nu are prea mult de-a face cu relația mea cu Eric. ***Are însă de-a face, și încă în mod esențial.*** Două sunt motivele pentru care faptul de a-L fi lăsat pe Hristos să aibă acest loc în viața

mea a constituit temelia poveștii mele de dragoste cu Eric.

1. Pentru a avea speranță, bucurie și siguranță, am învățat să mă bazez pe relația mea cu Hristos, renunțând la a mai încerca să găsesc acele lucruri într-o relație amoroasă. Oricât de mult ar semăna Eric cu Făt-Frumosul viselor mele, el tot numai om rămâne (lucru pe care din când în când mai trebuie să i-l amintesc!). Dacă aș fi intrat în relația cu el așteptând să mi se împlinească toate nevoile sentimentale, aș fi fost dezamăgită. Și asta pentru că nu eram pregătită să încep acea călătorie care m-ar fi dus la căsătoria cu el, fiind nevoie mai întâi să învăț să-mi găsesc speranța și siguranța doar în Iisus.

2. Iisus Hristos a rămas în centrul relației mele cu Eric. Iisus Hristos era pasiunea inimii mele, când l-am întâlnit pe Eric Ludy. Iisus Hristos era și pasiunea inimii lui Eric. Ca rezultat, am ajuns prieteni datorită iubirii noastre comune pentru Domnul. Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât ne apropiam mai mult de Dumnezeu, unul prin celălalt. Ori de câte ori descopeream un nou adevăr în Cuvântul lui Dumnezeu, de-abia așteptam să-l împărtășesc cu Eric. Am petrecut ore întregi vorbind despre Dumnezeu și despre credința noastră. Iar când am început să avem unul față de celălalt sentimente mai adânci decât simpla prietenie, Dumnezeu ne-a călăuzit fiecare pas pe măsură ce ne îndreptam spre o relație de dragoste. Și El a rămas în centru.

Uneori într-o relație putem fi atât de prinși în sentimentele noastre pentru cealaltă persoană, încât să-L înghesuim pe Dumnezeu într-un colț. Astfel, relația în cauză devine un haos emoțional, noi ajungem dezorientați, și ne tot întrebăm de ce nu ne oferă Dumnezeu mai multă călăuzire, când de fapt în tot acest timp El este acolo, așteptând să-L lăsăm să treacă din nou pe primul loc în inimile noastre. Doar atunci când El este într-adevăr pe primul loc în viețile noastre suntem pregătiți pentru o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu.

Nu e vorba de o formulă

Chiar și după ce ne-am pus viața de dragoste în mâna lui Dumnezeu, e atât de ușor să revenim la căutarea unei „formule magice” care să rezolve totul. Nici nu mai știu de câte ori mi s-au pus întrebări de felul, „Este greșit să ies la întâlniri?” sau „Ce trebuie să faci când crezi că ai întâlnit persoana potrivită pentru a-ți fi partener de viață?” La toate acestea răspund, „Întreabă-L pe **Dumnezeul** cu un astfel de răspuns, tinerii devin adesea frustrați și spun, „L-am întrebat și nu mi-a dat niciun răspuns!”

În urmă cu aproape doi ani, Jana, o studentă plină de viață, aflată în primul an de facultate la o universitate din California, a luat decizia de a-l încredința lui Dumnezeu stiloul poveștii ei de dragoste. Problema este că de atunci Jana nu a primit nicio călăuzire în acest domeniu al vieții ei și acum este mândioasă pe Dumnezeu.

„Pur și simplu nu înțeleg”, se plânge ea. „Când l-am cedat lui Dumnezeu controlul asupra acestui domeniu al vieții mele, am așteptat să mi-l scoată în cale pe Făt-Frumos. Toate relațiile însă pe care le-am avut de-atunci s-au terminat prost. De ce nu. Se implică Dumnezeu? De ce nu face o minune în acest domeniu al vieții mele?” Știind însă care este viața de zi cu zi a Janei, îmi este clar că, deși ea a încercat să-l cedeze lui Dumnezeu controlul, totuși niciodată nu și-a reorientat viața astfel încât aceasta să aibă în centru relația ei cu El. Ea așteaptă ca El să-i răspundă, fără să-L caute însă deloc. Ideea ei de „a-L căuta” se reduce la cinci minute de citire a unui text din Biblie, o dată pe săptămână, acolo unde se deschide Cuvântul Lui, absolut la întâmplare. Nu primește nicio călăuzire divină, așa că își continuă drumul voioasă, convinsă că dacă Dumnezeu vrea să-i vorbească îi va trimite un mesager ceresc sau un fulger de lumină care să-i indice direcția bună.

Invitația pe care I-o facem lui Dumnezeu de a lua El stiloul să scrie capitolele poveștii noastre de dragoste implică o contribuție și din partea noastră - nu doar o rugăciune când și când, nu doar încercări anemice de a găsi vreun răspuns deschizând Biblia la întâmplare din când în când. Noi trebuie să-L căutăm zilnic, să-L punem tot timpul pe primul loc în viața noastră, să căutăm să-L cunoaștem mai mult.

Probabil nu-ți va vorbi printr-un fulger de lumină și nici nu-ți va scrie un mesaj pe cer, dar,



pe măsură ce vei ajunge să-L cunoști cu adevărat, pe El și Cuvântul Lui, vei înțelege ce dorește de la tine. Pentru aceasta e nevoie să depui efort. Nu e ușor. Numai așa însă vei ajunge să descoperi acel „cântec mai dulce”.

N-ar fi frumos să putem scrie o carte intitulată ***pentru a avea o poveste de dragoste perfectă***, în care să dăm niște instrucții infailibile și aplicabile la toată lumea despre ce și cum trebuie să se facă?

Lui Dumnezeu însă Îi pasă prea mult de noi ca să ne dea o formulă. El vrea să ne încredem în El pentru călăuzire și direcție. Vrea să se implice nemijlocit în fiecare detaliu, în fiecare pas pe care îl facem pe acest drum. În momentul în care ne-am baza pe o formulă, am pierde întreaga frumusețe care este în povestea de dragoste scrisă de Dumnezeu. Eric și cu mine am întâlnit mulți tineri care încearcă cu disperare să facă totul „așa cum trebuie”, urmând un set de reguli pentru a ajunge să aibă o relație după voia lui Dumnezeu. De obicei însă tinerii aceștia, oricât de mult ar încerca, rămân pe mai departe nefericiți, frustrați și deprimați.

Să nu mă înțelegi greșit. Există porunci clare și indiscutabile pe care Dumnezeu ni le dă în Scriptură referitor la acest domeniu al ca, teoretic, să le „încalc”. Cu toate că încă eram în spatele gardului pe care îl ridicasem, trăiam o viață de durere și disperare.

Sarah, o blondă drăguță cu înclinare spre

melodramă, a avut o experiență situată la cealaltă extremă. Provenea dintr-o biserică cu reguli excesiv de stricte și precise cu privire la relațiile dintre băieți și fete. După cum spune ea, „Erau atât de multe reguli pe care trebuia să le respecti, încât trebuia să ai o listă cu ele lipită pe oglinda de la baie ca să ți le amintești pe toate”.

La biserică, Sarah l-a întâlnit pe John, „evlaviosul-pasional-cu-zulufi-fermecători” și, în cele din urmă, au simțit amândoi că Dumnezeu îi călăuzea înspre căsătorie. Au respectat toate regulile, literă cu literă. Din afară, cu atâta supraveghere strictă și atâtea principii călăuzitoare, se părea că nu exista nicio posibilitate ca tinerii noștri să cadă în păcat. Nu li se permitea niciodată să rămână singuri împreună, nici să aibă vreun contact fizic, și părinții lor erau implicați de aproape în orice decizie care privea relația lor.

Sarah își amintește, „Eram atât de siguri că urmam calea cea bună, încât credeam că eram imuni la păcat”.

Regulile însă nu i-au ferit de ispită, și într-o zi Sarah și John au ajuns în pat. Ea a rămas însărcinată, așa că au fost nevoiți să se căsătorească imediat. Și-au dezamăgit familiile, biserica și pe ei înșiși, dar au învățat o lecție de mare preț: Indiferent ce și cât de multe reguli ne facem, acestea nu duc automat la o relație după voia lui Dumnezeu. ***Doar încrederea în Tatăl nostru credincios și dorința mai presus de***

***orice de a-l fi plăcuți în tot ceea ce facem va avea ca rezultat sigur o poveste de dragoste frumoasă!***

Corvoada sau alegere?

Ne dăruim lui Dumnezeu așa cum El ni s-a dăruit nouă, fără nicio socoteală prealabilă. Consecințele unei astfel de dăruirii nu ne interesează, pentru că viața noastră este absorbită de El.\*

Oswald Chambers îți amintești cum, copil fiind, părinții te puneau la tot felul de munci „de rob” prin casă? Bunăoară, când te înhămau la jugul acela greu al curățeniei în bucătărie după cină. Dacă mi te asemeni cât de cât, probabil n-ai fost prea entuziasmat să îndeplinești sarcina aceea groaznică și, probabil, te-ai și plâns tot timpul cât ai făcut ce ți s-a spus. Replica mea preferată era acuzația sfâșietoare, „Mă tratați ca pe Cenușăreasa! 46, în timp ce mă sprijineam dramatic de mătură, având o privire de câine bătut și oropsit, de parcă eram pe punctul să leșin de epuizare. (Strigătul meu patetic după milă nu a părut niciodată să sensibilizeze inima părinților mei.)

Indiferent însă cât de mult urai respectiva corvoadă, o făceai oricum. De ce? Pentru că știai care erau consecințele dacă nu ascultai. Părinții nu te-ar mai fi lăsat să te dai cu bicicleta sau te-ar fi trimis în camera ta. Teribile amenințări! Ca și mine, probabil făceai minimul necesar, doar ca să fie treaba făcută, și întrebai mereu, „Nu pot să

plec?", până ce, într-un sfârșit, erai eliberat din închisoarea torturii muncii în bucătărie.

Acum încearcă să-ți amintești altceva. În copilărie, cu toții avem momentele noastre angelice. Pentru unii ca mine astfel de momente sunt rare, însă ele totuși **există**. Într-un moment sau altul, probabil și tu ai trecut printr-o experiență similară scenariului următor.

Părinții tăi au ieșit împreună pentru o seară. Bucătăria era un haos, însă nimeni nu ți-a cerut să faci curat. Ți-a venit ideea extraordinară de a face ceva „special” pentru Mami și Tati. Așa că te-ai apucat de lucru (din proprie inițiativă!) și ai spălat vasele. Însă nu numai că le-ai spălat cum se spală de obicei, dar le-ai făcut să sclipască de curate ce erau! Ba chiar ai șters polițele și ai măturat. (Acum, asta **chiar** înseamnă să mergi o milă în plus!) De-abia ai așteptat să vină părinții tăi acasă și să observe ce ai făcut. Când au sosit și au exclamat, „Cine-a făcut curățenie în bucătărie?! E extraordinar!”, inima ți s-a umflat de mândrie. Îți amintești acel sentiment? Ai muncit **cu mare plăcere**. Curățenia în bucătărie nu a mai fost o corvoadă, ci un lucru pe care l-ai făcut cu bucurie. De ce? Pentru că nu ai fost motivat de o regulă, ci de dragostea pentru părinții tăi.

Când ascultarea de Dumnezeu este o corvoadă pe care suntem „obligați” să o facem, aceasta devine o trudă iar noi ne plângem tot timpul. Dumnezeu devine Marele-Nu-Bucuriei care încearcă să ne facă viața mizerabilă.

Când însă reușim să înțelegem cine este Dumnezeu cu adevărat și luăm deciziile motivați de o dragoste puternică pentru El, găsim bucurie și plăcere în ascultare. Ba chiar suntem gata să mergem și mila aceea în plus pentru El!

Despre ce este vorba de fapt

Ca și creștini, avem nevoie de o nouă înțelegere cu privire la implicarea lui Dumnezeu în acest domeniu al vieții noastre. Indiferent dacă ești dintre aceia care au crescut sub îndemnul „încearcă să nu faci sex înainte de căsătorie”, sau cu o carte de nici tu nu mai știi câte pagini de reguli pentru relații, ambele abordări te lipsesc de bucuria de a trăi frumusețea căii lui Dumnezeu.

Îți amintești întrebarea aceea infamă pe care cei mai mulți dintre noi o puneam la serile de tineret? ***Cât departe este prea departe?***

Întrebare care, decodificată, ar suna cam așa: „Cât de departe pot să merg fără să-L supăr pe Dumnezeu?” Dar hai să începem să ne punem o altă întrebare: „Cât de departe pot să merg pentru a-l produce bucurie Tatălui meu ceresc în acest domeniu al vieții mele?”

O dată ce ajungi să-ți cunoști Regele într-un mod personal, o dată ce Iisus Hristos devine centrul și pasiunea vieții tale, nu este greu deloc să-ți pui această întrebare, deoarece ea izvorăște dintr-o inimă plină de o dragoste copleșitoare pentru Domnul. Dacă întrebi sincer, „Doamne, cum să trăiesc astfel încât să te bucuri de mine?”, El, cu blândețe, îți va arăta cum, în fiecare zi. În

niciun caz nu-ți va cere și nu te va obliga să faci o muncă de rob. Pentru că atunci când îl iubești, când îl iubești cu adevărat, poți spune împreună cu psalmistul David, „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalm 40: 8).

Dumnezeu ne-a creat pe toți ca individualități și are un plan unic și special pentru viața fiecăruia dintre noi. Nu încerca să găsești o formulă. Dacă ești gata pentru o poveste de dragoste de neuitat, începe prin a descoperi zi de zi bucuria unei astfel de povești cu Regele regilor. Și să înceapă aventura!

Un pas mai departe

Trăia odată, în vremurile din vechime, un om care se încredea în Dumnezeu atât de mult încât a fost gata să renunțe la cea mai scumpă comoară, atunci când Dumnezeu i-a cerut-o. Lucrurile uimitoare care s-au întâmplat ca rezultat al acestei încrederi a lui au fost minunate! Relatarea despre această încredere a lui în Dumnezeu a rămas în istorie drept una dintre cele mai extraordinare povești despre dragoste, ascultare și dăruire a tot ce ar putea avea mai scump un om! Deschide Biblia la Geneza, capitolul 22, și citește această istorisire care a avut un impact profund asupra a milioane de oameni de-a lungul secolelor. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți vorbească blând inimii și să te învețe cum să descoperi acel nivel profund de încredere și dăruire în umblarea ta cu El. doi

PREGĂTINDU-TE PENTRU O POVESTE

## DE DRAGOSTE

Eric

### IUBEȘTE CU ADEVĂRAT

despre a-ți iubi viitorul partener de viață înainte chiar de a-l cunoaște

Dac-o să fac burta?

Dragostea se maturizează odată cu dezvoltarea unei relații, sau cel puțin așa ar trebui să se întâmple. Îmi amintesc cum m-a cuprins gelozia și cum am devenit dintr-odată supraprotector față de Leslie, când unul cu o înfățișare a la Kirk Cameron i-a preluat comanda într-o pizzerie. Îmi amintesc și nesiguranța pe care am simțit-o când un tip bine făcut, cu păr cârlionțat, a intrat în biserică și s-a așezat pe scaun, la câteva rânduri distanță în fața ei. M-am uitat la bicepsii mei (erau atât de mici încât împreună abia dacă făceau cât unul) și numai bine nu m-am simțit. Dragostea imatură întotdeauna compară, se plânge și se simte în nesiguranță.

Din nefericire, în multe relații libertatea și siguranța care pot fi găsite într-o viață de dragoste matură rămân nedescoperite.

„Eric”, m-a întrebat timidă Leslie într-o zi, „care au fost fetele cu care te întâlneai?”

„Les”, i-am răspuns jenat, „nu vreau să discutăm despre să discutăm despre **noi**!”

Era cu vreo șase luni înainte de ziua nunții, și dragostea noastră încă nu suficient de matură se confrunta cu un caz serios de ceea ce se putea numi tristețea „celibatarului-fără-o-părerere-prea-

bună-despre-sine”.

„Erau frumoase?”, a continuat Les să mă iscodească.

„Of, nu. Nu!”, i-am răspuns, dornic să termine odată cu întrebările acelea. După care am rostit sus și tare, cu o licărire în privirea mea plină de dragoste, „Erau urâte!” (Notă pentru toate fostele mele prietene care citesc cartea aceasta: Vă rog să nu mă urâți pentru ce am spus. Nu prea am avut de ales.)

„Ce tip de personalitate aveau? Ce culoare avea părul lor? Cât de înalte erau? Cât de grăsuțe erau?” Eram bombardat cu întrebare după întrebare.

Dacă n-ai avut niciodată o astfel de conversație, crede-mă, nu e ușor deloc. Dar deloc! Seara în care am avut această memorabilă conversație cu Leslie am numit-o solemn „seara în care rufele mele murdare au fost întinse la vedere”.

Cu lacrimi în ochi, am mărturisit fetei pe care o iubeam mai mult decât pe oricine în această lume că inima mea nu fusese dintotdeauna a ei. Felul în care trăisem era o dovadă puternică în acest sens. I-am spus, atât de detaliat cât am putut amândoi suporta, cum în trecut, fără să-mi pese, nu mă gândisem la nevoile căutând să mi le împlinesc doar pe ale mele. Am plâns, ne-am îmbrățișat și iar am plâns. Timp de zece minute, simțind durerea celor spuse, am rămas amândoi tăcuți și îmbrățișați, în vreme ce lacrimile ne



curgeau pe obraji și lama ascuțită a regretelor se răsucea în inima mea. Apoi, blând, ea s-a dat înapoi și mi-a întors fața înspre ea, așa încât să-i pot vedea ochii umezi, și mi-a spus atunci cele mai dulci și mai vindecătoare cuvinte pe care urechile mele le-au auzit vreodată.

„Eric”, mi-a șoptit delicat, cu glăsciorul ei gingaș, „te iert!”

Mi-a atins obrazul cu mâna și cu buze tremurânde mi-a spus, „Eric, ***te iubesc!*** Tu ești eroul meu, Făt-Frumosul meu și nobilul meu cavaler în armură strălucitoare! Iar eu am ales să te iubesc exact așa cum scumpul meu Iisus mă iubește pe mine!”

Sunt în lumea asta oameni care cred că „o duc bine”. Ei nu știu însă ce înseamnă să trăiești cu adevărat până nu primesc o dragoste ca ***aceasta***. Eu n-am meritat o asemenea dragoste, dar iubirea vieții mele a ales să mi-o dea.

Să fii primit și îmbrățișat necondiționat este un lucru aproape de neconceput. Cultura noastră ne învață să iubim ***condiționat***. Iubim atât timp cât ne „simțim” iubiți; iubim atât timp cât iubitul sau iubita noastră ne împlinește nevoile; iubim atât timp cât el sau ea arată bine pe dinafară.

La câteva zile după seara aceea a „rufelor mele murdare”, mi-a venit mie rândul să am un acces de tristețe a „celibatarului-fără-o-părere-prea-bună-despre-sine”. Tocmai făcusem o vizită împreună cu Leslie unui vechi prieten de-al ei. Se întâmpla ca respectivul să fie viril, macho și

multitalentat. Toată după-amiaza m-am comparat cu el, în timp ce gânduri cum că nu m-aș ridica la nivelul lui mi se mișcau prin cap ca o minge de ping-pong: **că ar un prieten** mai potrivit pentru Leslie decât sunt eu. Poate că ei îi place mai mult de el decât de mine. Poate că eu nu sunt suficient de bun pentru o ființă atât de dulce și perfectă cum e Leslie.

Cum spuneam, dragostea imatură e bună când e vorba de comparații și smiorcăieli. Ceea ce am descoperit este că una dintre cele mai bune căi de a te maturiza în dragoste este să o primești în forma ei cea mai de neînțeles și nediluată.

— Am împărtășit temerile mele lui Leslie, în vreme ce priveam podeaua cu o expresie de câine bătut.

„Eric”, m-a întrebat râzând Leslie, „cum ai și putut să te gândești la așa ceva?”

Am ridicat doar din umeri, fără să-i răspund.

„Eric, trebuie să știi **că eu nu vreau pe nimeni altcineva**. Nici măcar nu-mi trece prin cap așa ceva! Nu vreau să îmbătrânesc alături de Dirk”. [Dirk the Dork (Dork = tâmpitul - n.tr.) îi spuneam pe atunci individului, cu afecțiune.]

„Vreau să îmbătrânesc alături de **tine|li**”

Am crescut fiind permanent atent la felul cum arătam, la freză, la felul cum mă îmbrăcam, cum pășeam, la voce (pe care mi-o doream întotdeauna profundă, de bas), chiar la mirosul plăcut pe care țineam să-l am. Trudeam neobosit să-mi mențin o „**image perfectă**”, de teamă că nu voi fi acceptat

de o fată frumoasă. Îmi era teamă că, dacă nu voi ajunge cât mai aproape posibil de modelul „Ken”, nu voi fi niciodată vrednic de dragostea unei fete.

Și acum iată-mă acolo, ani mai târziu, dându-mi seama de totala mea nevrednicie de dragostea unei fete, însă, cu toate acestea, acceptat și iubit de o fată. Acum întrebarea se pune, era posibil să pierd dragostea ei, dacă pierdeam ceea ce o atrăsese la mine în primul rând?

„Chiar dacă vei face burtă și vei cheli, eu tot te voi iubi, Eric! Tu nu poți pierde dragostea mea, pentru că ceea ce simt eu pentru tine nu este o dragoste pe care eu am nevoie să o simt – este o dragoste pe care am ales-o!”

Apoi Leslie mi-a oferit o ilustrație deosebit de sugestivă privind felul de dragoste pe care ea alesese s-o aibă pentru mine. „Eric, chiar dacă ai avea un accident groaznic și ai ajunge imobilizat într-un scaun cu roțile pentru tot restul vieții tale, și când aș privi fața ta nu aș mai recunoaște pe omul cu care m-am căsătorit... eu te-aș iubi exact la fel!”

Dau! (Erau cuvintele ei o dovadă că avusesem gusturi bune sau ce?) Și aceasta era o dragoste pe care cei mai mulți oameni o caută însă nu o găsesc pentru că o caută în locuri greșite.

Poate îți spui, Vreau și eu să iubesc așa! Dar cum aș putea, înainte să întâlnesc iubirea vieții mele?

Oricât de ciudat ți s-ar părea, nu e nevoie să fii căsătorit ca să iubești în felul acesta. Este **foarte**

**important** să înțelegi următorul lucru: Este greșit să crezi că nu vei începe să-ți trăiești viața de dragoste la cote înalte decât în momentul când, în sfârșit, vei fi întâlnit persoana pe care o vei fi așteptat de atâta timp. Greșit, greșit, greșit! Dacă ești un romantic adevărat în felul în care Dumnezeu te-a creat să fii, începe să trăiești o astfel de viață chiar aici și acum! Mergi înainte și accelerează! Dacă ești celibatar și tânjești după o viață de dragoste, am pentru tine o veste bună: **Tu chiar ai o astfel de viață!** Momentul în care L-ai întâlnit pe Marele Iubit al sufletului tău este și momentul în care ai început să-ți trăiești această pasionantă viață de dragoste!

Viața ta de dragoste

Dacă le tăiem creștinilor limbile pentru a nu mai putea vorbi, ei iubesc cu mâinile, cu picioarele și cu ochii, iubesc tot timpul și în orice loc, până la ultima suflare. Știe cineva cum le-am putea lua acestor nenorociți de creștini puterea de a iubi? 1

Un gardian român care și-a găsit atât împlinirea cât și

FRUSTRAREA ÎN TORTURAREA  
CREȘTINILOR

Dragostea este apa de colonie a lui Hristos. Nu te poți apropia de El fără să iei și tu din mirosu-i atât de plăcut. Dragostea este și mireasma celor ce-L urmează cu adevărat pe Hristos. Și este de responsabilitatea noastră, ca urmași ai lui Iisus Hristos, să intrăm cu totul sub dușul acestei iubiri. Ia capacul de pe parfum și

toarnă-l peste tine. Cu cât mai puternică e aroma, cu atât mai mult lumea aceasta îl va înțelege și L va cunoaște pe Iisus.

Iisus nu s-a jucat cu cuvintele când a spus că ucenicii Lui vor fi cunoscuți după dragostea lor. Sau altfel spus, dacă cineva nu are mireasma lui Hristos, nu există nicio dovada că îi este cu adevărat devotat Lui. Dragostea este semnul distinctiv al creștinilor. Întocmai cum un agent FBI își scoate legitimația și spune „FBI!”, noi creștinii prezentăm atitudinile, acțiunile și cuvintele noastre ca dovadă că suntem ai lui Hristos.

Cei mai mulți dintre noi nu înțelegem că felul în care trăim afișează în mod clar, așa încât să vadă toată lumea, absolut totul: de la lucrurile în care credem până la cele cărora ne închinăm. Poți transmite un mesaj chiar și fără să-ți deschizi gura. Citește numai următoarea relatare.

Dragostea nu poate fi încătușată într-o celulă de închisoare rece și umedă zăcea un pastor cu răni sângerânde și plin de vânătăi. Era o celulă rezervată deținuților aflați pe moarte. Mai erau și alții în „celula morții”, deținuți bătuți și suferinzi, așteptând moartea. Iscu, pastorul, cu toate că nu mai avea putere, le vorbea celorlalți despre frumusețile cerului și despre dragostea lui Iisus. Trupul îi era pe pământ, însă cu mintea era deja în ceruri.

Unul dintre ceilalți deținuți era un securist care îl torturase pe Iscu până aproape să-l omoare. Conducerea comunistă a țării își aruncase

în temniță propriul tovarăș și-l tortura. Acum era și el pe moarte.

Deținutul care a relatat această întâmplare spunea despre cele văzute, „Ca să vezi raiul nu trebuie neapărat să ajungi acolo”.

Securistul, cuprins de disperare, striga în toiul nopții, „Pastore, te rog, spune o rugăciune pentru mine. Am comis atâtea crime! Nu pot muri”.

Pastorul suferind, sprijinit de alți doi deținuți, s-a apropiat încet de patul celui care-l torturase. Când a ajuns la acesta, a început să-l mângâie ușor pe cap și să-i spună, „Te-am iertat din toată inima și te iubesc. Dacă eu, care sunt păcătos, te pot iubi și ierta, atunci cu atât mai mult poate face asta Iisus, care e Fiul lui Dumnezeu și iubirea întrupată. Întoarce-te la El. El te dorește mai mult decât îți dorești tu să fii iertat. Trebuie doar să te pocăiești”.

În celula întunecată, unde tovarăși de fiecare zi ai deținuților erau suferința și deznădejdea, torționarul a găsit cea mai caldă afecțiune și cea mai nemeritată milă. El a mărturisit celui pe care-l torturase toate crimele pe care le comisese, după care s-au rugat împreună. Apoi cei doi bărbați suferinzi s-au îmbrățișat ca doi frați despărțiți de multă vreme. Cel care urâse din toată inima creștinismul, omul crud și atât de singur, a privit drept în ochii minunați ai dragostei... și s-a topit. Și a devenit și el un îndrăgostit de Hristos.

Amândoi au murit în noaptea aceea. În „celula morții”, cea care de obicei râdea la urmă era

moartea. Acolo însă unde este dragoste, Cel care triumfă cu siguranță este Iisus.<sup>2</sup>

Învățând să iubești

Să iubești în felul acesta este ceva supranatural! Noi nu putem iubi în felul acesta prin propriile noastre puteri și nici ca rezultat al unei hotărâri de a iubi astfel. O putem face doar dacă învățăm de la însuși Marele Îndrăgostit. Și în centrul vieții tale trebuie să se afle exact acest fel de iubire. Esența aceluia „cântec mai dulce” este această dragoste extraordinară. Anterior am vorbit despre importanța încrederii în Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu este cheia cu care deschidem cufărul cu comori. O dată însă ce ai deschis cufărul, vei descoperi acel fel de **dragoste** care este extraordinarul secret al poveștii de dragoste cerești.

Pentru a învăța să iubești **în felul acesta**, trebuie mai întâi să te bizui pe Marele Îndrăgostit. Bizuindu-te pe El și învățând de la El, vei ajunge un exemplu minunat al dragostei lui Hristos, pe care-l va vedea întreaga lume.

Dumnezeu mi-a dat o soție care-mi arată dragostea lui Hristos. Îmi place să le spun oamenilor că în fiecare dimineață când mă trezesc am privilegiul să văd ce înseamnă ca un om să fie asemenea chipului lui Hristos. Cu alte cuvinte, primind dragostea ei, am ajuns să înțeleg mai mult dragostea Domnului meu.

Sper că nu te va șoca prea mult ce-ți spun

acum, însă nu întotdeauna sunt un sfânt. Știu. S-ar putea să-ți vină greu să o crezi. Dar e adevărat. De fapt, dacă e cineva care știe cel mai bine lucrul acesta, aceasta e Leslie. Ea îmi cunoaște viața cum nu mi-o cunosc mulți. Despre obiceiul meu de a bombăni, despre gesturile mele egoiste, ca și despre altele de felul acesta, ea spune că aparțin „părții mele proaste”. Acum, eu nu sunt mândru că am această „parte proastă” și adevărul e că Dumnezeu mai are încă de lucrat la mine. Doresc sincer să arăt chipul lui Hristos soției mele și celor din jur în orice vreme, însă mai am momentele mele „proaste”.

Sunt zile când sunt extrem de antipatic. (Sper că lucrul acesta nu e valabil în ce te privește.) În astfel de zile cred că ajung să spun „îmi pare rău, Les!” cam de 273 de ori. (Țin o evidență la zi.) Am însă o soție care a ales să **nu** țină evidența. Sau poate ar trebui să spun că a ales să arunce lista cu evidența, în loc să o păstreze. Indiferent cât am fost de nesuferit, nu s-a întâmplat niciodată în relația noastră să o rog să mă ierte și ea să nu o facă. **Îmi place să fiu iubit în felul acesta!** Nu e nimic spectaculos, dar îmi dă viață!



Un pas mai departe

Retrage-te într-o cameră unde poți fi singur, de preferat într-un loc unde e liniște totală. Roagă-L pe Dumnezeu să descopere inimii și minții tale dragostea uriașă pe care o are pentru tine. Deschide apoi Biblia la Luca 23 și 24. Imaginează-ți că n-ai mai citit niciodată înainte această uimitoare relatare. Îmbracă-te cu o haină evreiască și ia-ți un accent de evreu. Însoțește-L pe Iisus de-a lungul acestei scurte narațiuni. Încearcă să simți praful sub picioare și să auzi strigătele mulțimii orbite de ură. Încearcă să simți durerea Lui, să înțelegi agonia Lui și, mai ales, să accepți dragostea de neînțeles pe care o are ***pentru un el*** în final, privește în ochii Lui blânzi, în ceasul acestei cumplite suferințe prin care trece, și dă-i voie să te întrebe, „Copilul Meu, ești gata să mă urmezi și să iubești ***în felul acesta?***”

**Leslie**

**O DRAGOSTE CARE ȚINE VEȘNIC**

**o dragoste care nu este doar un sentiment**  
**Componenta pasională**

Ai văzut vreodată doi oameni atât de absorbiți unul de celălalt încât stau ore întregi privind unul în ochii celuilalt, fără să țină cont de timp și spațiu și rupți complet de lumea din jur? Este lucrul care îi face pe toți cei din apropiere să glumească pe seama lor. E componenta pasională!

Cum spunea Jan, o prietenă de-a mea, despre

întâlnirile cu băiatul care avea să-i devină soț, „Nu ne uitam deloc la film; ne sorbeam unul pe altul din priviri cât ținea filmul”. Pasiune, nu glumă!

Ai **fost** vreodată atât de nebunește îndrăgostit de cineva încât să devii cu totul idiot? Când Eric și cu mine eram logodiți, eram îndrăgostiți nebunește. În cea mai mare parte a acelei perioade de șase luni am fost separați unul de celălalt de aproape două mii de kilometri și sunt atâta de fericită că nimeni n-a înregistrat conversațiile noastre telefonice din perioada aceea! (Erau pline de pasiune!)

Odată, când Eric se afla într-o călătorie, locuia într-o casă împreună cu un prieten pe nume Ryan (un burlac care nu avea nicio considerație pentru ce înseamnă să fii aprins de pasiune). Seara târziu, imediat ce era sigur că nu-l vedea nimeni, Eric se furișa afară să mă sune. În timp ce mă copleșea cu declarații de dragoste exaltate, pe care le făcea cu o voce de amoretat incurabil (și care suna ca o amestecătură între orăcăitul broscoiului Kermit și mormăitul lui Winnie, ursulețul de pluș), Ryan era după perete trăgând cu urechea și crăpând de râs la auzul prostiilor pe care le debita Eric. Și azi Ryan îl mai tachinează pe Eric aducându-i aminte de conversația aceea! Eric însă are pregătită o replică pentru astfel de momente: „Lasă c-o să te îndrăgostești și tu! Și să vezi atunci ce ți-o plătesc!”

Când spunem despre o persoană că este „îndrăgostită”, primul lucru care ne vine în minte

este componenta pasională a relației – sentimente coplășitoare de adorație și devotament.

O altă flacără care ne alimentează pasiunea pentru cineva este atracția fizică. Când suntem tineri și fără griji, adesea ne bazăm sentimentele pe care le avem față de persoana pe care o iubim pe ceea ce ne spun hormonii. Când suntem atrași fizic de cineva, ori de câte ori acea persoană intră în încăperea în care ne aflăm și noi, focul nostru se aprinde și scânteile sar peste tot înăuntrul nostru.

S-o recunoaștem, componenta pasională e plăcută. Și cum ar arăta o relație între o ea și un el fără acest element al pasiunii nebunești? Există însă o întrebare pe care toți trebuie să ne-o punem: Este componenta pasională destul de puternică încât să ridicăm pe ea o dragoste care să dăinuie?

Au trăit fericiți?

În cazul în care încă n-ai observat, componenta pasională poate fi instabilă. Azi ești îndrăgostit nebunește de o persoană fără de care nu-ți poți imagina viața, iar mâine te miri ce ai și putut vedea la ea. Cele mai multe dintre relațiile mele amoroase n-au fost nimic mai mult decât un carusel de emoții – în vârf, unde pasiunea era la culme, și jos, unde aceeași pasiune dădea semne că s-ar stinge.

Un alt factor instabil este cel al frumuseții fizice. La fel ca și componenta pasională, atracția fizică poate fluctua. Inevitabil, frumusețea se

ofilește cu timpul. Când a fost ultima dată când ai văzut un grup de bărbați într-o seară de vineri întorcându-și capetele după o femeie de nouăzeci și... de ani, schiopătând și sprijinindu-se într-un baston? Nu cred că ai auzit fluierături de admirație sau exclamații de „Uaaa! Ce țipă bună!” de la un grup de astfel de băieți, unul mai potent decât celălalt. Frumusețea nu ține veșnic.

Lucrul acesta mă îngrijora, în anii când mă gândeam la căsătorie. Dacă pasiunea vine și pleacă, și frumusețea fizică se ofilește cu timpul, cum puteam ști dacă iubirea noastră va dăinui?

Grijile acestea sunt la fel de actuale și azi. Cine ar vrea să întâlnească pe cineva de care să se îndrăgostească până peste cap, cu care să pornească în viață pășind pe sub o boltă de flori, să trăiască fericiți... după care să divorțeze? Cu toate acestea, pentru prea multe cupluri, acest basm-transformat-în-coșmar devine realitate. Divorțul este o epidemie care macină societatea în proporții nemaiîntâlnite.

Ce e însă și mai grav, studiile arată că rata divorțului între creștini **a depășit-o** pe cea dintre necreștini! Citește în continuare! Institutul de sondare a opiniei publice George Bama a publicat recent un studiu care arată că între cei care susțin că sunt „creștini născuți din nou” rata de divorț este chiar mai ridicată decât între cei ce nu susțin că au o credință în Iisus Hristos.<sup>1</sup>

Gândindu-ne la ce se poate întâmpla cu căsătoria în viitor, nu putem să nu ne întrebăm

dacă nu vom ajunge și noi o parte a unei asemenea statistici. Cum putem ști că povestea noastră de dragoste scrisă de Dumnezeu va dăinui o viață întreagă?

Răspunsul se găsește în **felul** de dragoste pe care alegem să zidim o relație. Dacă zidim pe componenta pasională sau pe atracție fizică, în mod cert ne îndreptăm spre divorț, pentru că s-ar putea ca într-o zi să ne trezim și să vedem că sentimentele s-au dus.

Cineva îmi spunea odată, „Ieșitul la întâlniri este o bună pregătire pentru căsătorie. Și asta pentru că ieșind și cunoscând de-aproape persoana cu care te întâlnești, începi să-ți clarifici ce-ți dorești de la viitorul partener de viață”.

Oricât de mult mi-a plăcut ce mi-a spus persoana respectivă, aveam să-mi dau seama curând că ieșitul la întâlniri nu mă pregătea foarte bine pentru căsătorie. Ba să fiu sinceră, mă pregătea pentru divorț! Din pur capriciu, intram cu toată pasiunea într-o relație, iar apoi, când toate sentimentele de început se stingeau, renunțam la relație și porneam în căutarea alteia – un ciclu constant de relații temporare. În concepția lui Dumnezeu însă căsătoria nu este ceva temporar. Și trăind în felul în care trăiam, în niciun caz nu mă pregăteam să iubesc un bărbat o viață întreagă; mă pregăteam să am un lung șir de aventuri romantice de scurtă durată, bazate pe sentimente.

## Dragoste adevărată

Există o altă dragoste, la un nivel mai înalt și care este suficient de puternică încât să construiești pe ea o relație de o viață. Este aceeași dragoste pe care creștinul român a arătat-o față de persecutorul lui, în închisoare. De fapt, este aceeași dragoste pe care Dumnezeu a avut-o pentru noi când și-a jertfit unicul Fiu, dându-L să moară în locul nostru. O asemenea dragoste nu se bazează pe sentimente sau dorințe fizice. Se bazează pe o alegere. Cel care are o astfel de dragoste spune persoanei iubite, „Voi căuta întotdeauna binele tău suprem și nu mă voi preocupa în primul rând de mine. Îmi voi da viața pentru tine”.

Când Eric și cu mine ne-am promis unul altuia că vom rămâne împreună toată viața - indiferent dacă el și-ar fi pierdut părul sau ar fi făcut burtă, sau dacă eu aș fi ars mâncarea de fiecare dată - am știut amândoi că vom putea ține acel angajament, pentru că se baza nu pe sentimente, ci pe o alegere.

Să nu mă înțelegi greșit, componenta pasională și atracția fizică sunt o parte plăcută și minunată a oricărei relații sănătoase. În cultura noastră însă aproape orice relație de dragoste se bazează pe sentimente și dorință fizică. Să nu ne mai mirăm atunci că atâtea cupluri ajung la divorț.

Trebuie să privim componenta pasională ca fiind doar frișca de pe tort - ingredientul care dă unei relații acea dimensiune în plus a savoarei.

Însă nu acest ingredient este cel care menține o relație de dragoste. Dacă nu avem ca fundament al relației noastre o dragoste durabilă și o dedicare autentică față de partenerul nostru, nu avem nimic.

Dacă există oameni care ar trebui să știe cum să iubească cu o dragoste durabilă, aceia ar trebui să fie creștinii. Pentru aceasta avem exemplul lui Iisus Hristos însuși. Îl avem pe însuși Marele îndrăgostit care ne dă puterea să iubim așa cum iubește El! De ce atunci atât de des neglijăm să turnăm acest fel de dragoste peste acest domeniu crucial care este viața noastră de dragoste?

O dragoste care rezista furtunilor

Karen și Scott erau căsătoriți de vreo zece ani, erau fericiți, când s-a întâmplat ceva care le-a schimbat viața pentru totdeauna. Într-o dimineață, Scott, un om de afaceri respectat, se îndrepta cu mașina spre locul de muncă. La un moment dat, în față i-a ieșit un camion mare care tracta un trailer de două tone. Nu a mai putut evita impactul. Trailerul s-a răsturnat peste mașina lui, prinzându-l dedesubt. În urma accidentului, Scott a suferit o lovitură puternică la cap.

La spital, Karen a aflat că Scott avea leziuni grave pe creier. Nu putea să mai gândească și să comunice ca un adult. Când a văzut-o pe Karen prima dată după accident, nici nu a recunoscut-o.

Au urmat săptămâni și luni în care Karen a trebuit să se obișnuiască să-și vadă soțul imobilizat într-un scaun cu rotile, vorbind și

comportându-se ca un copil. Trebuia să fie hrănit, spălat, îmbrăcat... nu mai era bărbatul în deplinătatea facultăților fizice și psihice cu care se căsătorise.

Cei mai mulți dintre noi n-ar fi acuzat-o niciun moment pe Karen dacă l-ar fi internat pe Scott într-un sanatoriu și și-ar fi refăcut viața. La urma urmei, el nu-i mai putea îndeplini niciuna dintre nevoi, iar îngrijirea lui era pentru ea o povară enormă, acum că se afla în situația aceea.

Însă, cum spunea Karen, „îmi amintesc că în ziua nunții noastre mi-am luat un angajament față de Scott... și un angajament nu se încalcă!”

Așa că ani la rând l-a îngrijit pe Scott cu credincioșie, iubindu-l chiar și atunci când el nu o recunoștea, ajutându-l chiar dacă el nu o putea ajuta pe ea. De atunci, Scott a făcut progrese extraordinare în ce privește starea lui, însă a rămas în continuare cu dizabilități fizice. Are tot timpul nevoie de dragostea, ajutorul și sprijinul lui Karen, iar ea i le dă cu credincioșie. Cât de frumos și de necrezut! Aceasta este dragoste creștină în acțiune, o dragoste ca a lui Hristos. Pe o asemenea dragoste ar trebui să se întemeieze familia creștină.

Un simplu pahar cu apă

Dragostea necondiționată poate fi însă demonstrată la fel de bine și în moduri mai puțin dramatice. De când m-am căsătorit cu Eric, i-am oferit o mulțime de oportunități să-și testeze dragostea necondiționată pe care o are pentru



mine. M-a văzut bolnavă în pat cu un munte de batistuțe de hârtie pe podea. M-a văzut în cele mai rele momente, când, ca un copil, umblam nervoasă prin toată casa și trânteam uși, doar ca să știe toată lumea că eu aveam o zi proastă. M-a văzut cu părul nepieptănat și nemachiată când mă trezeam dimineața (nu e o imagine prea plăcută). Și tot mă iubește!

Nu știu cum se face, dar se pare că ori de câte ori ne cuibărim bine în pat, după ce am stins lumina, chiar înainte de a adormi... mă apucă setea. În astfel de momente sunt mult prea comodă și somnoroasă pentru a mă ridica din pat și a merge să beau un pahar de apă. Prin urmare, cu cea mai imploratoare voce de care sunt în stare, îi spun iubitului meu soț, „Eric, vreau puțină apă”.

Eric nu e obligat să-mi aducă ce-i cer. Ar putea foarte ușor să pretindă că doarme sau să spună simplu, „Du-te și bea, iubitel”. Dar nu face asta. După un buimac, „Hă? Ăă... bine”, se scoală eroic din patul cald și se împleticește până la bucătărie să-mi aducă mie un pahar cu apă. Fără lamentări. Fără bombăneli. O dragoste pură, necondiționată, în acțiune...

Nu ți-aș recomanda însă să pui la încercare dragostea necondiționată doar pentru plăcerea faptului. (Chestia cu paharul de apă o face, recunosc.) Pentru mine însă este minunat să știu că relația mea cu Eric se bazează pe o dragoste de felul acesta... pentru toată viața.

În toate zilele vieții mele

Nu la mult timp după decizia mea de „a-l da lui Dumnezeu stiloul” să-mi scrie povestea de dragoste, am învățat un adevăr cu privire la dragostea pentru viitorul meu soț care mi-a schimbat dramatic felul în care trăiam.

Într-o zi citeam ca de obicei din Proverbe, cartea din care citesc zilnic câte un capitol. Se întâmpla să fie Proverbe 31 – cunoscutul capitol în care ni se spune cum trebuie să fie o soție după voia lui Dumnezeu.

Trebuie să recunosc că nu eram foarte atentă la ce citeam și nu luam cuvintele prea în serios. La urma urmei, îmi spuneam, cele mai multe dintre lucrurile de-acolo aveau să mă privească abia după ce deveneam soție, lucru care, în ce mă privea, nu avea să se întâmple prea curând. Brusc însă privirea mi-a căzut pe un verset și cuvintele mi-au atras atenția:

Ea [soția după voia lui Dumnezeu] îi face [soțului ei] bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale. (Proverbe 31: 12)

***Stai puțin!*** Mintea mi-a intrat în viteză. ***În toate zilele vieții sale?*** Ce voia să însemne asta? Care e femeia aceea care este soție în zilele vieții ei? Să fi spus versetul în cauză că o astfel de soție face bine soțului ei... chiar și ***înainte*** de a-l întâlni?

Am simțit o atingere blândă în inima mea. Și cumva am știut că acesta era lucrul pe care Dumnezeu îl dorea de la mine. Să caut cel mai

mare bine pentru viitorul meu soț - ***începând chiar din acel moment.***

Cum să iubesc un om pe care nu l-am întâlnit? mă frământam în mintea mea. Înțeleg să mă păstrez curată pentru viitorul meu soț. Ce altceva aș mai putea face pentru el?

Atingerea lăuntrică a continuat, obligându-mă în cele din urmă să-mi examinez modul în care trăiam. Cum abordasem până atunci relațiile? De fiecare dată când intram într-o relație cu cineva, dăruiam acelei persoane totul: inima, sentimentele, afecțiunea, timpul și întreaga mea atenție. Fără să mai spun că, deși din punct de vedere fiziologic eram virgină, nu mă păstrasem totuși curată. Făceam în mod constant compromisuri cu standardele mele.

Cum crezi că s-ar simți viitorul tău soț, părea să mă întrebe inima, dacă ar vedea cum te dăruiești cu tot ce ai acestor relații? Dacă te-ar vedea cum îți risipești trăirile, sentimentele, puritatea fizică - comoară care-i aparține lui?

M-a durut inima. Am înțeles foarte clar în acel moment că trăind în felul în care trăiam nu-mi iubeam viitorul soț. Ba nici măcar nu mă gândeam câtuși de puțin la el! Singurul lucru care mă preocupa în cel mai înalt grad era să-mi satisfac dorințele imediate. Eram copleșită de tristețe, pentru că înțelegeam tot mai clar că prin felul meu de viață dădusem din comoara lui, bucată cu bucată, fiecărui băiat cu care ieșisem la întâlniri.

„Doamne”, I-am spus în ziua aceea lui

Dumnezeu în rugăciune, „din ziua de azi, prin felul în care trăiesc vreau să te onorez pe Tine și pe viitorul meu soț, și fac un angajament că de-acum înainte îl voi iubi și voi căuta cel mai mare bine pentru el”.

Viața mea de dragoste a fost transformată. Cu toate că încă nu-l cunoșteam, am început să-l iubesc pe Eric, viitorul meu soț, din acel moment – să-l iubesc „în toate zilele vieții mele”. Nu întotdeauna a fost ușor. Uneori a fost dureros. Și, bineînțeles, au existat o mulțime de momente când vechiul egoism încerca să se strecoare înapoi. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, am început să pun temelia pentru o relație de o viață, pentru că eram gata să încep să-mi iubesc viitorul soț cu o dragoste jertfitoare, o dragoste altruistă, o dragoste durabilă... o dragoste necondiționată.

Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniștit. Pune ca fundal o muzică romantică și citește într-un duh de rugăciune 1 Corinteni 13. Meditează la toate calitățile dragostei creștine adevărate, la toate trăsăturile unui îndrăgostit ceresc. Ce arde în tine: dragostea de sine sau dragostea altruistă? Ești gata să înveți să iubești jertfitor? Roagă-te și cere-l lui Dumnezeu să te învețe să iubești în felul acesta, chiar și atunci când e dificil și dureros.

Eric

ATINGÂND PERFECȚIUNEA LĂUNTRICĂ

o puritate care o depășește pe cea de suprafață

O lecție neprețuită de nouăzeci și unu de cenți  
Hei, Eric!", striga Steve, în timp ce mă făceam  
comod pe unul din scaunele de la McDonald. „Bob  
zice că Huskerii îi bat pe Buffii ăștia ai tăi la vreo  
douăzeci de puncte diferență! 16 „Ce?”, țipam eu.  
„Bob, Huskerii tăi vor fi fericiți să iasă de pe  
Folsom Field **vii**, ce să le mai trebuiască victorie!”

Ah... viața de student! Mă copleșesc amintirile  
când mă gândesc la anii aceia. Parcă și acum mă  
văd cum, cu alți prieteni, ajungeam iar o seară de  
vineri când nu aveam cu cine să ies la întâlnire. Ca  
să mai uităm de supărare, ne îndreptam cu toții  
spre localul nostru favorit ca să facem praf cei  
vreo nouăzeci și unu de cenți pe care-i  
economisiseam cu grijă, dându-i pe o înghețată cu  
ciocolată și vanilie la pahar și angajându-ne în  
discuții serioase, ca-ntr-o băieți.

Dacă ești fată și citești această carte, și vrei să  
află cum „funcționează” băieții, citește în  
continuare. Ori de câte ori noi băieții ne adunăm  
într-un colț al nostru din vreun local, devenim  
foarte previzibili, cel puțin în ce privește  
conversația.

La început vorbim despre sport. Argumentăm,  
mormăim, asudăm, ne încordăm, și tot felul de  
lucruri ca acestea. O dată ce epuizăm această  
temă, începem să vorbim despre un alt subiect  
favorit al nostru: mâncarea!

„Știați că la Zips poți cumpăra acum cinci  
cheesburgeruri cu doi dolari?”

Bineînțeles, la asta noi toți „Uau!” și „Ooo!”

„Da i-auziți aici: tocmai am cumpărat douăzeci de Top Ramens cu doi dolari la Rosauers!”

La un astfel de anunț, noi cu toții, „Povești, băiete!”

În cele din urmă acoperim toate aspectele importante privitoare la sistemul nostru digestiv și trecem la sistemul endocrin (locul de reședință al hormonilor noștri).

Cred că s-a întâmplat exact în momentul în care Bob a început să ne spună, pe un ton ridicat și pasionat, despre „blonda superbă” din Sweeney Hall, care îi corecta eseul „Rațele și bolile mortale”. Am auzit în momentul acela o ciocănitură ușoară la ușa inimii mele.

Cioc, cioc!

Era Dumnezeu, care-mi reamintea care era poziția Lui în legătură cu acest atât de important domeniu al vieții mele. Trecuseră câteva luni de când îi dădusem Lui „stiloul vieții mele de dragoste”, și totuși, câteodată, îmi era greu să mă încred în El.

Cioc, cioc!

Trecusem prin câteva experiențe în urma cărora ajunsesem să mă îndoiesc serios cu privire la priceperea lui Dumnezeu în domeniul vieții de dragoste. În seara aceea de vineri însă, auzindu-L cum îmi bătea din nou la ușa inimii, mi-am reamintit nu numai că îi încredinșasem stiloul vieții mele de dragoste, ci și că El îmi dăduse ceva. Îmi dăduse o speranță minunată. Era speranța că El îmi pregătea o persoană specială

care să mi se potrivească perfect!

Cioc, cioc!

Îmi amintesc cum am început să plutesc spre țara visării, în timp ce Bob ne spunea cum „blonda superbă” i-a atins ușor mâna după ce a găsit o greșeală gramaticală în primul rând al eseului său. Fizic eram prezent cu prietenii mei în jurul mesei de plastic, însă mintea îmi era pe altă planetă. Pentru prima dată în viață începeam să înțeleg că dacă planul lui Dumnezeu pentru viața era să mă căsătoresc, atunci era foarte probabil că persoana cu care urma să mă căsătoresc într-o zi se afla **undeva** pe această mare planetă. Și exact în acel moment ea făcea ceva! Imediat un gând extraordinar mi-a umplut mintea cu totul: *Ea exista!*

Te-ai gândit vreodată la asta? Cugetă la lucrul acesta pentru un moment. Dacă planul lui Dumnezeu este să te căsătorești, atunci persoana cu care te vei căsători într-o zi (asta dacă s-a născut, bineînțeles) trăiește și umblă pe pământ. Dacă e așa, și dacă ea este undeva, nu te întrebi oare ce face?

Exact acesta era și gândul meu: ***ce face ea într-o seară ca*** asta?

Era vineri seara și pe cer era o lună plină superbă. M-am întrebat dacă nu cumva și ea privea la lună și se gândea la mine. Totul era atât de frumos. Și atunci m-a lovit un gând.

Ar face bine să nu fie cu un băiat!

Cu ochii minții n-am mai văzut nimic altceva

decât imaginea grotescă a unui bădăran gen Val Kilmer, cuprinzând-o pe viitoarea mea soție pe după umeri ca un șarpe și șoptindu-i cu o voce dezgustătoare, „Nu-i așa că e frumoasă luna, iubito?”

Apoi, ca și cum ceea ce fusese până atunci nu fusese cel mai rău ce se putea întâmpla, mi l-am imaginat pe curcanul acela cu vorba dulce țuguindu-și fără nicio reținere buzele groase și... **sărutând-o** pe viitoarea mea soție!

Buzele mi s-au strâmbat într-un rictus feroce și privirea mi-a clocotit de mânie. Palma dreaptă mi s-a strâns într-un pumn în care pulsul zvâcnea nebunește, și pumnul acela a pocnit palma stângă cu o forță sălbatică. Eram gata să-l omor pe individ! Se atingea de ceva ce era numai **al meu!**

M-am bucurat că nu era nicio cameră video așintită asupra mea în timp ce ședeam pe scaunul acela de plastic. Prietenii mei și cu mine nu am vorbit niciodată despre întâmplarea aceea (crede-mă, nu am îndrăznit să aduc vorba). Probabil au crezut că gestul meu fusese o reacție alergică la înghețata pe care o serveam sau la mai știu eu ce. În seara aceea însă în care am aruncat suma enormă de nouăzeci și unu de cenți pe ceva de care m-am bucurat doar cinci minute și jumătate, am câștigat și un mic adevăr neprețuit de care mă voi bucura pentru tot restul vieții mele.

În timp ce imaginea aceea deloc plăcută a viitoarei mele soții și a „impostorului” aceluia mă chinuia, la ușa inimii mele am auzit **cioc, cioc-ul**



lui Dumnezeu. În momentul acela am simțit cum un braț ca de tată mă cuprindea pe după umeri. Era brațul Lui. Cu blândețe, cum numai El știa, mi-a vorbit inimii.

„Eric”, mi-a spus, „vrei ca tânăra care-ți va fi soție să se păstreze curată, nu-i așa?”

„Te cred și eu că vreau!”, aproape că am strigat. „Vreau ca soția mea să fie **curată**”.

„Foarte bine, Eric!”, a continuat El. „Mă bucur că ești preocupat de curăție. Eu însumi sunt un fan al ei!”

Și atunci am învățat lecția pe care o voi ține minte toată viața.

„Gândește-te, Eric! Dacă tu dorești ca soția ta să se păstreze curată, oare ea nu dorește exact același lucru... de la tine?”

### Efectul Donny Lucero

Cred că s-a întâmplat cam prin ultimul an de liceu, între o prelegere a lui Donny Lucero despre cât de ușuratică sunt fetele de azi și o discuție neprotocolară, la care am fost martor fără să vreau, purtată între două majorete, despre necesitatea de a se descoperi un prezervativ pentru femei, astfel încât fetele să aibă mai mult control într-o relație sexuală. Cred că în cele din urmă concluzia la care am ajuns a fost că în toată lumea nu exista o singură fată care să decidă să se păstreze curată pentru mine.

Am putea denumi aceasta „efectul Donny Lucero”. La început, dorința noastră după ceva frumos este puternică. Ne dorim mult, credem și

chiar așteptăm după acest „ceva frumos”, ceva asemănător lui Moș Crăciun. În cele din urmă însă cu toții ajungem să ne lovim de „realitate”. Nu-l vedem niciodată, nu auzim niciodată despre el și nici nu avem nici măcar cel mai mic indiciu că acest „ceva frumos” ar exista cu adevărat. În cele din urmă, în viața noastră vine un moment în care cuvintele lui Donny Lucero sunt ultimul fir de pai care, adăugat la toate de dinainte, ajunge să frângă coloana vertebrală a credinței puternice pe care am avut-o cu privirea la existența acestui „ceva frumos”.

„Adică așa...”, murmurăm pe sub nas cu o grimasă de dezgust. „Ei bine, atunci n-o să păstrez eu ceva pentru cineva care nu păstrează ceva pentru mine!”

Efectul Donny Lucero m-a prins și sunt aproape sigur că te-a prins și pe tine. Pentru că mă întreb: De ce să-mi reprim dorințele atâția ani, dorințe care satisfăcute mi-ar produce plăceri dintre cele mai mari, dacă persoana pentru care o fac nu face același lucru pentru mine? Ce pierdere!

Un boț de grosime ca Donny în seara aceea memorabilă de vineri, stăteam la masa aceea de plastic și mă gândeam la viața mea de dragoste. Mă gândeam la ce însemna să iubești pe cineva cu adevărat și la ce însemna să fii curat.

Ani la rând mi-am dorit ca persoanele care mă cunoșteau să creadă despre mine că eram o „mașină de făcut sex”. Iată-mă acolo însă, virgin,

dar dorind ca oamenii să creadă despre mine că nu eram. Dacă mi i-ai fi pus în față pe Iisus Hristos și pe viermișorul de Donny Lucero și mi-ai fi zis, „Eric, alege. Poți căpăta înfățișarea și natura ori a Regelui universului, ori a boțului acestuia de grăsime pe nume Donny. Pe care îl preferi? Fii atent cum alegi, Eric, pentru că după ce vei alege va trebui să trăiești potrivit alegerii pe care o faci”.

E degradant să recunosc, dar până în acel moment din viața mea, probabil că aș fi ales să semăn cu boțul de grăsime, și nu cu scumpul meu Iisus. Viața lui Donny părea atât de plăcută pe dinafară. Se părea că toate nevoile îi erau împlinite, toate dorințele satisfăcute. Ceea ce nu luam însă în considerare era adevărata viață a lui, goală și lipsită de scop, în continuă căutate după semnificație, acceptare și... dragoste. Puritatea e un cântec mai dulce

Dumnezeu, care stătea lângă mine în seara aceea și mă înconjura cu blândețea Lui nemărginită, a încheiat scurta discuție pe care o avusesem, spunându-mi, „Eric, e mai să dai, decât să primești” (vezi Fapte 20: 35).

Din nou, același „cântec mai dulce”! Cuvântul acela, ferice – cuvântul care ne luminează calea spre fericirea supremă! îl găsisem gândindu-mă la ce puteam da, nu la ce puteam primi.

Toată viața până atunci mi-am dorit ca viitoarea mea soție să-mi facă favorul de a rămâne curată, de a-mi arăta respect și de a-mi dovedi că

sunt iubirea vieții ei. Eram flămând după „fața frumoasă a dragostei”, dar nu crezusem niciodată până atunci că o voi găsi în momentul în care voi începe să fiu preocupat în primul rând de felul în care trăiam și iubeam eu și nu de acela în care trăia și iubea ea. Nu crezusem că o voi găsi când, în sfârșit, aveam să fiu preocupat de a o onora pe ea înainte de a ne cunoaște, chiar dacă ea nu s-ar gândi deloc să mă onoreze pe mine.

Neprețuita mea lecție de nouăzeci și unu de cenți a fost aceasta:

Eric, îți dorești cu adevărat acel „cântec mai dulce”? Atunci pune-ți viața deoparte ca pe un diamant de mare preț, pe care să-l șlefuiеști și să-l păstrezi curat pentru viitoarea ta soție. Când într-o bună zi ea va primi darul acesta de la tine, nu va exista în toată lumea un cântec de dragoste care să poată exprima dragostea tandră și fiorul acelui moment. Numai cerul ar putea cânta o melodie la fel de dulce!

Cântecul acesta a fost cântat acum două mii de ani, de către un Mire pe nume Iisus pentru mireasa Lui. Și de-atunci universul nu a mai fost același!

Fructe de mango putrede întregul tău trup - absolut totul, începând cu inima ta, cu mintea ta, până la epidemia care le ține pe toate la un loc - este o comoară. Pentru motive pe care nu încercăm să le identificăm aici, generația de oo creștini din zilele noastre privește puritatea doar ca pe ceva exterior; atât timp cât nu avem relații sexuale, se presupune că suntem „puri”.

„Citesc doar articolele!”

A, da, cum de se putea crede altceva! Cuvintele acestea celebre nu vor fi uitate cât va exista Liceul McDuffey Hall. Cel care le-a rostit a folosit pentru asta un ton cum nu se mai putea mai nevinovat, încerca să se apere în fața comisiei de moralitate a liceului în fața căreia fusese adus după ce fusese prins cu o revistă **Playboy** în mână. Și a continuat respectivul, „Ce ridicol! Nu mă uitam **la poze**”.

Și acum, orice băiat care a salivat vreodată pe stomacul gol la vederea șoldurilor unei femeiuște mi se poate alătura cu un „Îhî, asta așa e!”

Puritatea adevărată nu se limitează la cea de la nivelul pielii. Niciun bărbat „dacă e sincer, nu va spune că nu e așa. Oamenii sunt ca fructele de mango. Multe astfel de fructe sunt complet putrede în interior, cu toate că pe dinafară arată perfect. Nu ți-aș recomanda însă deloc să mănânci un astfel de fruct. Și nu ți-aș recomanda nici să te căsătorești cu un fruct de mango putred. Pentru că un asemenea fruct poate arăta grozav pe dinafară, dar mai mult ca sigur că vei avea

probleme serioase cu stomacul dacă vei spune „Da”.

O discuție ca între băieți

în lumea aceasta pervertită, aduceți puțin din mireasma raiului, acceptând cu blândețe ca lumea să vă trateze în modul în care vă tratează. În negura deasă a imoralității acestei generații, viața voastră să strălucească asemenea unui far, călăuzindu-i pe alții înspre bunătatea și harul lui Dumnezeu. Cu toate că lumea aceasta este pângărită, voi trăiți în curăție desăvârșită, necontaminați câtuși de puțin de gunoiul din jurul vostru.

Filipeni 2: 14 – 15 (traducere parafrazată)

Prietenul meu, imaginează-ți că Dumnezeu are de gând ca într-o zi să aducă în viața ta o soție scumpă, frumoasă, care va face să-ți tresalte inima ori de câte ori o vei privi. Îți poți imagina aceasta?

Acum, aș mai dori să-ți imaginezi că fata aceasta care îți va fi soție te-ar putea vedea chiar acum. Să presupunem că te-ar putea vedea oriunde ai merge și că ar putea vedea orice ai face. Știu că nu-ți este ușor să-ți imaginezi așa ceva, dar încearcă, totuși.

OK, acum pune-ți următoarea întrebare: Dacă m-ar urmări pe tot parcursul unei zile obișnuite din viața mea, s-ar simți ea iubită de mine, ar simți ea că este bucuria vieții mele, când m-ar vedea cum inter acționez cu alte fete? Ar putea ea spune

în fiecare zi, „Sunt sigură că mă iubește cu adevărat! Sau ar fi rănită profund văzând cum dau altor fete din ceea ce e numai al ei?

De exemplu, ai putea să te întrebi: Ce-ar spune viitoarea mea soție dacă mi-aș petrece o seară de vineri cu o domnișoară parfumată, în loc de a o petrece cu prietenii mei? Sau ce-ar spune dacă m-ar vedea strecurându-mi brațul, ca un șarpe, pe după umerii altei fete? Dar dacă ar fi martoră la cum mi-aș întinde buzele poftitoare să sărut o altă fată? M-ar încuraja?

„Dă-i înainte, Eric! Măi, măi, da văd că săruți, **te joci**! De-abia aștept să-mi vină și mie rândul!”

Nu prea cred! Ba pot să spun că știu exact cum s-ar simți Leslie dacă ar fi martoră la o astfel de scenă. Ar plânge și ar avea inima zdrobită, din cauză că mi-aș fi dăruit dragostea și afecțiunea alteia, și nu ei.

Legământul de căsătorie este un lucru foarte serios. În fața unei mulțimi de martori, îți declari dragostea și credincioșia pentru soția ta. Pentru toată viața. Indiferent că va fi sănătoasă sau bolnavă, machiată sau nemachiată, declari că o vei iubi și o vei proteja. Mulți dintre noi, băieții, așteptăm până în ultimul moment posibil pentru a ne dedica în felul acesta viitoarei noastre soții. Este ca și cum, fără să fi atins o minge de fotbal toată viața, ai juca la turneul final al campionatului mondial. În felul acesta, poți fi sigur că vei lupta nu de puține ori. Secretul pentru o poveste de dragoste care să-l placă și lui

Dumnezeu este să începi să practici urmărirea purității tale trupesti pe care să o păstrezi pentru viitoarea ta soție, să-i oferi acesteia prilej de bucurie prin gândurile, cuvintele și faptele tale ***mult*** înainte chiar de a vă cunoaște.

Din scara în care am făcut praf cei nouăzeci și unu de cenți, țelul meu a fost să încep să trăiesc ca și cum ea m-ar fi văzut tot timpul. Îmi doream să o ador și să-i arăt dragostea mea înainte chiar de a o fi întâlnit. Și am înțeles că puteam să fac lucrul acesta alegând, în orice situație în care aș fi ajuns în viață, să mă gândesc la ea ca și cum ar fi fost chiar lângă mine și anticipând în ce mod ar afecta-o deciziile mele.

Cu șase luni înainte de nunta noastră, Leslie a spus ceva care m-a făcut să mă cutremur. „Eric”, a spus ea, „aș vrea ca tu să nu-ți fi dorit o altă fată în toți anii de dinainte de a ne fi cunoscut!”

Acum, tu, băiat, cum ai răspunde unor astfel de cuvinte? Nu intră acum în discuție dacă o asemenea dorință din partea fetei cu care te vei căsători este realistă sau nu. Problema este că dorința pe care viitoarea ta soție o va fi avut (și pe care o și are chiar acum, cu toate că încă nu vă cunoașteți) este ca tu să fi fost „băiatul unei singure fete” întreaga ta viață, nu doar după ce ai întâlnit-o pe ea.

Dăruiește-i fetei acesteia inima, mintea și trupul tău acum! Este ușor să treci de la o relație superficială la alta, satisfăcându-ți dorințele egoiste. Însă numai un bărbat adevărat, un



îndrăgostit adevărat poate să ofere satisfacție unei femei o viață întreagă. Îți garantez că recompensele pentru o asemenea decizie depășesc orice închipuire. Și ea te va iubi așa cum orice bărbat își dorește să fie iubit.

Dar dacă?

Există însă un mare semn de întrebare cu privire la ce am discutat până aici.

„Dar dacă **nu** mă căsătoresc? Dar dacă în planul lui Dumnezeu în ce mă privește nu este prevăzut ca într-o zi să stau în fața altarului și să spun, Da? De ce ar mai conta ce fac acum, de vreme ce nu există o viitoare soție a mea care să mă urmărească?”

O întrebare justă. Pentru că înțeleg să-ți reprimi toate dorințele pe care le ai ca tânăr dacă într-o zi ele vor fi satisfăcute în căsnicie, dar ce rost mai are o astfel de abținere dacă acestea nu vor fi satisfăcute **niciodată**?

Unul dintre cele mai neprețuite lucruri pe care le putem învăța este acest adevăr simplu: Chiar dacă nu ne-am căsători **niciodată**, nimic din ceea ce facem pentru a ne păzi inimile, a ne filtra gândurile și a oferi satisfacție viitorului partener de viață prin modul în care trăim nu va fi risipit. Noi **nu** facem toate aceste lucruri doar pentru viitoarea noastră căsnicie de aici de pe pământ; tot acest efort al nostru este și o investiție în vederea glorioasei noastre căsătorii viitoare cu Domnul Iisus.

Lucrul care contează cu mult mai mult decât

ceea ce viitorul nostru partener de viață gândește și simte este ce gândește și simte scumpul nostru Mântuitor și iubitul nostru Iisus. Sunt ochii Lui umezi când vede cum ne trăim viața?

În cea mai mare parte a vieții mele am călcat pe urma pașilor lui Donny Lucero și nu pe cea a pașilor lui Hristos. Îi mulțumesc lui Iisus că a avut răbdare cu mine și că în atitudinea avută față de mine nu a ținut cont de **loialitatea** mea față de El. Au fost multe zile în care știu că a plâns văzând căile necugetate pe care umblam. Acum însă sunt cu El, ascultând un „cântec mai dulce”, învățând să o iubesc pe Leslie așa cum El m-a iubit pe mine mai întâi. Și n-aș da zece milioane de pași dificili făcuți pentru a-L urma pe Hristos pentru un singur pas târșit făcut pe urma lui Donny Lucero.

Ba chiar și mai multă dragoste. Iată ce mă rog să vă dea Dumnezeu. Ca viața voastră de dragoste să fie un motiv de mândrie pentru Iisus, iar voi să fiți umpluți din belșug cu o cunoaștere profundă a Adevărului, precum și cu tot ceea ce este necesar pentru a putea discerne lucrurile cele mai alese și mai bune. Și să-L arătați pe Iisus în toată frumusețea Lui și foarte vrednic de crezut tuturor celor cu care vă întâlniți, motivându-i pe oameni să-L laude și să-L aplaude pe Dumnezeul universului.

Filipeni 1: 9 - 11 (traducere parafrazată)

Un pas mai departe

Nu există în viața ta momente în care ai dori să te poți strecura în mintea lui Dumnezeu? Ei bine, deschide-ți Biblia la Matei, capitolul 5, și gustă puțin din ceea ce înseamnă să cunoști felul în care gândește Dumnezeu universului. Citind cuvintele spuse de însuși Iisus, vei descoperi că gândurile lui Dumnezeu sunt complet diferite de gândurile noastre. În vreme ce noi, oamenii, punem preț pe câștigul exterior și pe felul în care arătăm în afară, Dumnezeu privește dincolo de toate acestea și aplaudă câștigul interior și înfățișarea lăuntrică plăcută, întreabă-te dacă în viață pui accentul pe lucruri care merită cu adevărat interesul tău. Leslie

## **PROBLEME ALE INIMII**

### **un punct de vedere al unei femei asupra perfecțiunii lăuntrice**

La treisprezece ani, mama încă se mai juca cu păpușa și încerca să umble cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Vremurile însă s-au schimbat. La treisprezece ani, eu mă plimbam prin supermarketuri, unde mi se ofereau țigări și bere. Însă nu mi se oferea numai atât. La treisprezece ani am avut și prima ocazie să fac sex.

Pe Bryan, un lungan de cincisprezece ani, deșirat și îmbrăcat veșnic cu niște haine largi, și care se credea Knight Rider în variantă adolescentină, îl cunoșteam de vreo doi ani când, într-o zi, mi s-a adresat din senin cu o „interpelare

romantică". Abordarea a sunat cam așa.

„Salut, Lisa”, a mormăit, în timp ce zdrobea între dinți un chips. „Mă cheamă **Leslie**”, l-am corectat.

„O, da, scuze, am uitat”, s-a bâlbâit el, înăbușindu-și un râgâit. „Oricum, să știi că-mi placi și mă întreb când crezi că am putea face sex”.

O, Bryan, dar tu chiar că știi ce să spui unei fete ca să-i tai răsuflarea!

Din fericire, fusesem crescută cu o doză sănătoasă de filosofie a abstenenței, iar la biserică învățasem că „dragostea adevărată așteaptă”. Așa se face că în situația cu pricina am aplicat cu succes tactica lui „pur și simplu spune nu” ca răspuns la propunerea lui Bryan-cel-vulgar, iar el a dispărut rapid din viața mea. Începând însă din momentul acela, oportunitățile de a-mi pierde virginitatea parcă apăreau după fiecare colț.

Pe vremea când mama era elevă de liceu, opinia publică le disprețuia pe fetele de moravuri ușoare. Pe atunci era ceva absolut normal să termini liceul virgină. Când am ajuns eu însă la liceu, asistentele din școală ne înmânau contraceptive pe coridoare, și singurul motiv pentru care cineva termina liceul virgin sau virgină era acela de a fi „inadaptat/inadaptată social”.

În anii aceia, ispita sexuală nu era doar ceva ce stătea la pândă prin colțuri întunecate; ispita sexuală era în mod constant în fața mea. Aproape

toți prietenii mei erau activi din punct de vedere sexual - și-mi povesteau regulat isprăvile lor. Cunoșteam în școală cupluri care intrau în mașină la prânz ori în pauze și făceau sex. Și, bineînțeles, la flecare petrecere la care mergeam, totul se reducea la a te furișa cu ultima cucerire ca să faci sex. Prin sălile de clasă, fetele erau atinse și pipăite de băieți într-un fel care i-ar fi făcut pe părinții noștri să roșească, în urmă cu o generație. Noi însă treceam cu vederea toate lucrurile de felul acesta, ba chiar le încurajam. Orice fată care încerca să-și „păstreze puritatea” era luată în derâdere și catalogată drept mironosiță... și probabil socotită de nedorit de către majoritatea băieților.

Calea abstinentei în mijlocul tuturor acestor lucruri, a venit un val de învățătură creștină sub forma unor seminarii despre abținere, a unor cărți cu principii pentru relațiile permise între tinerii creștini, ca și sub forma unor ineale ale promisiunii. Ambalajul în care au venit toate acestea a fost diferit, însă mesajul cam același: „Tinerilor, să nu aveți relații sexuale înainte de căsătorie. Trebuie să vă respectați pe voi înșivă și să vă respectați viitorul partener. Sexul va fi cu atât mai frumos cu cât veți aștepta până la căsătorie. Feriți-vă de boli venerice, de sarcini nedorite și de dureri de cap. Abținerea e super! Mii de tineri au luat hotărârea să aștepte. De ce să nu așteptați și voi?”

Undeva în perioada aceea, între sfaturile

mamei și ale tatălui și predicile motivatoare în favoarea purității ale pastorului meu de tineret, am înțeles mesajul că virginitatea mea era o comoară care trebuia păstrată pentru viitorul meu soț. Am încercat să accept ideea că odată va exista un bărbat care va aprecia faptul că am rămas virgină pentru el. Cu toate că până atunci nu-mi fusese dat să văd nici măcar un singur băiat care să pară că ar fi apreciat faptul că o tânără se păstra „pură”, eram sigură că astfel de băieți existau.

Hotărârea mea de a-mi păstra puritatea a îmbrăcat forma unei declarații eroice: „Nu voi avea relații sexuale până după căsătorie”. Speram că soțul meu va aprecia într-o zi un asemenea sacrificiu. Între timp, aveam să ies la întâlniri, să mă distrez, să mă apropii cât mai mult posibil de marginea prăpastiei, să mă bucur de prietenia băieților, după care, într-un târziu, aveam să-l cunosc pe Dl. Potrivit și să-i uit pe toți acei băieți. Eram sigură că, atâta timp cât nu aveam relații sexuale, viitorul meu soț, părinții, liderii bisericii și chiar Dumnezeu aveau toate motivele să fie impresionați de comportamentul meu.

Aventurile temporare duc la pagube permanente

Aveam să descopăr însă repede că viața mea amoroasă nu avea cum să fie acea experiență fericită care-mi imaginasem că va fi. Nimeni nu mă pregătise pentru suferința emoțională pe care avea să mi-o producă felul acela de viață. Prima

dată când un prieten s-a despărțit de mine, am crezut că voi suferi o depresie sentimentală totală. Am plâns luni în șir. Mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept, ar fi sfâșiat-o în mii de bucăți și ar fi aruncat-o. Nu mai trecusem până atunci printr-o asemenea durere.

După experiența aceea traumatică, pentru a-mi umple cumva golul acela dureros din suflet, am început să-mi caut cu disperare un alt prieten. Și așa a început un cerc vicios. De fiecare dată când se termina o relație, indiferent dacă fusese serioasă ori ocazională, de lungă durată ori de doar două săptămâni, mă simțeam distrusă emoțional.

Relațiile de acest fel deveniseră pentru mine un drog: mă foloseam de ele pentru a căpăta încredere în mine însămi și a mă simți în siguranță. Dacă nu aveam o relație cu cineva, deveneam agitată, neliniștită și nesigură. Așa că aveam grijă ca perioadele de felul acela să fie cât mai rare.

Cu cât relația dura mai mult, cu atât investeam mai mult din mine însămi – din energia mea, din afecțiunea mea, din sentimentele mele – în băiatul cu care mă întâlneam. Stăteam la telefon ore întregi seară de seară, împărtășind vise, temeri, dorințe și, bineînțeles, declarându-ne dragostea și pasiunea unul pentru celălalt. Petreceam fiecare minut liber împreună. În pauze puteam fi văzuți pe coridoare, pierduți în îmbrățișări pasionale. Câteodată mă simțeam de

parcă eram chiar căsătorită cu băiatul cu care mă întâlneam.

Comoara prădata în tot acel timp mă consideram „pură”, pentru că îmi protejam cât puteam mai bine virginitatea. Ori de câte ori începeam o relație cu un băiat, încercam să mă asigur că băiatul cu care aveam să ies la întâlniri împărtășea aceleași convingeri ca și mine.

„O, categoric, iubito, și eu sunt de acord cu abținerea până la căsătorie”, mă asigurau ei de fiecare dată cu un zâmbet irezistibil, înainte de a lansa asupra mea un adevărat asalt de săruturi și mângâieri pasionale.

Eu însă nu mă simțeam pură. În adâncul sufletului, știam că toate acele relații temporare, superficiale, nu erau deloc bune. Îmi doream ca în viața mea să apară un „cavaler în armură strălucitoare”, care să-mi cucerească inima, să se poarte cu mine ca și cu o prințesă, să mă onoreze. Ca o romantică incurabilă ce eram, mă așteptam ca relațiile pe care le aveam cu băieții să fie experiențe frumoase, adevărate povești de dragoste, în care să mă simt apreciată și iubită.

Pasiunea aceea animalică din partea unor băieți care nu mă cunoșteau cu adevărat și cărora nu le păsa de mine, reprezenta în niciun fel o împlinire a viselor mele romantice. Nu mă simțeam iubită, ci folosită, pângărită. Mai ales atunci când, după ce mă dăruiam cu totul unei relații, aceasta se termina și îl vedeam pe băiat cu o altă față, ignorându-mă ca și cum nici n-aș fi



existat.

În ciuda insistenței cu care se susținea în cercurile creștine că a fi pură însemna a fi virgină, începeam să-mi dau seama că puritate însemna **mai mult** decât doar a nu avea relații sexuale. Pentru că altfel nu m-aș fi simțit atât de pângărită de fiecare dată când îmi dăruiam inima și trupul unui băiat. Priveam „pierderea purității” ca pe o linie interzisă dincolo de care nu aveam voie să trec. După o reflectare îndelungă însă, a trebuit să recunosc adevărul, și lucrul acesta m-a durut – **prin faptul că mă apropiasem de linia aceea cât de mult putusem, deja pierdusem ceva.**

Sentimentala? Cine, eu?

Ca fete, unul dintre cele mai mari daruri pe care le avem este inima noastră – sentimentele noastre, sensibilitatea noastră, feminitatea noastră. Pentru noi este ceva natural să ne implicăm total într-o relație, să ne lăsăm cu totul absorbite emoțional de băiatul cu care ne întâlnim și toată lumea noastră să se învârtă în jurul lui. În cazul băieților însă lucrurile nu stau întotdeauna la fel. Un băiat poate să nu-și deschidă inima în fața cuiva la fel de ușor cum o facem noi; s-ar putea chiar să nu știe cum să o facă. De obicei, băieții nu-și zidesc viața în jurul fetelor cu care se întâlnesc. Pentru un băiat este ceva foarte obișnuit să se implice fizic într-o relație fără a se implica deloc și sentimental.

Un scenariu obișnuit în anii de liceu era acela al fetei care venea la mine cu ochii în lacrimi,

devastată pentru că se dăruise emoțional și fizic unui băiat, doar ca să descopere mai târziu că singurul lucru pe care băiatul îl urmărise în relația cu ea fusese sexul. Ea crezuse că el o iubea. El văzuse în **ea** doar o pradă ușoară.

A urmat apoi un alt scenariu, când am mai crescut, care m-a surprins puțin. În loc ca fetele să se lase folosite de băieți ca obiecte pentru făcut sex, **ele** erau cele pornite în cucerirea băieților.

Comentarii de felul, „Ce corp are! Cred c-o să fac sex cu el în weekend-ul ăsta”, auzeam în mod obișnuit de la prietenele mele, fiindu-mi redade de obicei în termeni ceva mai grafici.

Fetele acestea își blocau sentimentele. În mod inconștient își spuneau că singura cale de a nu ajunge cu inima zdrobită în urma unei relații era de a nega pur și simplu că aveau o inimă și de a adopta aceeași atitudine pasională animalică și lipsită de orice dedicare pe care o vedeau la băieții cu care se întâlneau.

O astfel de abordare însă funcționează doar până ce durerea străpunge zidul de protecție din jurul inimii. Ca femei, suntem astfel create încât să ne dăruim cu totul – emoțional și fizic – unui singur bărbat. Adânc în inima noastră există o nevoie profundă de a fi iubite și protejate o viață întreagă de către bărbatul căruia i-am dat acest dar.

Puritatea fizică nu poate fi separată de sentimentele noastre. Acestea sunt ca un set. Dăruirea noastră din punct de vedere emoțional

unui băiat este urmată automat și de dăruirea noastră fizică.

Nu voi uita niciodată ce mi-a spus o prietenă de-a mea necăsătorită care mi-a explicat cum a ajuns să-și piardă virginitatea cu un băiat de care era „îndrăgostită” de mai mulți ani. „I-am dat lui Matt inima mea”, mi-a spus ea. „El era toată viața mea. Nu-mi puteam imagina să-mi dăruiesc virginitatea unui alt băiat – el deja avea toate celelalte părți din mine, așa că am decis să-i dăruiesc întregul pachet”.

Oricât am încerca să ne lăsăm sentimentele deoparte și să „cucerim” doar fizic un băiat, indiferent că ne place sau nu, ajungem să ne implicăm și emoțional. Încercând să ignorăm această parte delicată și vulnerabilă a ființei noastre, negăm însăși structura noastră intimă.

Probabil ai învățat deja lecția dureroasă că dăruindu-te fizic cui se nimerește ajungi să suferi cumplit – după o astfel de „relație” te simți vinovată, pângărită și folosită.

Te-ai gândit însă vreodată la inima ta ca la o comoară la fel de valoroasă ca puritatea ta fizică? Ai simțit vreodată durerea provocată de faptul de a-ți fi dăruit inima primului venit? De faptul de a te fi dăruit emoțional cu totul cuiva, doar pentru a ajunge să-ți vezi această comoară prețioasă aruncată în noroi și călcată în picioare?

Inima-hamburger

Când am avut experiența aceea cu Proverbe 31 despre care am scris mai înainte și am luat

hotărârea de a-mi onora viitorul soț prin felul în care trăiam, am fost șocată să constat că eu mă păstrasem deloc pură. Luasem comoara inimii și a sentimentelor mele și o risipeam cu nepăsare în relații temporare.

Cât va mai rămâne din comoara ta, am auzit o șoaptă blândă în inima mea, dacă vei continua să dai din ea câte o bucată în fiecare relație pe care o vei avea?

Știam că în cele din urmă îl voi întâlni pe viitorul meu soț și că voi dori să-l iubesc cu tot ce era în mine. Dar cum i-aș fi putut oferi într-o zi toată inima mea, dacă din ea nu va mai fi rămas atunci decât o zdreanță flendurită?

După cum spunea cu durere în suflet și Carrie, o studentă în anul doi la colegiu: „Am avut atâtea relații și am fost rănită de atâtea ori, încât inima mea nu mai e acum decât carne tocată pentru hamburger”.

Când mi-a spus aceste cuvinte, am înțeles-o perfect. De fapt, nu cunosc multe fete care să nu fi trecut prin această experiență a „inimii-hamburger”.

Perla de mare preț

Ca fete, ni s-a dat un mare dar: puritatea noastră. Și tot ce ne face să fim ceea ce suntem din punct de vedere emoțional – natura noastră feminină, sensibilitatea, vulnerabilitatea și dorința noastră de a ne dăruia în întregime unui singur băiat – este parte a acestui dar. Puritatea noastră este o comoară. Ea este mult mai mult decât

virginitatea și începe cu ceea ce suntem în **interior**. Este ca o perlă de mare preț, închisă în siguranță într-o cochilie protectoare, și care crește și devine tot mai frumoasă odată cu trecerea timpului.

Prin relațiile mele amoroase, mi-am vătămat perla de mare preț a purității. Din cauza aceasta mă simțeam pângărită și folosită. Vătămarea însă nu s-a produs doar atunci când „am mers puțin prea departe” din punct de vedere fizic. Risipirea acestei comori a început în momentul în care mi-am dăruit inima și sentimentele unor băieți care n-ar fi trebuit să primească niciodată acest dar. Am fost neatentă cu comoara mea. Le-am permis altora să-mi distrugă și să-mi zdrobească inima.

Credeam în anii aceia că durerea devastatoare a „ruperii relației” cu un prieten era o parte normală a tot ceea ce însemna relația în ansamblul ei. Așa ceva însă nu era deloc normal! Era o durere pe care Dumnezeu nu voise niciodată ca eu să o cunosc. Prețioasa și delicata perlă a purității mele fusese smulsă mult prea devreme din cochilia ce o proteja, apoi vătămată și zdrobită.

Femeia unui singur bărbat

Ne putem iubi viitorii soți cu o dragoste necondiționată, jertfitoare, păzind cu mare grijă acest dar prețios pe care-l avem – puritatea noastră lăuntrică și cea exterioară. Puritate înseamnă mai mult decât a nu depăși „linia interzisă” a pierderii virginității. Ca fete, ne putem

dedica îmbogățirii noastre lăuntrice - să devenim o comoară minunată, întreagă, nepătată pe dinăuntru, dar și pe dinafară. Făcând aceasta, vom avea mai multe de oferit viitorilor noștri soți. Aceasta nu înseamnă că vom fi întotdeauna perfecte, ci că ne vom îndrepta în direcția bună... pe o cărare nu a compromisului, ci a purității strălucitoare și pline de bucurie, în forma ei cea mai adevărată.

Ann, una dintre prietenele mele cele mai apropiate, este o brunetă frumoasă, grațioasă, studentă la un colegiu creștin din Illinois. Concepția ei despre puritate este complet diferită de cea cu care am crescut eu. Are nouăsprezece ani și nu a ieșit până acum la nicio întâlnire, nu și-a dat inima nici unui băiat, nu s-a sărutat cu niciun băiat. Greu de crezut? Imposibil? Mare pierdere pentru ea? Nu cred.

Încă de la o vârstă fragedă, Ann a decis că-i va oferi viitorului ei soț în ziua nunții o comoară de puritate. Hotărârea aceasta a ei însă nu a fost doar încă un „angajament pentru abstenență”. A fost decizia ei de a-și păzi cu grijă inima, sentimentele, trupul, cu un cuvânt întreaga ființă, pentru băiatul cu care se va căsători într-o zi. Scopul Annei este de a se oferi într-o zi în întregime, fără vreun alt bagaj, soțului ei.

În tinerețea ei, Ann L-a lăsat pe Creatorul ei să poarte de grijă prețioasei perle a purității ei și să-i adauge noi dimensiuni, astfel încât să facă din ea o nestemată sclipitoare, strălucitoare și fără

impurități, pentru soțul ei. I-a cerut Domnului ei să-i păzească inima cu mâinile Lui.

Ann nu este o inadaptată social. Este sigură pe sine, se bucură de viață și e și chiar destul de drăguță pentru a fi model. Inutil să mai fie spus, băiatul căruia va ajunge să-i fie soție ar face bine să fie incredibil de atrăgător!

Și pentru că este atât de grijulie cu comoara ei, Ann nu este deloc tentată să risipească un așadar prețios pe primul Făt-Frumos care îi iese în cale. Băiatul cu care se va căsători va trebui ca mai întâi să-i **cucerească** inima.

„Băieților care vor să aibă o relație temporară cu mine”, spune ea, „le spun că sunt ocupată deja. Până când Dumnezeu nu mi-l va scoate în cale pe viitorul meu soț și nu voi ști sigur că este el, nu sunt disponibilă”.

Ce diferență față de atitudinea pe care am avut-o **eu** când îmi aruncam inima ca pe o minge de cauciuc încoace și încolo! Perla mea prețioasă era de vânzare pentru cine oferea mai mult (sau pentru cel mai chipeș) și, ca rezultat, nu putea ajunge la întregul ei potențial de frumusețe. Ann însă și-a ascuns cu grijă comoara în mâinile lui Dumnezeu, urmând a o lua de-acolo doar atunci când El i-ar fi arătat că este momentul potrivit.

Nu se poate spune că Ann nu a făcut niciodată vreo greșală. Și nici că i-a fost ușor să rămână lângă decizia pe care a luat-o. Ea este prima care ar recunoaște că e doar om. Și ea se confruntă cu aceleași frustrări, ispite, temeri și îndoieli cu care

ne confruntăm fiecare dintre noi. Și ea trece prin momente când se simte foarte singură. Uneori se întreabă dacă nu cumva standardele ei sunt prea înalte și dacă într-adevăr merită să rămână fermă în angajamentul pe care și l-a luat. Recunoaște însă că singurul lucru care a ajutat-o să ajungă atât de departe a fost faptul că s-a sprijinit puternic pe Mântuitorul ei în fiecare zi.

Decizia Annei însă reprezintă standardul pe care toate ar trebui să ne dorim să-l atingem, cu ajutorul lui Dumnezeu. Acela ***a deveni femeia unui singur bărbat***. Să ne iubim viitorii soți prin modul în care trăim și ne păzim perla purității... ***toate zilele vieții noastre***. Nu din obligație, ci dintr-o dragoste necondiționată pentru viitorul nostru partener de viață și dintr-o dorință profundă de a aduce cinste Creatorului nostru.

Doi oameni care s-au păstrat curați pe de-antregul – înăuntru, în afară, sentimental și fizic – unindu-se pentru a se iubi o viață întreagă cu cea mai pură și dezinteresată dragoste care se poate imagina... așa ceva se cheamă o poveste de dragoste adevărată! Este și planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru tine! Este „cântecul mai dulce”! Și este ceva la care putem începe să lucrăm încă de pe-acum!

Multe dintre noi ne-am murdărit perla purității. Și multe dintre noi chiar ne-am risipit de tot comoara. Chiar dacă acesta este și cazul tău, încă nu e prea târziu ca, prin harul lui Dumnezeu, să începi să mergi pe o altă cale. Nu e prea târziu



pentru a descoperi o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu. E timpul să-L lași pe Dumnezeu să te modeleze spre asemănare cu El. Lăsându-L să lucreze la viața noastră așa cum vrea El, vom fi transformate în prințese ale purității adevărate.

Ce dorește un bărbat adevărat

„Dar dacă nu există niciun băiat care să-și **dorească** o prințesă pură? 1 Hai să recunoaștem fetelor, aceasta este o întrebare care trece prin mințile a mii de tinere creștine.

Și înțeleg de ce. În cultura noastră, puritatea de orice fel nu este prețuită, mai ales de către bărbați. Suntem convinse să credem că bărbaților le plac „femeile ușurate” și că ei nu doresc să-și piardă vremea cu acelea pe care „e greu să pui mâna”.

Se pare că ori de câte ori am cunoscut o femeie hotărâtă să-și păstreze puritatea, unul din cele mai mari conflicte interne cu care se confrunta era determinat de faptul că bărbații din viața ei încercau mereu să o facă să coboare standardul. Sunt chiar și mulți bărbați creștini care nu par să aprecieze pe de-a-ntregul dorința unei femei de a-și păzi inima și puritatea. Pentru o femeie este o luptă nesfârșită să-și păstreze comoara, motiv pentru care uneori femeia se întreabă dacă merită. Dar dacă, în realitate, bărbații nu caută puritate la o femeie?

Fără să vreau, am surprins o dată o discuție între patru tineri creștini despre lucrurile de care erau ei interesați la o femeie.

„O femeie învăluită într-un anume mister – care-și păzește inima și pe care nu o cucerești ușor”.

„O femeie care are coloană vertebrală. Standarde înalte”.

„O femeie care vrea să facă voia lui Dumnezeu și care nu se lasă distrasă de bărbați”.

„O femeie care nu mi se aruncă imediat în brațe și a cărei inimă trebuie să o cuceresc în timp”.

Nu am putut să nu le pun câteva întrebări acelor băieți.

„Așadar, băieți, cu toții doriți o femeie care își păzește puritatea?”

Răspunsul la întrebarea mea a fost un cor de răspunsuri afirmative energice.

„Și ce părere aveți despre fetele ușurate?”

„Dezgustător”.

„Mă lasă rece”.

„Nu mă atrag deloc”.

„Ce părere aveți despre o fată care are grijă să-și păzească sentimentele?”

„Pentru o asemenea fată am cel mai mare respect”.

„Cu o astfel de fată aș vrea să mă căsătoresc”.

„Dacă sunt interesat de o fată, poate că mă simt frustrat dacă nu se îndrăgostește imediat de mine, însă în adâncul inimii apreciez la modul cel mai sincer provocarea de a-i cuceri inima”.

Acestea sunt răspunsuri adevărate venite din partea unor bărbați adevărați. În ziua aceea am

descoperit că există totuși bărbați după care să merite să aștepti. Și astfel de bărbați chiar își doresc să cunoască o prințesă pură. De atunci am avut discuții de acest fel cu sute de tineri bărbați creștini aflați la vârsta căsătoriei, bărbați de o integritate exemplară și a căror viață îl avea în centru pe Hristos. Încă nu am întâlnit niciunul care să nu-și dorească o femeie pură. Bărbații care umblă după femei ușoare doar pentru a marca încă o „cucerire” nu caută decât să-și satisfacă firea pământească. Ei nu caută dragostea adevărată și cu siguranță că nu sunt vrednici de timpul și atenția ta.

Un bărbat adevărat, acel fel de bărbat căruia o femeie dorește să-i dăruiască inima, este acela care îi va respecta acesteia demnitatea și o va cinsti ca pe o comoară neprețuită. Un bărbat adevărat nu va încerca să-i smulgă femeii perla prețioasă din cochilia protectoare și nici să o convingă cu farmecul lui să-și dăruiască înainte de vreme comoara, ci va aștepta cu răbdare până când ea i-o va dăruia de bunăvoie. Un bărbat adevărat se va bucura de această comoară întreaga viață și o va păzi.

E regretabil că în zilele noastre femeile trebuie să depună un efort în plus ca să-și păzească inima. Dacă am avea mai mulți bărbați adevărați care să le trateze pe femei așa cum a conceput Dumnezeu ca ele să fie tratate, nu ar fi atât de greu. Însă chiar dacă bărbații adevărați sunt greu de găsit, ei există totuși și merită să

aștepți până îl întâlnești pe al tău. Așa că nu descuraja în călătoria ta către perfecțiunea lăuntrică. Pentru bărbații adevărați, puritatea ta este frumoasă, și într-o zi va fi foarte apreciată.

Cumnatul meu, Mark, e necăsătorit. La cei douăzeci și șase de ani ai lui, Mark este un băiat atrăgător, talentat și după inima lui Dumnezeu. În câteva cuvinte el a surprins extrem de bine ce anume caută un bărbat adevărat la o femeie. El a spus, „Nu vreau o femeie care să mă facă să-mi întorc capul după ea, ci o femeie care să mă facă să-mi întorc inima după ea”.

Gândește-te numai, dacă Dumnezeu are prevăzut în planul Lui să te căsătorești, există undeva un bărbat **adevărat** care s-ar putea să viseze la prințesa lui pură, care ești tu, chiar în acest moment.

Un pas mai departe

Dumnezeu a creat femeia cu o aură de mister în jurul ei. Lumea încearcă dintotdeauna să dea la o parte această aură, însă o femeie a lui

Dumnezeu știe cum să-și protejeze comoara pe care i-a încredințat-o Dumnezeu. Într-un duh de rugăciune, citește Luca 1: 26 – 28 și Luca 2: 820, povestea unei tinere care s-a încrezut în Dumnezeu, a așteptat timpul lui Dumnezeu și a păstrat în inimă promisiunile pe care i le-a făcut El. Fetelor, în timp ce citiți această relatare, întrebați-vă de ce dorește Dumnezeu să păziți comoara ce v-a fost încredințată. Și voi, băieți, în timp ce citiți aceeași relatare, întrebați-vă cum ați

putea să le ajutați mai mult pe fetele din viața voastră să-și păzească misterul, trei

## ÎN AȘTEPTAREA POVEȘTII DE DRAGOSTE

Eric

### ARTA CREDINCIOȘIEI

ceva ce trebuie să înveți cu mult înainte de a spune „Da”.

### Codul romantismului

Îmi amintesc că la șapte ani am învățat lucrurile de bază despre I cum să tratezi o fată. O chema Emily și era „de groază”! Emily I cea mică, nesuferită și insuportabilă a fost singura responsabilă de a-mi fi mâzgălit posterul cu echipa Denver Broncos din 1978. Tot ea a fost și cea care mi-a stropit perna cu parfum (nu-i de mirare că peste ani am îmbrățișat și sărutat perna). Și, cel mai rău dintre toate, m-a făcut „cap sec” în fața celui mai bun prieten al meu, Steve.

Nu voi uita niciodată morala care mi-a ținut-o mama, imediat după ce i-am tras răutăcioasei de Emily una cu perna udă de parfum.

„Eric”, m-a dojenit mama, în timp ce mă strângea de braț, **„niciodată**, dar NICIODATĂ, să nu lovești „Dar mi-a zis cap sec!”, am protestat eu, roșu la față ca mantia lui Superman.

„Nu mă interesează cum ți-a zis! Un băiat nu are voie NICIODATĂ să lovească o fată!” Cu mesajul acela foarte clar răsunându-mi în urechi, mi-am petrecut tot restul zilei în camera mea cu

perna parfumată și cu posterul echipei Broncos mângălit cu graffiti. Nu pierdusem însă pe toată linia! În ziua aceea groaznică am învățat o lecție valoroasă de cavalerism. Pe măsură ce treceau anii, repertoriul meu de „lecții valoroase de cavalerism” se îmbogățea. Țipetele ce-ți înghețau sângele în vene ale micuței blonde Rebecca m-au ajutat să învăț ca ***niciodată*** să nu smulg picioarele unui crab în prezența unei domnișoare. Și a mai fost și Priscilla, micuța pacoste cu bucle roșcate din josul străzii, care m-a învățat să înțeleg virtuțile folosirii unui anume fel de loțiune ca să acopăr „mirosurile de băiat”, cum spunea ea.

Pe la vârsta de unsprezece ani, învățasem destule lecții valoroase pentru a nu face vreo fată să o ia la fugă când se apropia la mai puțin de treizeci de metri de mine. Mai aveam însă multe de învățat până la a ști cum să mă port romantic cu o fată.

Nu mi-a fost ușor, însă pe la vârsta de douăzeci de ani am început să prind cam ce însemna să te porți ca un „gentleman”. Leslie a fost cea care m-a învățat cele mai multe din ceea ce știu despre cavalerism și codul romantismului.

Regula nr. 1: Remarcă întotdeauna și instantaneu când o femeie și-a făcut părul.

Regula nr. 2: Remarcă felul în care cerceii îi scot în evidență scânteia din ochii dulci. Și, în sfârșit...

Regula nr. 3: Oprește periodic la toalete publice, fără să ți se ceară, dacă vreodată

călătorești în mașină cu o femeie timp de mai mult de treizeci și șapte de minute.

Dacă tinerii ar pune în practică aceste trei lucruri, cred că rata divorțului în următoarea generație ar scădea cu cinci procente. Fiind însă un romantic revoluționar, un procent de doar cinci la sută nu mă mulțumește deloc. Și mie mi-ar plăcea să văd că bărbații încep să se poarte cu grijă și iubitor cu femeile, iar femeile să-i onoreze pe bărbați, așa cum a rânduit Dumnezeu. Însă, din nefericire, doar respectarea câtorva reguli cavalești în viața noastră de dragoste nu va duce la aceasta și, cu siguranță, nu va face să se audă melodia celui „cântec mai dulce” în relațiile noastre romantice.

Dacă ne dorim cu adevărat să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei”, acea versiune a poveștii de dragoste care până și pe toate starurile de la Hollywood le-ar lăsa cu gura căscată, atunci trebuie să căutăm să devenim îndrăgostiți asemeni însuși Marelui îndrăgostit! Trebuie să căutăm să reflectăm dragostea marelui nostru Dumnezeu. El nu a fost numai un îndrăgostit care și-a dat viața pentru Mireasa Lui și care și-a păstrat curate inima, mintea și trupul; a fost și un îndrăgostit întru totul credincios. Cu alte cuvinte, Iisus a știut cum să combine dragostea și puritatea cu răbdarea. A știut cum să-și trăiască viața de celibatar având un scop, într-un mod care să o onoreze și să o protejeze pe viitoarea Lui Mireasă.

Dacă vom învăța să fim o întruchipare a credincioșiei lui Iisus în modul în care ne relaționăm la viitorul nostru partener de viață, cu siguranță cuvântul **divorț** va deveni un termen ieșit din uz, pe care generațiile viitoare nu vor ști nici măcar să-l definească.

Devenind asemenea lui Iisus **în sfârșit**, Matt s-a căsătorit! După mai mult de treizeci de ani... Matt e căsătorit! **Uau!** Unii băieți nu se căsătoresc niciodată pentru că nu vor să-și ia o astfel de responsabilitate. Apoi sunt și din aceia care nu „se așază niciodată la casa lor” din cauză că respirația lor ar putea doborî chiar și un Saint Bernard.

După treizeci și doi de ani de burlăcie, Matt știa sigur că motivul pentru care era tot necăsătorit nu era respirația lui urât mirositoare și nici lipsa de disponibilitate de a se dedica unei femei. De fapt singurul motiv pentru care Matt era încă burlac la vârsta aceasta era tocmai dedicarea lui. Era dedicat unei femei pe care n-o întâlnise niciodată. Și până ea nu apărea în viața lui, el era hotărât să aștepte, să aștepte și iar să aștepte!

Simt furnicături în șira spinării când aud o poveste de dragoste adevărată și bună. Așa a fost și când Matt mi-a spus povestea lui.

Partea care mi-a plăcut cel mai mult a fost cea în care au hotărât amândoi că se vor căsători, și când Lisa l-a privit adânc în ochi pe Matt și l-a întrebat, „Matthew, îmi vei fi credincios?”

„Iubita mea”, a răspuns tandru Matt, „dar îți sunt credincios de treizeci și doi de ani!”



Uau! într-o clipă, datorită dedicării lui de până atunci, Matt i-a dat frumoasei lui mirese o încredere totală în viitor în ce-l privea. Bărbaților, viitoarele voastre soții doresc și ele să simtă aceeași siguranță în ce vă privește... iar voi le-o puteți da. Pe unii dintre voi însă vă pot auzi rugându-vă, „Doamne, sunt gata să mă pun deoparte pe de-antregul pentru viitoarea mea soție, însă TE ROG NU MĂ LĂSA SĂ AȘTEPT PÂNĂ LA TREIZECI ȘI DOI DE ANI!”

E o artă

Credincioșia este un atribut greșit înțeles al unei povești de dragoste care-L are ca autor pe Dumnezeu. Cum poți fi credincios unei persoane **înainte** de a o cunoaște? Nu este credincioșia o calitate care devine importantă doar din momentul în care relația există?

Ei bine, exact așa cum Norman Rockwell (cunoscut pictor american, 1894 - 1978 - n.tr.) n-ar fi putut picta niciodată așa cum a făcut-o dacă nu ar fi luat mai întâi lecții de pictură, nici tu nu te poți aștepta să stăpânești arta credincioșiei dacă aștepti până ce clopotele de nuntă încep să bată.

Cei ale căror pânze ajung opere de artă nemuritoare sunt puțini, însă Dumnezeu ne poruncește tuturor să fim maeștri în arta credincioșiei. Credincioșia este o disciplină care se învață de-a lungul a multor ani de practică. În timp, aceasta devine un obicei. Credincioșie înseamnă a învăța să-ți iubești viitorul partener așteptându-l cu răbdare, continuând să speri și

trăind la înălțimea standardelor înalte la care ai fost chemat, îmi place să-mi imaginez credincioșia ca pe un stejar înalt care îndură cu răbdare vânturile și ploile, numai pentru a ieși din acestea mai puternic și mai rezistent. Este putere dobândită prin perseverență; este integritate dobândită prin așteptare. Lucruri fără de care nu vom ajunge niciodată să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei”.

## Obiceiuri

i

Când suntem la vârsta scutecelor, începem să ne formăm obiceiuri de comportament. Micul dejun la patru dimineața, lipsa mare la cinci, la șase ne apucă năbădăile, la șapte vrem sticluta de lapte, iar lipsa mare la opt, la nouă scâncetele ca de câine bătut, încă o dată lipsa mare la zece, mângălitul pe perete la unsprezece și, în sfârșit, ca să punem capac unei dimineți pline de evenimente, vărsăm suc în părul mamei la amiază.

Toate mămicile știu că dacă nu formează în copiii lor anumite obiceiuri pe la vârsta când aceștia încep să facă primii pași, aceștia nu doar că vor deveni niște adulți nesuferiți, dar vor fi și apucați de năbădăi pe la vârsta de douăzeci și șase de ani.

Când ne gândim la obiceiuri, celor mai mulți dintre noi le vine în gând spălatul pe dinți, încuierea ușii de la intrare înainte de a ne duce la culcare, rugăciunea înainte de a ne așeza la masă, sau, în ceea ce mă privește, privitul absent în

frigider când nu-mi amintesc ce mi-a cerut Leslie să fac.

Haide însă să lărgim puțin orizontul și să includem printre obiceiurile pe care le avem și credincioșia. Pentru că credincioșia nu trebuie să fie doar un obicei bun, ea trebuie să fie principalul obicei – atât în viața noastră de dragoste cu viitorul partener de căsnicie, cât și în viața noastră de dragoste cu Iisus, Marele nostru Iubit și împăratul nostru.

Imaginează-ți că în inima ta există un loc în care nu va intra nimeni în afara unei singure persoane, alta decât Dumnezeu. Un astfel de loc este o combinație între o mini-împărăție în care tu îți aduni cele mai mari comori și o pajiște minunată pe care cresc cele mai frumoase flori ale tale. Mini-împărăția aceasta este locul celei mai de neînțeles iubiri de care e în stare inima ta, iar pe pajiștea minunată cultivi cele mai tandre sentimente pe care le poți nutri. Cu cât mai mult timp păzești, cultivi și înfrumusețezi cu credincioșie acest sanctuar, cu atât acesta va deveni mai încântător.

O alta poveste grecească

A fost odată ca niciodată o frumoasă regină pe nume Penelopa, care țeșea cu mare grijă un sul de pânză albă. Pânza aceea avea să fie un dar pentru soțul ei, a cărui revenire ea o aștepta fără astâmpăr în fiecare zi. De ani de zile regele era plecat să lupte în războiul troian, în fiecare zi ea îi rostea numele iar și iar, sperând cumva că el va

auzi strigătul inimii ei îndurerate.

Într-o bună zi, mai mulți prinți și căpitani renumiți, cu toții în căutare de soții, s-au îmbarcat și au pornit spre Itaca să încerce să cucerească inima Penelopei. Ei au asigurat-o pe regina rămasă singură că soțul ei, regele, pierise în bătălie, și că pentru poporul din Itaca și pentru propria ei protecție cel mai bine era să aleagă pe unul dintre ei ca să-i fie noul soț.

Penelopa însă, cu lacrimi în ochi, a răspuns, „Mult onorați prinți și căpitani, refuz să cred ce spuneți. Sunt sigură că nobilul meu soț trăiește și că trebuie să păstrez cu credincioșie împărăția până se va întoarce el. Eu chiar țin un sul de pânză albă pentru el”.

Prinții și căpitanii regatului au refuzat cu încăpățănare să se întoarcă acasă și îi reaminteau zilnic Penelopei de nevoia ei de a avea un soț și de nevoia Itacăi de a avea un rege.

Săptămânile treceau și Penelopa nu se lăsa convinsă, continuând să-și țină cu credincioșie sulul ei de pânză în speranța revenirii regelui. Prinții și căpitanii au încercat toate argumentele posibile, însă fără folos. Pețitorii, încrezători încă, s-au mutat în palat și au început să bea din vinul regal și să mănânce din mâncarea regală. Refuzau să plece până ce Penelopa nu avea să aleagă pe unul dintre ei cu care să se căsătorească.

În cele din urmă, Penelopa, obosită de insistențele lor dar încă hotărâtă să nu cedeze ușor, a acceptat să-și aleagă dintre ei un nou soț,

de îndată ce va fi terminat de țesut sulul de pânză, dacă până atunci regele nu se va fi întors. Săptămânile treceau și ea țesea în continuare. Noaptea însă, pe ascuns, desfăcea firul pe care-l țesuse în timpul zilei, în cele din urmă însă șiretlicul ei a fost descoperit.

Unul dintre conducători, Angelau, a convocat o adunare a tuturor prinților și căpitanilor și s-a adresat Penelopei cu mânie în glas, spunându-i, „Regină Penelopa, încăpățânarea ta ne obligă să luăm această problemă în mâinile noastre. Am văzut cum ne-ai înșelat încercând să amâni terminarea blestematului de sul de pânză și de-acum nu vom mai tolera nicio tărăgănare. Termină sulul până mâine și alege-ți un soț dintre noi înainte de miezul nopții, altminteri îl vom alege noi pentru tine! Nu vom mai aștepta încă o zi!”

În după-amiaza următoare, toți pețitorii s-au adunat să aștepte decizia Penelopei. Tocmai când aceasta intra în sala de petreceri, un cerșetor ciudat se strecură tăcut printre cei prezenți. Capul plecat îi era ascuns sub o glugă zdrențăroasă și o haină jerpelită îi acoperea trupul slăbit. Se îndreptă schiopătând spre fundul sălii, tăcut, neobservat și stârnind doar câteva remarci batjocoritoare din partea pețitorilor pe lângă care trecea. Penelopa începu să vorbească și cuvintele ei captară de îndată atenția tuturor celor prezenți.

„Prinți și căpitani”, li se adresă Penelopa, simțind un nod dureros în gât, „vom lăsa această hotărâre în mâna destinului. Priviți, țin în mână

arcul soțului meu, regele. Fiecare dintre voi vă trebui să vă încercați puterea în a-l încorda, iar eu voi alege dintre voi pe acela care va trage cel mai bine cu el”.

„De acord!”, strigară pețitorii și se aliniară, nerăbdători să-și încerce puterile.

Unul după altul se străduiră să încordeze marele arc, însă fără niciun rezultat. Pierzându-și răbdarea, pe rând, fiecare dintre distinșii nobili arunca arcul la podea și se retrăgea.

„Doar un uriaș ar putea încorda arcul ăsta de fier! 11, murmurau ei.

„Poate că bătrânul cerșetor, jegosul de colo, ar dori să-și încerce puterile”, strigă unul batjocoritor și rânjind.

La cuvintele acestuia, cerșetorul se ridică de pe scaunul lui și se îndreptă șchiopătând spre partea din față a sălii.

„Bătrân nebun! 11, strigau pețitorii în derâdere în timp ce străinul zdrențaros ridica marele arc.

Dintr-odată însă străinul se schimbă într-un mod uimitor. Pribeagul care intrase în sală aplecat parcă de prea mulți ani își îndreptă spatele și se înfățișă privirilor celor prezenți în adevărata lui statură. Chiar și așa îmbrăcat, în zdrențe de cerșetor, era imposibil să nu observi că străinul ostentit avea înfățișarea unui rege din cap până în picioare. Fără efort, străinul apucă arcul și-l încordă, în timp ce toată sala privea înmărmurită. Regele se întorsese!

Pețitorii au rămas fără cuvinte. Apoi, într-o panică totală, se îngrămădiră spre uși să-și scape viața. Săgețile regelui însă erau rapide și precise și niciuna nu-și rata ținta. N-a rămas nici măcar un singur pețitor care să scape de răzbunarea regelui în ziua aceea.

Penelopa alergă spre eroul ei, care era îmbrăcat în zdrențe, și-l îmbrățișă. Apoi, cu o voce angelică, îi spuse, „Ți-am păstrat cu credincioșie împărăția, nobilul meu rege!” Cu ochii strălucind, îi prezentă apoi un sul de pânză albă. „Ani de zile am țesut pânza aceasta ca dar pentru tine, în speranța că vei reveni. Mi s-a spus ca în ziua în care îl voi termina să-mi aleg un soț”. Apoi, sărutându-l blând pe obrazul lui aspru și bătut de vânturi, îi zise, „Și eu te aleg pe tine” 1.

O generație grăbită

Nu este credincioșia ceva eroic? E regretabil că societatea noastră nu onorează virtutea aceasta cum ar trebui. Dacă Penelopa ar fi fost o femeie postmodernă tipică, ar fi fugit cu primul prinț atrăgător care ar fi pus piciorul pe țărmul regatului ei. Se pare însă că ea a înțeles ce înseamnă să păzești o împărăție și, credincioasă, și-a așteptat iubitul.

În generația noastră, o generație a fast-food-ului și a cuptorului cu microunde, toate dorințele noastre pot fi satisfăcute printr-o apăsare de buton. Să ți se spună să aștepti și, de fapt, să asculți, e ca și cum ai arunca o halcă de carne unui leu înfometat, după care să-i spui să o pună

la păstrare într-o ladă frigorifică pentru a doua zi. Ne-am obișnuit să obținem tot ce vrem acum, și, ca să fim sinceri, nu vrem să așteptăm.

Generația noastră suferă de o boală mintală căreia bunul meu prieten Dave îi spune sindromul „lasă-mă-să-râd-acum-și-voi-plânge-mai-târziu-dacă-voi-mai-fi-în-viață”. Cu alte cuvinte, cei mai mulți dintre noi nu ne gândim la viitorul nostru și la modul în care deciziile pe care le luăm azi ne afectează pe termen lung.

N-am crezut niciodată că voi trăi mai mult de douăzeci și cinci de ani. De ce? Nu știu exact, dar cred că gândul acesta al meu avea ceva de-a face cu faptul că mi s-a spus de peste 3709 de ori că sfârșitul lumii era iminent. Când ieșeam pe plajă să mă bronzez, mă ungeam din belșug, din creștet până în tălpi, cu ulei de plajă, pentru că, oricum, îmi spuneam, nu voi mai trăi atâta încât să mă tem că voi ajunge să am cancer de piele. Când îmi încălzeam macaroane cu brânză, priveam foarte concentrat în cuptorul cu microunde ca și Peeping Tom (croitor legendar din Coventry, care a orbit pentru că s-a uitat pe furiș la lady Godiva – n.tr.), deoarece eram sigur că nu voi mai ajunge să sufăr consecințele iradierii creierului. Iar în ce privește relațiile mele cu fetele, făceam cu acestea lucruri care știam că i-ar fi frânt viitoarei mele soții inima dacă ar fi aflat despre ele, pentru că, îmi spuneam, oricum nu ajungeam să mă căsătoresc înainte să vină sfârșitul lumii.

Nu e de mirare atunci că generației noastre i



se spune „generația X”. Suntem cunoscuți ca „generația fără scop și fără speranță”. Și, cum ne mai spunea cineva, „prima generație care trăiește după moartea lui Dumnezeu”. Suntem o generație care căutăm ceva frumos, însă sursa a tot ce este frumos ne-a fost furată. Lumea uimitoare, minunată din jurul nostru ne este explicată ca fiind un capriciu al naturii – prietenii noștri la care ținem cel mai mult sunt de fapt o aglomerare haotică de materie neimportantă care a apărut din supa primară. Iar dragostea însăși nu este altceva decât o reacție chimică produsă în creierul nostru și care se declanșează în momentul în care impulsurile noastre de procreare intră în viteză.

Ca să fiu sincer, dacă știința are dreptate și tot ceea ce există nu este nimic altceva decât rezultatul marelui big-bang, atunci aș fi primul care ți-aș spune că ești un prost dacă aștepti să-ți satisfaci dorințele! Păi dacă tu și „iubirea vieții tale” nu sunteți decât un pumn de materie nesemnificativă, atunci grăbește-te și declanșează reacție aceea chimică!

Suntem o generație care am devenit experți în biologie, dar suntem analfabeți când vine vorba de frumos. Căutăm neobosiți frumosul acesta, dar nu-l vom găsi până nu vom înțelege că frumosul este Dumnezeu! Indiferent de câte ori facem sex, indiferent de câte ori auzim cuvintele „Te iubesc!”, acestea rămân pe mai departe doar vorbe goale dacă nu le asociem cu Dumnezeu care a inventat dragostea adevărată și care este El însuși Autorul

poveștii de dragoste. Când îl scoți pe Dumnezeu din centrul lumii tale, tot ce este dulce, tandru, pur și plăcut dispare cu repeziciune.

Un glas care striga în pustie

Am fost învățați ca tot ce facem să facem repede. Ne plimbăm nerăbdători în fața cuptorului cu microunde, ne plângem de cât de încet suntem serviți la McDrive și batem din picior nerăbdători ca liftul să ajungă odată la etajul trei. În mintea noastră însă ne spunem că toată graba asta este bine motivată. Adânc în noi înșine credem că totul se va sfârși curând și că timpul care ne rămâne pentru relaxare crește tot mai mult, chiar dacă exasperant de încet, în fiecare zi, cu fiecare minut.

Probabil, așa cum strig în pustie, „Hei, ascultați-mă cu toții! învățați să fiți răbdători!”, semăn puțin cu Ioan Botezătorul, îmbrăcat într-o haină de piele de cămilă strânsă în jurul trupului meu subțirel, cu o barbă neîngrijită care crește în voie.

Am o mare considerație pentru primul disc lansat de Beatles. În 1962, casa de discuri Decca a refuzat încheierea unui contract cu formația, spunând, „Nu ne place sunetul lor. Chitara e demodată”.

Nici nu bănuiau însă cei de la Decca ce sunet incredibil lăsau să le scape printre degete! Chiar și mai dificil e în acest secol douăzeci și unu să fii un promotor al Adevărului, când ți se spune din toate părțile că „toată chestia asta despre Iisus e demodată”. Dacă ești un fan Beatles nu vreau să

te supăr, însă „Hey Jude” e ca sunetele oribile obținute lovind o cutie de tinichea într-o groapă de gunoi pe lângă cântecul minunat de dulce pe care Iisus dorește să-l cânte în viața fiecăruia dintre noi.

Mesajul lui Iisus este unul al răbdării cu un scop și al unei credincioșii care depășește orice pricepere. E un mesaj care spune:

„Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmul 46: 10).

„În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30: 15).

Cu blândețea care îl caracterizează, El vrea să ne ridice pe genunchii Lui, să ne cuprindă cu brațele Lui puternice, să ne ștergă lacrimile dorințelor și ale durerilor și să ne șoptească la ureche, „Stai liniștit, copilul Meu. Odihnește-ți capul pe umărul Meu. Eu îți voi purta de grijă. Lumea aceasta e într-o continuă grabă, însă cu îi învăț pe copiii Mei răbdarea. Așteaptă-te la o viață împlinită, o viață de bucurii. Și învață să ai încredere în Mine privind momentul la care Eu hotărâsc când anume să se întâmple un lucru, pentru că atunci vei descoperi că așteptarea, oricât ar fi de grea, are un scop măreț și minunat”.

Singur într-o seară ploioasă

Răbdarea este mai mult decât suportarea. Viața unui sfânt este în mâinile lui Dumnezeu așa cum sunt arcul și săgeata în mâinile unui arcaș. Dumnezeu țintește înspre ceva ce sfântul nu poate

vedea, și El încordează arcul, mai mult și mai mult, și sfântul zice din când în când, „Nu mai pot”. Dumnezeu însă nu-l ia în seamă, El încordează în continuare arcul până ce ținta apare în bătaia săgeții, după care dă drumul corzii, încrede-te în mâna lui Dumnezeu. Cultivă-ți relația cu Iisus Hristos prin răbdarea credinței.<sup>2</sup>

Oswald Chambers îmi este vie în amintire o seară în care eram singur și ploua. Era în 1991. Eram necăsătorit, și lucrul acesta nu mă făcea foarte fericit. Ba pot spune chiar că dorința puternică pe care o aveam de a-mi împărți viața cu o fată era copleșitoare. Am încercat să mă rog, dar tot ce am putut să fac a fost să suspin. Încă nu o cunoșteam pe Leslie și, să fiu sincer, începeam să mă îndoiesc că exista undeva o fată destinată să-mi fie soție. M-am luptat cu Dumnezeu, încercând să apuc, chiar dacă fără să-mi dau seama, „stiloul” pe care i-L încredințasem cu un an înainte. Dacă Dumnezeu avea de gând să-mi scrie totuși povestea de dragoste, mă gândeam că atunci ar fi fost un moment potrivit ca măcar să-mi arate că cel puțin alesese personajele.

Îmi place să numesc astfel de momente „momente ale lui Dumnezeu”. Dacă ai avut în viață un astfel de moment, sunt sigur că știi ce vreau să spun. Da, El este întotdeauna cu noi, dar într-un asemenea „moment de-al Lui” El este cu noi într-un mod intim, care ne schimbă viața. Așa cum a vedea Munții Stâncoși pe hartă nu se compară cu a le vedea măreția copleșitoare în

natură, și a ști la nivelul rațiunii că Dumnezeu este lângă tine nu se compară nici pe departe cu a ști, într-un astfel de „moment al Lui”, același lucru.

Într-un astfel de „moment al lui Dumnezeu”, Cuvântul Lui e viu – nu mai este doar literatură împachetată frumos între copertile Bibliei tale. Și tot într-un astfel de moment, Iisus este viu și puternic, nu doar o mare figură istorică despre care se pomeneste în analele istoriei.

Un asemenea moment am trăit în seara aceea ploioasă a anului 1991, singur fiind și plângându-mi de milă.

Eram în camera mea, pe genunchi, suspinând, când am avut propria mea experiență a drumului spre Damasc. Îmi amintesc cum îmi ardea inima când am înțeles cât de mare, de puternic, de îndurător, de blând și de iubitor era Dumnezeu. După cum la fel de bine îmi amintesc că am înțeles, încă o dată, cât de ridicol era din partea mea să nu mă încred deplin în El pentru a rezolva lucrurile în felul Lui. Și-mi mai amintesc cum am plâns acoperindu-mi fața cu mâinile, în timp ce îmi spuneam încă o dată lui Dumnezeu, „Sunt gata să aștept, Domnul meu!”

Am luat un stilou și o foaie de hârtie din sertarul biroului și am început să scriu. Cu lacrimile încă curgându-mi pe obraji, eram hotărât să-i spun cumva viitoarei mele soții, oricine ar fi fost, că o așteptam doar pe ea. Iată ce am scris atunci:

Simt stropii de ploaie căzându-mi pe creștet.

Oare nu cumva sunt lacrimile tale? Ai nevoie de un prieten?

Nu știu până unde, și nu știu până când.

Tot ce știu e că El este credincios.

O astfel de dragoste care-mi mistuie sufletul.

Știu că vei merita toate lacrimile ce la voi fi vărsat.

Ani mai târziu, am scos din jurnalul meu hârtia pe care așternusem acele cuvinte simple și m-am așezat la pian, însă de data aceasta nu mai eram singur. Cu ochii în lacrimi, am cântat soției mele cuvintele pe care le scrisesem doar pentru ea în seara aceea ploioasă, când eram singur, încercat de durerea așteptării.

Să devenim Penelope

Astăzi, cele mai frumoase lucruri din lume au venit la noi prin lacrimi și dureri)

J.R. Miller

Ascultați, voi toți cei din generația mea! Haideți să devenim Penelope! Toți căpitani și prinți din țară încearcă să ne convingă că trebuie să ne mulțumim cu mai puțin, că speranțele și visele noastre sunt nerealiste și ridicole. Haideți însă să fim credincioși, în ciuda a tot ceea ce ne spun ei; haideți să rezistăm, să avem răbdare, în ciuda faptului că trec zile, săptămâni, luni, chiar ani, fără niciun semn din partea iubitului nostru. Haideți să devenim Penelope și să facem din credincioșie o trăsătură definitorie a generației

noastre. Haideți să devenim Penelope și să descoperim extraordinara și uimitoarea răsplată a răbdării. Haideți să devenim Penelope și să avem răbdare pentru a dobândi un câștig mare.

Fiecare din noi își are serile lui ploioase în viață. Foarte puțini însă dintre noi știu cum să transforme zilele noroase de azi în zile cu soare de mâine. Una dintre cugetările mele favorite este cea scrisă pe o felicitare pe care Leslie și cu mine am primit-o în urmă cu câțva timp. Ea sună așa: „Când doi oameni se iubesc cu adevărat unul pe celălalt, chiar și zilele ploioase sunt frumoase!”

Aceasta poate fi adevărat înainte de căsătorie, exact așa cum poate fi adevărat după ce au bătut clopotele de nuntă. Când ești singur într-o zi ploioasă, devino o Penelopă și țese pentru viitoarea ta iubită sau viitorul tău iubit propriul tău exemplar de „sul alb de pânză”.

Cei mai mulți oameni nu reușesc niciodată să privească perioada în care sunt necăsătoriți ca pe un dar din partea lui Dumnezeu. Perioada aceasta însă nu numai că ne apropie mai mult de Iisus, dar ne poate învăța să prețuim cu atât mai mult o relație de căsătorie mult așteptată. Într-o astfel de perioadă putem țese „pânza” noastră ca dar pentru persoana pentru care se va dovedi într-o zi că a meritat să așteptăm cu credincioșie. Învăță să te rogi pentru ea în astfel de zile ploioase, rugându-L pe Dumnezeu să o modeleze astfel încât să te completeze desăvârșit în viață. Scribe-i scrisori de dragoste. Gândește-te, poți să o inviți

în cele mai adânci colțuri ale inimii tale și să o lași să arunce o privire peste zilele, lunile, chiar peste anii vieții tale pe care nu va avea niciodată ocazia să îi cunoască îndeaproape, decât doar prin ce îi scrii tu. Dacă ai talent de compozitor, compune un cântec de dragoste. Dacă ești pictor, pictează un tablou. Dacă ești sculptor, sculptează pentru ea ceva care să o facă să se gândească mereu că „a meritat să aștepte!” Crezi sau nu, Penelopa nu a fost prima care a așteptat în felul acesta pe cel pe care-l iubea. Credincioșia este un atribut al lui Dumnezeu încă de dinainte de întemeierea lumii. Dumnezeu este modelul suprem de răbdare împletită cu suferință și de așteptare cu un scop. Cu lacrimi în ochii Lui blânzi, El chiar **acum** așteaptă ca unii dintre noi să-L lase să-și facă voia în viața lor. Când, în cele din urmă, vei ajunge în fața porții deschise a palatului Său, El va alerga spre tine, te va îmbrățișa și-ți va șopti la ureche, „Copilul Meu iubit, a meritat să te aștept și să sufăr pentru tine!”



Un pas mai departe în cultura noastră ni se pare greu să așteptăm chiar și două luni, darmită mii de ani. Deschide însă la Luca 2: 21 - 40 și vei găsi acolo un exemplu uimitor de credincioșie. Este vorba acolo despre un eveniment din istoria unei națiuni, dar, mai ales, despre un bărbat și o femeie care și-au petrecut viața așteptând, pentru ca în cele din urmă Dumnezeu să le răsplătească așteptarea. După ce termini de citit, pune-ți următoarea întrebare: „Dacă aș ști că ar fi o binecuvântare pentru inima lui Dumnezeu, aș fi gata să-mi aștept partenerul de viață cu aceeași credincioșie cu care au făcut-o acest bărbat și această femeie? 4

Leslie

POATE FI CÂNTAT SOLO CÂNTECUL MAI DULCE?

Înțelegând durerea și scopul celibatului

Scrisori de dragoste în luna de miere

Cu fața radiind de emoție, Eric își deschise servieta și scoase din ea un caiet mare, cu spirală.

„Les, vreau să-ți arăt ceva”, zise el blând, zâmbind ușor.

Eram în luna noastră de miere - de departe cele mai incredibile două săptămâni din viața mea. După toții anii aceia de așteptare care mi se păruseră o eternitate, eram în sfârșit **Doamna Ludy**! Și tocmai când credeam că am descoperit cât de mult mă iubea Eric, el îmi arăta că mă iubea chiar și mai mult.

„Vezi toate scrisorile acestea?”, îmi spuse el,

întorcând pagină după pagină din caiet. „Toate acestea ți le-am scris cu ani de zile înainte de-a te cunoaște. Le-am păstrat pentru luna noastră de miere”.

Timp de mai multe ore am citit scrisoare după scrisoare, fascinată de bărbatul cu care mă căsătorisem. Eram intrigată de viața lui uimitoare de celibatar pe care o avusese înainte ca eu să-l cunosc.

„Este seară, călătoresc spre Bulgaria cu scop misionar”, scria întruna din scrisori, „și-mi doresc atât de mult să fii cu mine, pentru a ne bucura împreună de privilegiul de a-l sluji lui Dumnezeu”. În alta scria, „Privesc un apus de soare superb, care însă nu e atât de frumos cum ar fi dacă ai fi și tu cu mine. Nu știu unde ești în seara aceasta, însă mă rog pentru tine. Te iubesc”.

Cu toate că scrisorile nu-mi erau adresate, ar fi putut foarte bine să poarte numele meu pe ele. Fiecare dintre ele, într-un fel unic, vorbea despre dragostea plină de credincioșie a lui Eric și despre devotarea lui fetei cu care într-o zi avea să pornească împreună pe drumul vieții. Credincioșia lui față de mine de dinainte chiar de-a mă cunoaște mi-a dat un sentiment de siguranță cu privire la viitorul căsniciei noastre. Cu fiecare scrisoare pe care o citeam, mă simțeam tot mai mult o prințesă. Ce onoare mi se făcea să fiu aleasă de Dumnezeu pentru a fi femeia care să-l iubească pe bărbatul acela o viață întreagă!

S-ar putea să ți se pară ciudat că încep un

capitol despre celibat cu o relatare despre ceva ce mi s-a întâmplat în incredibila lună de miere. Nu, dacă ești celibatar poți fi liniștit, n-o să te torturez cu astfel de istorisiri! Numai că acest capitol nu este propriu-zis unul despre celibat. Este un capitol despre ce înseamnă să fii celibatar cu un scop. Ori de câte ori Dumnezeu ne trece printr-o perioadă mai dificilă în viață, putem îndura vicisitudinile acesteia dacă ne agățăm de speranța că în final vom vedea că totul a fost cu un scop. Avem încredințarea că într-o zi vom vedea că a meritat. Indiferent dacă celibatul tău se va încheia cu un vis romantic devenit realitate aici pe acest pământ sau cu o celebrare glorioasă în eternitate, Dumnezeu are cu siguranță un scop pentru această perioadă de celibat din viața ta.

În ziua în care Eric și-a văzut proaspăta soție citind scrisorile de dragoste pe care el i le scrisese cu ani înainte de a o cunoaște, cred că și-a zis, „Am așteptat atâția ani, dar a meritat. Am fost singur în atâtea seri ploioase, dar a meritat”. Și într-o zi și tu vei putea spune aceste cuvinte.

### Celibat creativ

Jean și Kirsty sunt două tinere minunate din Australia. Jean, proaspătă absolventă de colegiu și profesoară de artă, și Kirsty, polițistă stagiară, sunt de mulți ani prietene foarte bune. Personalitățile lor deschise și accentul clar australian fac din ele persoane cu care îți face plăcere să stai de vorbă. În timpul unei vizite recente pe care au făcut-o în America, Eric și cu

mine am discutat cu ele în mai multe ocazii despre viața lor de femei celibatate.

„Mie Dumnezeu mi-a făcut clar de înțeles că motivul pentru care încă nu l-am întâlnit pe băiatul potrivit pentru mine este acela că El încă nu a terminat pregătirea mea pentru căsătorie”, ne-a spus Jean cu vocea ei zglobie. „Ceea ce fac acum este să învăț să fiu prințesa lui Dumnezeu. Și El îmi arată că e bine așa cum sunt, chiar dacă nu mă voi căsători niciodată”.

E ușor? Nu e ușor deloc. Cum spunea și Kirsty, „Mă gândesc tot timpul la băiatul cu care mă voi căsători. Jeanei și mie ne place să ne imaginăm cum vor fi băieții pe care îi așteptăm. Discutăm despre cele mai importante trăsături de caracter pe care dorim să le aibă viitorii noștri soți. Uneori însă ajungem să fim foarte descurajate. Ni se pare că au mai rămas foarte puțini băieți integri. Aproape că simțim că așteptăm ceva ce nu există”.

Pe lângă problema aceasta de a găsi doar cu mare greutate bărbați după voia lui Dumnezeu, o alta cu care se confruntă tinerele creștine este aceea de a trebui să facă față dezaprobării venite din partea celorlalți.

„Ni s-a spus nu o dată că standardele noastre sunt prea înalte. Ni s-a mai spus și că nu ne vom căsători niciodată, dacă nu vom ieși cu băieți și dacă nu vom deveni disponibile”, ne spunea Jean cu descurajare în privire.

Însă Jean și Kirsty au rămas neclintite în decizia lor, așteptând ca, dacă va voi, Dumnezeu

să scrie o poveste de dragoste pentru fiecare dintre ele, la vremea aleasă de El. Între timp, în toți acești ani ai celibatului lor, ele reușesc totuși să se simtă bine și să privească viața cu zâmbetul pe buze.

„De fiecare dată de Valentine's Day, în loc să fim deprimată din cauză că suntem singure, scriem scrisori de dragoste viitorilor noștri soți”, ne-a spus Kirsty cu bucurie. „E ceva care ne place foarte mult să facem și care ne reamintește că această perioadă a vieții noastre are un scop. Păstrăm toate aceste scrisori pentru a le putea da într-o zi soților noștri”.

Asta chiar că este celibat creativ! Anii aceștia din viața Jeanei și a lui Kirsty, în care durerea este amestecată cu speranța, sunt esența a ceea ce înseamnă celibatul. Nu este o perioadă ușoară. Scopul ei însă este unul profund. Și într-o zi, privindu-le cu blândețe și cu o dragoste nesfârșită, Domnul lor le va răsplăti pentru credințioșia ce o vor fi avut. În momentul acela, totul se va fi meritat pentru Jean și Kirsty.

### Celibat radios

„Dacă mai aud o singură persoană căsătorită predicându-mi despre celibat, îi pun căluș!”, spunea Brice, un burlac de douăzeci și opt de ani pe care l-am cunoscut la o conferință în Texas. Brice este mai mult decât pregătit pentru căsătorie. „Oamenii căsătoriți uită cum e să fii singur!”

Poate că totuși oamenii căsătoriți nu uită – ei

doar își împing într-un colț al memoriei amintirea anilor de celibat, pentru că nu vor să și-i mai amintească. Da, celibatul este o cărare pe care mergi singur. Trebuie ea însă neapărat să fie un fel de iad pe pământ?

Ultimii opt ani din viața lui Brice au fost oricum numai plăcuți nu. Brice este obsedat de a găsi fata potrivită, ca astfel să rupă o dată „blestemul” burlăciei. În multe domenii, el și-a pus viața „la naftalină” până când se va rezolva problema aceasta a căsătoriei. El nu-și mai urmărește chemarea și niciun alt scop în viață pentru că se simte incomplet. Nu mai crește spiritual și nu progresează profesional; nu face altceva decât să strige cu mânie la Dumnezeu să-i trimită o soție cât de repede posibil! E tot mai plin de amărăciune și resentimente. Cel mai tare se teme că va muri și nu va mai apuca să iubească pe nimeni.

Condiția de plâns a lui Brice este cea a multor celibatari din ziua de azi. De cele mai multe ori, creștinii celibatari nu înțeleg cu ce scop îi trece Dumnezeu prin perioada celibatului, și lucrul acesta îi face să se simtă lipsiți de valoare sau mai puțin „favorizați”.

Jen, o studentă în ultimul an la colegiu, o persoană bine dispusă tot timpul dar și cu o inimă mare pentru Domnul, spune că se pare că oriunde merge i se pune aceeași întrebare: „Hai, Jen, spune-ne, cu cine te vezi?”

„Îmi este tot mai greu să aud punându-mi-se

întrebarea asta iar și iar”, spune Jen, „pentru că eu sunt cu mult mai mult decât o relație. Merg la școală, sunt implicată într-o lucrare și, ce e mai important, am o relație personală cu Domnul meu. Foarte rar sunt întrebată despre acestea sau despre alte domenii din viața mea, iar când aceasta se întâmplă, interesul care determină întrebarea e numai secundar, oamenii dorind de fapt să afle dacă am început totuși să mă văd cu cineva sau nu. Și când interesul e atât de mare pentru acest lucru, poate să nu treacă mult până când să începi să te gândești că ar cam fi cazul să ai și tu o relație, dacă vrei să fii considerată o, persoană normală<sup>6</sup>. Însă lucrul acesta nu e adevărat. Eu sunt o persoană normală chiar acum, și chiar în această perioadă de celibat”.

Faptul că Jen înțelege că viața ei înseamnă mult mai mult decât a avea o relație e cu adevărat uimitor într-o cultură în care se pune un atât de mare accent pe a face pereche cu cineva. Presiunea indirectă de „a-și găsi pe cineva” pe care o simte din partea creștinilor este la fel de mare ca aceea venită din partea necreștinilor. Jen simte o lipsă de sprijin din partea trupului lui Hristos în hotărârea ei de a se încrede în Dumnezeu în ce privește persoana alături de care își va trăi viața.

Viața altor nenumărate tinere însă se reduce la a-și aștepta alesul. Ele nu văd un început real pentru viața lor decât din momentul în care se vor căsători.

O glumă des auzită la adresa fetelor prin campusurile facultăților este următoarea: „O, a venit la facultate să-și ia licența în știința relațiilor”. Cu alte cuvinte, e de înțeles dacă o lasă mai moale cu școala; motivul pentru care se află acolo este de a-și găsi un soț!

Nu ar trebui să cădem în ispita de a aștepta ca viața să înceapă doar după ce vom întâlni persoana potrivită, pentru că Dumnezeu are lucruri mai bune pentru noi în această perioadă a celibatului decât să învățăm arta de a ne simți nenorociți și a fi nerăbdători.

Krissy, frumoasa mea cumnată, are treizeci și unu de ani și e tot necăsătorită. Exemplul ei de celibat cu un scop este cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Când era o adolescentă, Krissy a decis să rămână credincioasă viitorului ei soț și să-l aștepte cu răbdare până ce Dumnezeu va hotărî să-l aducă în viața ei. Asta se întâmpla în urmă cu aproape optsprezece ani. Și-a pus Krissy viața „la naftalină” de-atunci? Din contră. Krissy nu este numai mulțumită în celibatul ei, ci chiar **radioasă**. Nu că s-ar bucura că este celibatară. Ea nu privește însă anii aceștia din viața ei fiind ceva mai puțin decât un dar prețios din partea lui Dumnezeu. Își înțelege celibatul ca fiind parte a planului general pe care Creatorul ei iubit îl are pentru viața ei.

În ultimii optsprezece ani, Krissy s-a dedicat total Domnului. Este evident pentru oricine care o cunoaște că e îndrăgostită de Iisus Hristos. E



veselă, îi place viața și se bucură de ea. În anii aceștia și-a dezvoltat talentele cu care a înzestrat-o Dumnezeu, de profesoară, consilier, artistă și scriitoare. Se dăruiește cu toată inima slujirii altora și se bucură să aibă prieteni de toate vârstele. Are într-adevăr o viață plină.

Când într-o zi, Marky, fratele ei mai mic, a întrebat-o, „Krissy, crezi că ești chemată să rămâi celibatară?”, ea s-a oprit, a reflectat un moment, după care a răspuns, „Astăzi sunt”.

Uau! Ce răspuns! **Astăzi sunt.** Krissy nu-și vede celibatul ca pe un deal pe al cărui vârf nu ajungi niciodată, oricât ai urca pe el. Ea îl lasă pe Dumnezeu să o călăuzească în această călătorie **o zi o dată.** Consecința este că a descoperit în această perioadă din viața ei o bucurie pe care puțini celibatari se gândesc că o pot găsi.

N-a fost ușor pentru Krissy. Și în viața ei, ca în a multor altor celibatari, au existat multe nopți de singurătate, pline de lacrimile durerii. Și ea a simțit dorința de nestins după tovarășia unei persoane dragi și agonia durerii de a nu ști ce înseamnă să iubești cu toată ființa pe cineva. În momentele acelea însă s-a sprijinit cu totul pe Mântuitorul ei. Și El a fost credincios în fiecare pas pe această cale.

Dumnezeu nu scrie muzica vieților noastre la voia întâmplării. Să fim preocupați să învățăm melodia și să nu ne lăsăm înspăimântați de „celelalte nu fim neatenți cu acestea, să nu le omitem, dar nici să le lăsăm să distrugă melodia

sau să schimbe acordul. Dacă ne ridicăm privirea, vom vedea că Dumnezeu însuși bate ritmul pentru noi. Cu ochii la El, vom cânta următoarea notă puternic și clar.

Dacă ne vom spune cu tristețe, „Nu este nicio muzică în celelalte lucruri”, să nu uităm că tocmai din acele lucruri se naște muzica. În viața aceasta, nașterea muzicii este adesea înceată și dureroasă. Câtă răbdare are Dumnezeu ca să ne învețe! Și cât de mult își dorește să învățăm”.

Ruskin

Celibat activ

Când suntem gata, ca și Krissy, să-L lăsăm pe Dumnezeu să folosească această perioadă din viața noastră pentru a-și atinge **scopul** pe care-l are cu noi, vom descoperi un adevăr extraordinar: celibatul nu trebuie să fie un timp de așteptare pasivă și inutilă. Perioada aceasta poate fi una deosebit de interesantă, o perioadă de pregătire activă. Să privim la câteva din modalitățile în care Dumnezeu poate folosi celibatul ca să ne modeleze după chipul Lui și să ne pregătească pentru o viitoare relație.

1. Celibatul ne poate consolida trăsăturile de caracter.

Mulțumire după inima lui Dumnezeu îmi amintesc o lecție deosebită pe care am învățat-o din filmul **Cool Runnings**. Filmul este povestea unui tânăr atlet Jamaican, al cărui vis era să câștige medalia de aur la Olimpiadă. După mai multe întâmplări, ajunge în cele din urmă să

concureze la Olimpiadă, hotărât să câștige. Însă chiar înainte de cursă, antrenorul lui îi dă un sfat important: „Ascultă-mă, băiete. O medalie de aur e un lucru minunat. Dar dacă nu ești mulțumit **fără** ea, crede-mă, niciodată nu vei fi mulțumit nici cu ea”.

Tyler, un muzician celibatar de douăzeci și cinci de ani, spune că problema cea mai mare cu care par să se confrunte celibatarii, inclusiv el, este de a crede că o dată ce ai o relație totul va deveni perfect.

„Nu vreau să amân să-mi trăiesc viața”, ne-a spus el cu sinceritate în ochii lui albaștri. „Viața mea nu va începe o dată ce mă voi căsători; ea a început deja. Vreau să storc din fiecare zi tot ce se poate, nu să aștept ca lucrurile să fie perfecte. Vreau să mă bucur din plin de fiecare zi de viață”.

Nu o relație este ceea ce face din noi ființe împlinite – numai Iisus Hristos ne poate face astfel de ființe. Căsătoria nu trebuie să devină acea medalie de aur pe care ne-o dorim cu ardoare, și care, credem noi, ne va da în sfârșit „mulțumirea”. Trebuie să învățăm să fim mulțumiți acum, așa cum suntem, în Hristos.

Este adevărat că dacă ajungem să ne căsătorim ne bucurăm mult, dar la fel de adevărat este că avem un motiv bine întemeiat să fim fericiți și mulțumiți indiferent ce perioadă a vieții traversăm – și motivul acesta este ceea ce a făcut Iisus Hristos pentru noi. Adevărata mulțumire nu poate fi găsită decât într-o relație de dragoste cu

Domnul. Nicăieri altundeva nu putem găsi o astfel de mulțumire, nici măcar într-o poveste de dragoste. Celibatul ne poate învăța să ajungem la această mulțumire. Într-o astfel de perioadă putem învăța ce înseamnă să ai pace și bucurie în Hristos, indiferent care sunt circumstanțele prin care treci. Și într-o societate în care oamenii își doresc tot timpul ceva mai mult, „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Timotei 6: 6).

Găsind puterea de a trăi ca și celibatar

Cu câțva timp în urmă, Elizabeth Elliot a făcut o afirmație profundă: „Celibatul este un stagiu necesar pentru viitorii lideri”. 2

Au existat în celibatul meu momente când mă simțeam complet singură – departe de prieteni și de familie, departe de Eric, departe de oricine mă cunoștea – și aceste cuvinte simple mi-au dat o perspectivă asupra scopului pentru care eram singură. Dumnezeu folosea singurătatea ca să mă învețe să depind în totalitate de El. În oameni nu mă mai puteam încrede. Nu aveam altă alegere decât să-mi găsesc curajul și speranța în El. Dependența aceasta totală de Domnul mă pregătea să devin mai folositoare pentru împărăția Lui. Dobândeam tăria lăuntrică de care aveam nevoie pentru a deveni un lider de care El să se poată folosi.

Un lider adevărat trebuie să aibă suficient curaj să stea singur, chiar când mulțimea vrea ca el să apuce calea mai ușoară spre casă. Siguranța

unui lider adevărat nu depinde de tovarășia lui cu alte persoane, ci numai de încrederea lui în Dumnezeu. Celibatul poate da acest curaj și această încredere pe care orice lider care vrea să fie eficient în ceea ce face trebuie să le aibă.

Descoperind brațul blând al dragostei Lui

Cu mulți ani în urmă, Amy Grant cânta într-una din melodiile ei, „îmi plac zilele când sunt singură... pentru că ele mă apropie de Tine”.<sup>3</sup>

Ani mai târziu, când mă simțeam singură, ecoul acelor versuri îmi revenea în amintire. Putem lăsa ca durerea lăuntrică să ne conducă în brațele Lui deschise, sau putem încerca să ducem de unii singuri această durere.

În unul din anii în care era student la colegiu, Eric a fost nevoit să suspende cursurile pentru un semestru. A urmat pentru el o perioadă în care s-a simțit foarte singur. La școală avea un program încărcat, care includea sport, studiu și multe activități sociale. Acolo era înconjurat tot timpul de prieteni. Acum însă, întors acasă, cu un program lejer, în timp ce toți prietenii lui erau la școală iar cei din familie își vedeau fiecare de viața lor, simțea o mare durere lăuntrică pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Într-o zi s-a plecat pe genunchi, plângând pe marginea canapelei. Singurătatea devenise prea greu de suportat. În timp ce striga către Domnul, simțea cum îl învăluia o pace extraordinară. Era ca și cum însuși Iisus ar fi îngenuncheat lângă el, cuprinzându-l blând pe după umeri și șoptindu-i cuvinte de

dragoste și mângâiere.

În după-amiaza aceea, Eric s-a așezat la pian și a compus melodia, iar apoi și versurile unuia din cântecele noastre favorite:

Sunt ca un cerb, iar Tu ești ca un râu.

Alerg la Tine, cum aleargă un fiu la Tatăl lui.

Mă simțeam atât de singur, ca un fluture de noapte fără lumină, Dar Tu te-ai aprins, și am venit la Tine.

Unde voi rămâne pentru totdeauna.

Mă simțeam atât de singur, ca o corabie pe uscat.

Dar Tu mi-ai dat apă.

M-ai luat de mână și mi-ai spus.

„Aceasta este pentru totdeauna”.

Nu voi mai fi niciodată singur.

Cu Tine nu voi mai fi niciodată singur.

Simt că ai venit în viața mea ca să rămâi.

Cu Tine nu voi mai fi niciodată singur.

Este atât de încurajator să știm că, deși s-ar putea să cântăm solo în viață, nu vom fi niciodată singuri! Celibatul este o oportunitate de a lăsa ca brațele blânde ale lui Hristos să ne cuprindă inimile și să descoperim cât de mult ne iubește.

2. Celibatul poate fi și un timp afectat dezvoltării profesionale.

Descoperirea și dezvoltarea talentelor și a deprinderilor necesare în viață

Dumnezeu ne-a creat pe fiecare cu daruri, abilități și înclinații speciale. El are un plan pentru viața fiecăruia dintre noi. Celibatul este un timp în

care avem ocazia să-L căutăm cu o inimă neîmpărțită și fără a fi distrași de la aceasta de alte activități. Adesea când în viața noastră apare o relație, ceea ce ne diferențiază ca indivizi de ceilalți se estompează și identitatea noastră ajunge să îmbrace haina personalității celuilalt. Celibatul este o oportunitate de a descoperi cine ne-a creat Dumnezeu să fim și la ce ne-a chemat El în viața aceasta.

Înainte să începă relația mea cu Eric, mi se ofereau foarte multe oportunități de a sluji tinerelor creștine. Ca persoană necăsătorită, aveam și timp și energie să mă concentrez asupra acelei lucrări. Îmi plăcea foarte mult să petrec timp cu fetele de care mă ocupam. Ore întregi răspundeam la scrisori, le luam să servim prânzul împreună sau căutam să le încurajez discutând cu ele la telefon. În perioada aceea am înțeles că Domnul îmi arăta că lucrarea pe care o făceam era una dintre modalitățile de slujire pentru care mă crease. Dacă aș fi avut o relație, fiind preocupată în întregime doar de persoana cu care aveam să mă căsătoresc, mai mult ca sigur că n-aș fi avut timpul și energia necesare să descopăr sau să urmez chemarea aceea din viața mea. Cunoștințele și abilitățile pe care mi le-am dezvoltat în perioada aceea m-au ajutat să mă pregătesc pentru lucrarea la care Dumnezeu avea să ne cheme mai târziu pe Eric și pe mine, ca echipă.

Ann, despre care am scris în capitolul 8,

folosește această perioadă a celibatului pentru a-și perfecționa talentul pe care i l-a dat Dumnezeu. A făcut progrese semnificative în domenii ca muzica, scrisul și vorbitul în public.

„Dacă aş avea o relație”, mi-a spus ea, „probabil n-aş putea acorda acestor lucruri timpul și atenția necesare pentru a ajunge abilități prin care să pot fi de folos altora. Apreciez șansa pe care o am de a mă putea concentra asupra dezvoltării acestor abilități”.

Una din prietenele mele cele mai apropiate este Molly, o blondă debordantă, atractivă și cu un mare simț al umorului. La cei douăzeci și unu de ani câți are, folosește această perioadă de celibat din viața ei pentru a-și lărgi orizontul făcând lucruri pe care și-a dorit dintotdeauna să le poată face. În timpul săptămânii, lucrează pentru o corporație ca asistent administrativ. În timpul liber, studiază canto și-și dezvoltă abilitățile de muzician. De asemenea, își face timp să fie de folos altora.

„S-ar putea ca niciodată în viață să nu mai fiu atât de liberă cât sunt acum”, spune ea, „așa că vreau să folosesc timpul acesta pentru a fi o binecuvântare pentru alții cât mai mult posibil”.

Molly a urmat un curs de consiliere la centrul de sarcini nedorite din orașul ei, iar acum lucrează ca voluntar, oferind consiliere clientelor centrului.

Kyle, un băiat necăsătorit de douăzeci și doi de ani din Noua Zeelandă, folosește acest timp din viața lui pentru a cunoaște lucrarea de misiune,



făcând pentru aceasta călătorii misionare de scurtă durată. Până acum a călătorit în mai multe țări pentru a sluji oamenilor în nevoie și a împărtăși Evanghelia. Experiența aceasta i-a schimbat viața, i-a lărgit orizontul, l-a apropiat mai mult de Domnul și l-a ajutat să descopere domeniile din viața lui în care este talentat. Acum învață să-și folosească darurile pentru slava lui Dumnezeu.

Care sunt dorințele inimii tale? Să te pregătești ca muzician ori ca atlet? Să urmezi o facultate? Să străbați țara cu rucsacul în spate? Să mergi în misiune? Sau poate pur și simplu vrei să petreci o perioadă acasă ajutându-ți familia și comunitatea într-un mod practic. Celibatul îți poate oferi ocazia perfectă pentru a dezvolta abilități de care ai nevoie în viață și a descoperi cum să-ți folosești darurile pentru Domnul.

Înapoi la lucrurile elementare înainte să-l cunosc pe Eric, a trebuit să trec printr-o perioadă de pregătire practică pentru viața de căsnicie. Oricât de absurd ar părea, la vârsta la care eram nu știam să fac un buget, să plătesc facturi și nici chiar să gătesc o mâncare adevărată, pentru care să nu apelez la tot felul de conserve. Fusesem până atunci prea preocupată de viața mea socială și de școală, ca să mai acord atenție unor sarcini care nu-mi afectau în mod semnificativ viața la vremea aceea. Acum, **înainte** de a aduce un bărbat în viața mea, Dumnezeu voia să mă pregătească în câteva din domeniile elementare

ale vieții în care cam rămăsesem în urmă. Vreme de aproximativ un an, interesul meu principal a fost orientat înspre pregătirea practică în ce privește lucrurile de bază ale vieții. Și, crede-mă, Eric apreciază acum în mod deosebit faptul că am învățat toate acele lucruri!

Să fii căsătorit în lumea de azi necesită muncă de echipă. Dacă credem cumva că vom putea lăsa în seama partenerului nostru toată munca de pe lângă casă, vom avea probleme.

Cunosc mulți tineri ale căror mame au gătit zi de zi pentru ei, le-au făcut paturile și le-au spălat hainele până în ziua în care au plecat de acasă. Tinerii aceștia n-au învățat nici măcar lucrurile elementare care țin de întreținerea unei case. De obicei, viața acestor oameni urmează unul din două scenarii posibile. Potrivit primului, devin burlaci și ajung să locuiască în niște case pe care cei de la Sanepid trebuie să le pună sub carantină. Potrivit celui de-al doilea, ajung să se căsătorească și își aduc soțiile în pragul disperării prin aceea că lasă peste tot în urma lor un șir de ciorapi murdari, vase nespălate, haine împrăștiate, așteptând ca ele „să facă curățenie”. Inutil să mai spun, prima variantă nu face câtuși de puțin atractivă burlăcia, în vreme ce a doua dă naștere la conflicte dintre cele mai colorate între soț și soție!

Băieți, acceptați un mic sfat și folosiți acești ani ai celibatului ca să vă pregătiți pentru a întreține o casă. Femeia cu care vă veți căsători vă

va aprecia pentru asta și veți reduce semnificativ prilejurile de „ciondăneli” care pot apărea în orice viață de căsnicie.

În casa noastră, de obicei Eric, nobilul meu cavaler, este cel care curăță baia (un lucru care mie nu-mi place deloc să-l fac). Ori de câte ori freacă toaleta, întotdeauna din proprie inițiativă și fără să se plângă, îmi reamintesc încă o dată cât sunt de binecuvântată să am un bărbat ca el. Ceea ce face el poate să nu pară prea romantic, însă pentru mine este foarte romantic! Eric își manifestă dragostea pentru mine atunci când se dăruie pe sine făcând aceste lucruri elementare, care țin de viața de zi cu zi.

Sfatul acesta nu este doar pentru băieți. Este pentru oricine. Scopul meu este să-l ajut pe Eric în viața de zi cu zi, așa cum și el mă ajută pe mine. În timp ce el curăță baia, eu spăl hainele, care este unul din lucrurile care lui nu-i place deloc să le facă. Pentru munca aceasta în echipă, atât bărbații cât și femeile se pot pregăti cu mult înainte de căsătorie.

Numai **tu** știi care este domeniul practic din viața **ta** unde mai este de lucru. Poate că ceea ce trebuie să înveți nu este să faci treburile uzuale dintr-o gospodărie, ci cum să faci un buget și să păstrezi o evidență a cheltuielilor. Poate că trebuie să înveți să faci cumpărături sau să gătești. Roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea disciplina necesară pentru a învăța aceste lucruri deosebit de importante într-o căsnicie. Poate să nu pară

foarte romantic, însă sunt puține căi mai practice decât acestea pentru a-ți arăta sprijinul și dragostea față de partenerul de viață. Pe lângă asta, gândește-te numai ce cină cu lumânări mai poate fi aceea când în jurul celor doi protagoniști este plin de ciorapi cu un anume miros și de vase nespălate! Căsătoria este pentru oricine

„Dar de ce să-mi bat capul cu toată pregătirea asta pentru căsătorie, dacă Dumnezeu, pentru că așa vrea El, a hotărât să rămân burlac toată viața?”, m-a întrebat Ethan, un celibatar frustrat din Michigan, fără vreo perspectivă de a se căsători în viitorul imediat.

Cei mai mulți dintre noi însă ajungem să ne căsătorim. Așa că avem toate motivele să ne pregătim cum trebuie pentru căsnicie. Însă chiar dacă Dumnezeu a hotărât că vom rămâne celibatari toată viața, într-o zi tot vom fi protagoniștii unei căsătorii. Când Hristos, Mirele nostru iubit, va apărea în gloria Sa, va veni după Mireasa Lui, Biserica. Cerul va fi atunci locul celei mai mari nunți care va fi avut loc vreodată în univers, o nuntă la care toți credincioșii vor fi Mireasa lui Hristos. Căsătoria de-aici de pe pământ dintre un bărbat și o femeie este ca o întrezărire a acestei căsătorii finale. Indiferent dacă în viața pământească ajungem să ne căsătorim sau nu, cu toții ne putem pregăti să fim gata pentru adevăratul nostru Mire. (Da, băieți, aceasta e valabil și pentru voi! Dacă vi se pare bizar că în cer veți fi „mireasa” lui Hristos, fiți

liniștiți, acolo nu vi se va mai părea așa!)

### Numărătoarea inversă

Una dintre cele mai bune lecții cu privire la pregătirea pentru Mirele nostru iubit am învățat-o înainte de nuntă. Timpul rămas până la nuntă părea să nu se mai sfârșească, iar dorința noastră de a ajunge să fim în sfârșit împreună era tot mai mare. Cu vreo două luni înainte de nuntă, mai mult în glumă, totuși, decât în serios, ne gândeam să fugim pe ascuns ca să terminăm odată cu toată așteptarea aceea chinuitoare.

Totuși, știam amândoi că merita să așteptăm până la timpul potrivit, în plus, îmi trebuise mult timp până să-mi găsesc rochia de mireasă perfectă! Nu voiam să pierd marea zi în care aveam să strălucesc!

Așa că am ales să așteptăm. Eric preda în Michigan, în timp ce eu, în Colorado, făceam muncă de secretariat și planificam nunta. În acele câteva luni, factura de telefon ne-a venit supraîncărcată! Îl sunam tot timpul să-i reamintesc să facă rezervări la hotel, să invite rudele la nuntă și să-și ia măsurile pentru un smoching. Ca un adevărat burlac, a așteptat până în ultima zi să rezolve toate aceste lucruri, dar le-a rezolvat totuși, din fericire. A venit și săptămâna de dinaintea nunții. Cu două zile înainte să ia avionul spre Colorado unde avea să fie nunta, Eric a avut de ținut un curs de drept constituțional. Cred că nu e nevoie să-ți mai spun, mintea lui era la orice numai la ceea ce trebuia să predea nu!

„Singurul lucru la care mă puteam gândi era Leslie, Leslie și iar Leslie! 44, își amintea el mai târziu. „Vocabularul meu se redusese la un singur cuvânt: Leslie! Nu puteam preda. Nu puteam purta o conversație normală cu cineva. Nici măcar nu mă mai puteam ruga!”

În ultima zi de predare, Eric a inventat un joc pentru studenții săi, pentru că oricum mintea nu prea îl mai ajuta la predare. Ghicește cineva care a fost denumirea jocului? Așa e: L-e-s-l-i-e! Care alta ar fi putut fi? în caz că te întrebi, jocul respectiv nu avea nimic de-a face cu dreptul constituțional.

Vreme de patru ore i-a obligat pe săracii studenți să joace „L-e-s-l-i-e”. Probabil că au dat buzna pe ușă afară când, în sfârșit, cursul s-a terminat, convinși că profesorul lor bolnav de dragoste pățise ceva. Lui Eric însă nu i-a păsat. Era atât de entuziasmat că se căsătorea, încât nimic altceva nu mai conta.

În Colorado, eu mă simțeam la fel. Emoția care mă cuprindea gândindu-mă cum, îmbrăcată mireasă, aveam să pășesc printre băncile din biserică, era nimic în comparație cu dorința arzătoare pe care o aveam să devin în sfârșit Doamna Ludy, să fiu pentru totdeauna cu bărbatul pe care-l iubeam.

Atunci ne-am dat amândoi seama de un adevăr profund. Tânjirea aceasta de a fi cu cel pe care-l iubim este foarte asemănătoare cu tânjirea pe care cu toții ar trebui să o avem de a fi cu Domnul

nostru, Mirele nostru scump, toată veșnicia.

Desiderio Domini

"Aproape toate nestematele lui Dumnezeu sunt lacrimi cristalizate"

Charles Cowman

Există o poveste veche, transmisă de la o generație de creștini la alta, despre apostolul Petru, aflat în ultimii ani ai vieții. Se spune despre Petru că plângea ori de câte ori auzea un cocoș cântând. Desigur, dacă cunoaștem istorisirea biblică, înțelegem de ce. Se mai spune însă, tot despre el, că mai plângea adesea fără să se cunoască motivul. În cele din urmă, un sfânt mai tânăr și-a făcut curaj să-l întrebe pe bătrânul apostol de ce plângea.

„Petre, de ce plângi atât de des?“, l-a întrebat prudent tânărul.

Petru s-a întors către tânăr și, cu un dor arzător în privire, i-a răspuns blând, „Desiderio Domini”.

Tradus din limba latină, „Desiderio Domini” înseamnă „Tânjesc să fiu cu Domnul meu”.

Timpul lui Petru printre oameni se apropia de sfârșit. Acum era pregătit pentru cer, cu dorința, care devenea tot mai puternică cu fiecare zi ce trecea, de a alergera în brațele iubitoare ale celui mai bun prieten al lui și Mântuitor, Iisus Hristos.

Crescând în biserică, atât Eric cât și eu ne gândeam la „zilele de pe urmă” de dinaintea revenirii lui Hristos ca la o vreme de mare teamă și tulburare pentru creștini. Pe măsură însă ce

treceau anii, începeam să înțelegem că zilele de pe urmă vor fi doar numărătoarea inversă la sfârșitul cărei se va da semnalul de începere a mării sărbători din cer. Zilele acelea vor fi un timp de mare așteptare! Noi, ca mireasă a lui Hristos, ar trebui să fim cuprinși cu totul nu de teamă, ci de bucurie, știind că în curând vom fi cu El pentru totdeauna și că toate dorurile noastre se vor împlini.

Indiferent că suntem celibatari sau căsătoriți pe acest pământ, dorul inimii noastre și dragostea noastră cea mai aprinsă ar trebui să fie pentru Cel care a dat totul pentru noi, care acum ne pregătește un loc în cer și care se va întoarce în curând după noi, mireasa Lui.



Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniștit, ia-ți cu tine Biblia, o foaie de hârtie și ceva de scris. Deschide la Evanghelia după Ioan și citește versetele 1 - 8 din capitolul 12. În pasajul acesta se relatează despre cineva care a știut ce să facă cu anii de celibat pe care îi trăia, aducând prin fapta sa binecuvântare inimii lui Dumnezeu. După ce citești această istorisire mișcătoare, scrie-l câteva rânduri lui Iisus în care să-l arăți dragostea ta și revarsă din parfumul închinării inimii tale. Spune-l cât de multă nevoie ai ca El să-ți astâmpere dorul din inimă după un iubit.

Leslie

ȚINTIND CĂTRE UN STANDARD MAI ÎNALT

Oare chiar exista cavaleri nobili și fecioare curate?

Era înalt, musculos și incredibil de arătos. Părul lui blond arăta de parcă s-ar fi jucat vântul prin el și-i completa perfect bronzul tenului. Ochii lui albaștri strălucitori scânteiau tot timpul și, ori de câte ori zâmbea, gropița din bărbie ieșea în evidență în cel mai adorabil mod posibil.

Era un gentleman perfect. Fermecător, deosebit de sensibil, curajos, dar și tandru. Ori de câte ori vreo domnișoară trecea prin vreun necaz, părea s-o știe intuitiv. Își lua în grabă jacheta de piele uzată și pornea în acțiunea de salvare. Întotdeauna apărea exact la țanc. Odată chiar a salvat o frumoasă fată de la o viață de oprimare,

înlăturându-i pe cei care o persecutau și aducându-o apoi să trăiască mulți ani fericiți în casa lui, care casă era atât de strălucitoare și de luxoasă încât cei mai mulți ziceau că e un adevărat palat. A, am uitat să menționez că era bogat?

Orice cititoare care tocmai a citit cu atenție descrierea acestui bărbat, are două întrebări importante care-i ard în inimă: **este și** cum pot să-i află numărul de telefon?

Ei bine, vă pot spune cine este, dar nu vă pot da numărul lui de telefon, pentru că, vedeți voi, un astfel de bărbat nu există!

„Mă gândeam eu că sună prea frumos ca să fie adevărat!”, pot să le aud pe toate domnișoarele spunând nemulțumite. Exact asta am spus și eu acum câțiva ani. Toată viață am visat la „el”. El era bărbatul ideal. Probabil de vină au fost supradozele de Barbie și Cenușăreasa pe care le-am luat în copilărie. Întotdeauna mi-am imaginat că băiatul cu care mă voi căsători va fi o combinație perfectă între Prințul fermecat din Cenușăreasa (sau între cel din Albă-ca-zăpada – cred că e vorba de unul și același prinț) și Ken (știi tu, din Ken și Barbie).

În orice caz, standardele mele erau prea înalte când mi-am făcut intrarea în lumea întâlnirilor. Eram întotdeauna în căutarea acestui bărbat al visurilor mele. Nu mă îndoiam că se va arăta curând și că mă va duce la castelul său.

Era însă o problemă. Nu numai că nu exista absolut **un** băiat care să corespundă descrierii,

Însă băieții din viața mea păreau să fie exact **opusul** a ceea ce căutam! Eu căutam un nobil cavaler în armură strălucitoare, dar tot ce vedeam în jurul meu nu era decât o adunătură de prețiși Brad Pitt imaturi, vanitoși, egoiști, cu hormonii inflamați și cu carențe mari la capitolul maniere.

Un prim semnal de alarmă l-am primit în urma unei experiențe pe care am avut-o la numai paisprezece ani. Într-o seară vorbeam la telefon cu unul dintre prietenii mei „bărbătoși”. După vreo oră de discutat subiecte absolut neinteresante, ca tema la mate, formații rock și filme, nu mai aveam despre ce să discutăm. Pe atunci una din regulile nescrise ale celor de paisprezece ani era că în fiecare seară trebuia să vorbești la telefon cel puțin cinci ore. Mai erau de acoperit încă vreo două ore până să-mi fac norma, și la fel stăteau lucrurile și în cazul amicului meu. Să punem jos receptorul și să ne facem temele nu intra nicidecum în discuție. Ne-am tot gândit cum să rezolvăm problema. În cele din urmă, amicului meu i-a venit o idee genială.

„Știu!”, a exclamat el entuziasmat. „Brandon e chiar acum acasă la Trevor. O să sun pe linia triplă și n-o să le spun că ne ascuți. O să poți auzi cum sună o conversație între băieți, atunci când nu-s prezente fete!”

Cred că la cei paisprezece ani pe care-i aveam atunci ai cam fi avut motive să mă consideri tâmpită. În naivitatea mea, am crezut că ideea lui era grozavă, așa că am așteptat cu nerăbdare să

înceapă conversația, în timp ce el forma numerele a doi dintre prietenii săi. În câteva momente, cei trei se tachinau unul pe altul cu vocile lor de puberi, așa cum numai adolescenții știu să o facă. La început, discuția lor despre ridicarea greutăților și probele pentru selecția în echipa de baschet m-au plictisit, apoi însă au trecut la un subiect care mi-a captat imediat atenția: fetele!

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce așteptam ca amicii mei să-și dea pe față adevăratele sentimente față de fetele de care erau îndrăgostiți în momentul acela. Cuvintele pe care le-am auzit însă au fost deloc cele pe care le așteptam. Au început să spună, la modul cel mai grafic cu putință, ce le plăcea exact la corpurile fetelor din școală – și multe dintre fetele despre care vorbeau îmi erau prietene. Vorbeau despre anatomia corpului femeiesc de parcă fetele n-ar fi fost nimic mai mult decât niște bucăți de carne bune de devorat. Am fost șocată! Limbajul pe care îl foloseau era atât de grafic, încât discuția lor suna de parcă tocmai aş fi format numărul de apel pentru conversații porno 1 - 900! Am fost dezgustată!

Când în cele din urmă prietenul meu a încheiat discuția cu amicii lui (conversațiile dintre băieți nu par să dureze cât durează cele dintre fete), m-a întrebat, „Ei ce zici?”

**văza** vorbesc băieții despre fete?”, am șoptit, nevenindu-mi încă să cred ce tocmai auzisem.

„Da. Dar ce e rău în asta?”, replică el cu un

aer absolut nevinovat.

„Deci, băieții le văd pe fete ca pe niște **obiecte sexuale? 1**, l-am întrebat cu o voce care sârise brusc cu o octavă mai sus.

„Păi... mda, cam... așa”, a venit răspunsul lui, brutal de sincer.

Mi-am dat seama atunci pentru prima dată că nu-mi va fi ușor, cum crezusem tot timpul până atunci, să-l întâlnesc pe cavalerul în armură strălucitoare. Pe măsură ce creșteam, îmi devenea tot mai clar că dacă doream să am vreodată o relație de dragoste normală, trebuia să-mi cobor standardele cu privire la ceea ce doream la un băiat. Așa că am trecut de la a visa la Făt-Frumos la a mă mulțumi cu oricine care nu părea să vadă în mine doar un obiect sexual.

Cu mult înainte de a atinge vârsta de douăzeci și unu de ani, ajunsesem la o concluzie dureroasă: **Cei mai mulți dintre băieți nu sunt decât niște profitori!** Cuvintele acestea le-am spus de multe ori în public, și de obicei îmi aduceau priviri mânioase din partea băieților prezenți și aplauze la scena deschisă din partea fetelor.

În societatea noastră pervertită și denaturată de astăzi, cei mai mulți dintre băieți sunt niște **profitori**. Trist, dar adevărat.

Cei mai mulți băieți calcă pe urmele lui Donny Lucero, colegul de vestiar al lui Eric, în loc să aspire să devină cavaleri.

Spuneam mai înainte că la un moment dat în viață am luat decizia să-mi păstrez comoara

purității, atât cea interioară cât și cea exterioară, pentru viitorul meu soț. A fost o alegere dificilă, care presupunea o schimbare radicală a stilului meu de viață. Mă străduiam permanent ca prin întreaga mea viață să-l cinstesc pe bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc într-o zi, însă uneori lucrul acesta mi se părea inutil. Ce rost avea să-mi doresc să pot auzi într-o zi „cântecul mai dulce”, să mă încred în Dumnezeu în ce privea dorința mea de a trăi o poveste frumoasă de dragoste, să-mi păstrez dragostea pentru viitorul meu partener, dacă nu exista niciun bărbat care să merite toate acestea?

Știu că întrebarea aceasta nu mi-am pus-o doar eu. Oriunde călătoresc, se pare că există tinere frumoase, cu o viață după voia lui Dumnezeu, care se întreabă dacă există cu adevărat pentru ele pe undeva vreun cavaler în armură strălucitoare. Dintre câți băieți cunosc, ele nu văd niciunul care să merite durerea și sacrificiul așteptării după „fața frumoasă a dragostei”. Pare să existe o criză mondială de bărbați „adevărați”!

Îmi amintesc o conversație pe care am avut-o cu o prietenă căsătorită de vreo cinci ani cu un bărbat creștin minunat. „Nu știu”, i-am spus, „poate că standardele mele sunt prea înalte. Sunt foarte confuză. Băiatul cu care aș dori să mă căsătoresc ar trebui să îndeplinească multe condiții și să aibă multe calități, dar până acum n-am văzut nici măcar unul singur care să

corespundă cerințelor și aspirațiilor mele”.

Sfatul prietenei mele din ziua aceea nu l-am uitat mulți ani de zile. Ea mi-a reamintit promisiunea din Psalmul 37: 4:

Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima.

„Leslie, care sunt principalele calități pe care ți le-ai dorit dintotdeauna la un bărbat?”, m-a întrebat ea.

M-am gândit un moment, după care am înșirat toată lista cu acele calități pe care o țineam ascunsă într-un colț al minții și la care mai adăugam tot timpul câte ceva. „Păi, ca să numesc doar câteva, îmi doresc pe cineva care să mă trateze ca pe o prințesă, care să fie sensibil, tandru, blând, curajos, integru, cinstit și gata să mă ajute când ar fi nevoie”. După care am râs eu însămi de ceea ce tocmai spuseseam. „Cred că mi-l doresc pe Făt-Frumos”, am mai zis încet.

„Nu chiar”, a răspuns ea. „Gândește-te numai la toate aceste calități și trăsături de caracter pe care le-ai enumerat. Cine crezi că este persoana care le-ar întruchipa în mod desăvârșit pe toate?”

„Păi... cine-ar putea fi?... Superman?”, am încercat eu.

„Nu, Iisus Hristos”, a răspuns ea, cu ochii strălucindu-i. „Vezi tu, Leslie, dorința aceasta după un astfel de bărbat tu o ai încă de la o vârstă fragedă. Ea însă nu a fost ceva care s-a format oarecum de la sine în tine. Ți-a fost pusă în inimă de Dumnezeu, pentru că El dorește ca tu să cauți

un bărbat care să aibă caracterul lui Iisus Hristos”.

Uau! Ce adevăr! **Dumnezeu** pusese în mine dorința după un bărbat după inima Sa, deoarece exact un asemenea om dorea El să-mi aducă în viață! Nu că nu trebuia să mă mulțumesc cu nimic mai puțin decât cu un bărbat care nu ar fi comis niciodată nicio greșeală și care ar fi fost absolut perfect din orice punct de vedere. Probabil așteptările mele erau puțin prea nerealiste. Dar în niciun caz Dumnezeu nu s-ar fi bucurat să mă vadă în compania vreunuia dintre profitorii aceia care valorau zece bani duzina. El dorea să mă păstrez pentru un bărbat care ar fi avut natura și caracterul Lui. Și mai dorea să am încredere în El că, la vremea potrivită, îl va aduce în viața mea pe bărbatul acela special.

Și știi ce s-a întâmplat? La vremea hotărâtă de El, a făcut exact acest lucru. Eric este frumosul și galantul meu cavalier în armură strălucitoare. Sunt atât de bucuroasă că nu m-am mulțumit cu ceva mai puțin.

Prea multe fete ajung disperate. Sunt flămânde după atenție și afecțiune, așa că se mulțumesc cu băieți care nu știu nici cele mai elementare lucruri despre cum trebuie să se poarte cu o fată. Sunt nerăbdătoare - nu au încredere că Dumnezeu ar putea avea ceva mai bun pentru ele. Așa că se compromit. Se dăruiesc unor băieți care n-ar merita să li se arunce o a doua privire.



Băieți cu un caracter ca al lui Hristos, care au învățat să se comporte cu fetele cu demnitate și respect, sunt cu adevărat rari. Adesea nici băieții care frecventează biserica și poartă brățări cu WWJD? („What Would Jesus Do?”) nu se ridică la înălțimea standardelor lui Hristos. Prea mulți băieți creștini iau ca model al comportamentului lor față de sexul opus felul în care trăiesc celebritățile hollywoodiene cuceritoare de femei, și nu exemplul lui Iisus Hristos. Dacă însă o fată dorește să devină o prințesă pură, trebuie să aștepte cu răbdare după un cavaler cu un caracter asemănător celui al lui Hristos. Și, cu toate că băieții de acest fel sunt rari, Dumnezeu ridică totuși bărbați după inima Lui. Și după un asemenea bărbat merită să aștepți!

Următoarea poveste de dragoste este despre o femeie după inima lui Dumnezeu care a știut exact ce fel de bărbat așteaptă – și care n-a vrut să-și dăruie inima până ce n-a fost sigură că l-a găsit!

Un adevărat test al dragostei în Gara Centrală din New York City, locotenentul John Blanchard se uită la ceasul mare. Era șase fără cinci. Inima îi bătea nebunește. Exact la ora șase avea să o întâlnească pe fata de care credea că este îndrăgostit, dar pe care nu o întâlnise niciodată. Iată ce se întâmplase.

În timpul celui de-al doilea război mondial, John parcursese un stagiul de pregătire pentru pilotaj în Florida și, în timp ce se afla acolo, într-o zi, a mers la bibliotecă să consulte o carte.

Răsfoind cartea, a observat că cineva făcuse notițe pe margini. Citind observațiile pătrunzătoare făcute cu un frumos scris de mână, și-a zis, „Mi-ar plăcea să cunosc persoana care a scris notele acestea, oricine ar fi; după observațiile pe care le face, pare a fi atât de bună, de blândă și de înțeleaptă”.

S-a uitat la una din paginile de început ale cărții și a văzut pe ea un nume: Hollis Maynell, New York City. A decis să încerce să o găsească. Cu ajutorul cărții de telefoane a orașului New York, a găsit adresa ei și i-a scris o scrisoare. A doua zi după ce i-a scris, a fost îmbarcat pentru a merge pe front.

Surprinzător, Hollis i-a răspuns la scrisoare. Curând cei doi au început un schimb regulat de scrisori, care avea să se întindă pe toată perioada războiului. „Scrisorile ei erau asemănătoare notițelor pe care le făcuse pe marginile acelei cărți”, avea să-și amintească John mai târziu. „Prin ceea ce-mi scria, Hollis mă mângâia și mă ajuta nespus de mult”.

Într-una din scrisori, John îi mărturisea că fusese îngrozit de moarte când într-o noapte au zburat pe deasupra Germaniei. Hollis l-a încurajat, răspunzându-i, „Toți bărbații curajoși au momente în care le e frică. Data viitoare când îți va fi frică, spune următoarele cuvinte.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine.111

Pe măsură ce schimbau scrisori, John simțea seama că începuse să se îndrăgostească de Hollis. Într-o zi i-a scris, „Te rog să-mi trimiți o fotografie de-a ta”, dar ea i-a răspuns, „Nu, nu-ți trimit. Relațiile nu de zidesc pe felul cum arată oamenii”.

El însă se simțea tot mai atras de ea și dorea să o cunoască personal. În cele din urmă a sosit și ziua când urma să revină în țară într-o permisie. I-a scris lui Hollis că se va întoarce acasă și că ar dori să ia prânzul cu ea. Au convenit să se întâlnească în Gara Centrală din New York, la ora șase după-amiaza, lângă ceasul cel mare. „Mă vei recunoaște după trandafirul roșu pe care îl voi purta”, i-a scris ea.

În cele din urmă, a sosit și marea zi. John aștepta emoționat să o cunoască în sfârșit pe fata pe care credea că o iubea. Iată cum relatează John prima lui întâlnire cu Hollis Maynell:

O tânără venea spre mine; avea o față plăcută, cu o linie ușor alungită. Părul blond îi cădea în bucle peste urechile delicate. Ochii îi erau albaștri ca cerul de mai. Buzele și bărbia ei exprimau o fermitate blândă și, în costumul verde pal, arăta ca primăvara care s-ar fi trezit la viață!

Emoționat, am făcut câțiva pași înspre ea, uitând cu desăvârșire că domnișoara pe care o așteptam trebuia să poarte un trandafir roșu, ceea ce tânăra care-mi furase privirea avea. Văzând că îi stăteam oarecum în cale, domnișoara s-a oprit preț de câteva clipe. Un zâmbet ușor, provocator, îi apăru pe buze.

„Îmi dai voie, soldat?“, întrebă ea timid. Am mai făcut un pas spre ea. Și atunci am văzut-o... pe Hollis Maynell cu trandafirul roșu prins la rever, exact în spatele fetei în verde. Inima parcă mi s-a oprit în loc. Doamna cu trandafirul roșu era o femeie plinuță, trecută bine de patruzeci de ani. Părul în bună parte cărunt îi era strâns sub o pălărie cam uzată. Gleznele-i destul de groase erau vârâte în niște pantofi cu tocuri joase. Fata în costum verde se îndepărta repede. Trebuia să aleg. Să o urmez pe frumoasa care tocmai îmi vorbise, sau să rămân și să o cunosc pe femeia aceea deloc atractivă care știam acum că era Hollis Maynell?

Am decis fără să ezit. M-am întors spre femeie și i-am zâmbit. Începând însă să-i vorbesc, mă simțeam sufocat de o dezamăgire amară. „Trebuie să fiți domnișoara Maynell“, am zis, întinzându-i mâna. „Sunt foarte bucuros că ați acceptat să ne întâlnim. Vă invit să luăm prânzul împreună“.

Pe fața femeii apăru atunci un zâmbet larg. „Nu știu ce vrei să spui, tinere“, răspunse ea, „dar cred că ai văzut-o pe domnișoara aceea în costum verde, care tocmai a trecut, nu? Am întâlnit-o în tren. Ea m-a rugat să port trandafirul ăsta la rever. Mi-a spus că dacă mă vei invita să luăm prânzul împreună, să-ți spun că te așteaptă la restaurantul acela mare de peste drum. Spunea că e un fel de test“. 1

Dorește-ți aurul

Uimitoarea și **romantica** poveste a lui John Blanchard și Hollis Maynell este exemplul extraordinar al unei tinere care a fost dispusă să aștepte un bărbat integru – ca și al unui bărbat care a fost răsplătit pentru că nu și-a urmat dorințele carnale, ci a răspuns potrivit **caracterului** lui Hristos.

Morala acestei istorisirii este următoarea: Fetelor, dacă veți aștepta cu răbdare și încredere ca Dumnezeu să aducă în viața voastră un bărbat cu un caracter ca al lui Hristos, nu veți fi dezamăgite. Iar voi, băieți, învățați să le tratați pe femei cum le trata Gentlemanul Perfect, Iisus Hristos. Dacă veți face așa, nu numai că nu veți mai fi niște „profitori”, dar veți fi și vrednici de o frumoasă prințesă pură, care se va fi păstrat pentru voi.

Aș mai putea adăuga aici că opinia aceasta potrivit căreia cei mai mulți dintre băieți sunt profitori are și un revers. Cele mai multe fete din ziua de azi sunt orice numai prințese pure nu. Când Eric era la colegiu, ceea ce vedea îl împingea adesea spre constatarea că n-ar mai fi rămas pe această planetă nicio fată care să se păstreze pură din punct de vedere fizic, ca să mai spunem nimic de latura sentimentală, pentru viitorii lor soți. Singura excepție era sora lui mai mare, Krissy. Era oarecum obligat să creadă că dacă Dumnezeu avea pe cineva ca și Krissy pusă deoparte pentru un bărbat, atunci undeva în lume Dumnezeu modela și pentru el o femeie la fel de

pură cum era sora lui.

Adesea în relațiile cu bărbații, femeile pot ajunge să manipuleze, să flirteze și să fie preocupate în primul rând de propria persoană. Ele se pot juca cu inima unui bărbat și adesea se folosesc de perla neprețuită a purității lor pentru a obține plăceri trecătoare. Dacă femeilor cu un caracter după inima lui Dumnezeu le este greu să creadă că ar exista undeva un cavaler cu un caracter ca al lui Hristos, și bărbaților integri le e la fel de greu să se încreadă în Dumnezeu că le va aduce în viață o prințesă pură, cu un caracter ca al lui Hristos.

Pentru a trăi o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu, standardele noastre cu privire la ce anume urmărim într-o relație nu trebuie să fie determinate de cultura în care trăim. Acestea, în mod categoric, trebuie să fie mai înalte decât cele ale lumii. Nu că am putea ajunge perfecți sau că relațiile pe care le-am avea ar putea fi perfecte, însă trebuie să țintim cât mai sus – să ne dorim ca atitudinea pe care o avem față de persoanele de sex opus să fie determinată de natura și caracterul lui Hristos din viața noastră.

Mulți creștini nici nu cred că aceasta ar fi posibil. Standardele lor ajung la un nivel periculos de scăzut. Probabil lui Dumnezeu I se frânge inima când, știind ce lucruri frumoase ne-a pregătit, vede cum, în nebunia noastră, le dăm cu piciorul.

Citeam recent despre un pastor de tineret

care a consiliat o tânără nefericită din cauza relației pe care o avea cu un băiat. Tânăra era îndrăgostită nebunește de băiat. Se întâlneau de câteva săptămâni, și deja tânărul și începuse să facă presiuni asupra ei să întrețină relații sexuale cu el și să-și compromită standardele.

„Ce să fac?“, l-a întrebat ea pe pastor. „Îl iubesc atât de mult și nu vreau să-l pierd“.

Sfatul pastorului de tineret m-a șocat. El i-a spus fetei ca, pur și simplu, să fie fermă cu tânărul și să-i spună că, dacă dorea ca relația lor să continue, trebuia să înceteze cu presiunile, pentru că ea, oricum, nu putea fi forțată să-și compromită standardele de puritate.

„A fost nevoie de ceva timp până când mesajul acesta i-a intrat bine în cap tânărului“, își amintea cu mândrie pastorul de tineret, „însă, în cele din urmă, a înțeles că prietena lui era fermă și i-a respectat decizia. Începând din momentul acela s-au putut bucura de relația lor de dragoste, o relație corectă, sănătoasă, fără ca ea să fie forțată să-și piardă virginitatea“.

Dacă tânăra aceea ar fi venit la mine să-mi ceară sfatul, răspunsul meu ar fi fost unul puțin diferit: „Draga mea, unui astfel de specimen căruia numai la sex îi stă capul, dă-i un șut undeva de să se tot ducă. Dumnezeu are pe cineva mai bun pentru tine decât profitorul ăsta!“

Țelul nostru, ca ucenici ai lui Hristos, ar trebui să fie acela de a ne modela caracterul după exemplul Său, incluzând aici și modul în care ne

relaționăm la persoanele de sex opus, și să așteptăm ca în viața noastră să apară o persoană care, prin modul în care ni se relaționează, să exprime natura și caracterul lui Hristos.

Un asemenea țel poate părea nerealist în lumea de azi. El însă nerealist numai dacă nu ne sprijinim pe Autorul adevăratei povești de dragoste. Cu ajutorul Lui însă vom obține ceva mult **mai bun** decât ceea ce ne oferă cultura noastră. În timp ce societatea noastră se laudă cu o perspectivă deformată și pervertită asupra dragostei adevărate, noi să ne încredem în El îndeajuns pentru a cânta „un cântec mai dulce”.

Dumnezeu râde de imposibilități. Indiferent cât de îndrăzneț ar fi visul, cât de uriașă cererea, cât de mare speranța, ori cât de imposibilă, din punct de vedere statistic, sarcina, El poate aduce rezolvarea – și infinit mai fie să vedem cât de mare este Dumnezeul nostru!

Efesenii 3: 20 (traducere parafrazată)

Când ni se năruie speranțele, acestea trec de fapt printr-o purificare. Nu există niciun lucru nobil la care mintea umană să fi sperat sau la care să fi visat și care să nu se împlinească. Unul din cele mai solicitante lucruri din viață este de a aștepta ca Dumnezeu să vină cu izbăvirea Lui. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele”.

Rămâneți statornici spiritual?

Oswald Chambers

Un pas mai departe

Ca și creștini, este bine ca din când în când să



ne reamintim pentru ce trăim. Este bine să ne reamintim că noi țintim înspre ceva mai înalt decât poate să ne ofere lumea aceasta. Și este bine să reflectăm la ce este acest ceva! Deschide-ți Biblia la ultima carte, Apocalipsa. Acolo deschide la capitolul 21 și citește până la sfârșitul Bibliei. În urma lecturii acestui scurt pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, vei descoperi un crâmpei din imaginea cerului pe care nu-l vei uita niciodată, patru

## ÎNDULCIND POVEȘTEA DE DRAGOSTEE ric CASĂ, DULCE CASĂ

testul suprem al dragostei adevărate

Când aveam doisprezece ani, erai considerat **destul** de tare dacă puteai zice „chiuche” repede de cinci ori la rând, fără pauză. Erai **chiar** tare dacă-ți puteau pantofii din cauză că nu purtai niciodată ciorapi. Și erai tare **de ndacă** aveai o pereche de pantaloni scurți de catifea.

Pe vremea aceea, pantalonii scurți erau scurți de-a binelea. Pantalonii scurți de catifea se mulau pe partea dorsală ca o plasă de nylon pe un grapefruit și păreau să fie poate cu vreun centimetru mai lungi decât un slip de baie. Cât timp au fost la modă, respectivii pantaloni făceau realmente furori. După ce le-a trecut însă moda, n-ai fi vrut să fii găsit mort într-o pereche de astfel de pantaloni!

Până încă n-am împlinit treisprezece ani, mi-am donat mult iubiții pantalonași de catifea unei organizații de binefacere și învățam să-mi fac

plimbarea sub clar de lună în pantaloni din foaie de cort. S-a întâmplat chiar în perioada aceea, în anii de vârf ai pubertății mele, că tatăl meu a intrat într-un butic și a ieșit de-acolo cu o pereche absolut ieftină de pantaloni scurți de catifea, de un albastru fluorescent, total demodați. „Ei, ce zici?”, m-a întrebat el, defilând, mândru de „marea lui descoperire”, prin mijlocul camerei de zi, ale cărei ferestre aveau jaluzelele ridicate.

„De unde i-ai luat?”, am strigat îngrozit, coborând repede jaluzelele, înainte ca vreun vecin să apuce să vadă inedita paradă de modă.

„Am dat pe chestia asta trei dolari!”, a spus tatăl meu, vizibil mulțumit de achiziția lui și făcând o piruetă în fața oglinzii să vadă cum îi arată partea din spate, bine strânsă în pantalonii cu pricina.

„Picioarele de tată” sunt o priveliște pe care cred că orice tânăr ar trebui să o vadă măcar o dată în viață. Dacă nu din considerente academice, atunci măcar pentru a-și face o idee despre cam cum arată lucrurile în afara Hollywoodului. Te avertizez însă – puneți ochelarii de soare! „Picioarele de tată” văd lumina soarelui aproximativ o dată la fiecare zece ani.

Așa că tata era în mijlocul camerei noastre de zi. Lumina era stinsă, dar n-ai fi zis asta, deoarece pantalonii scurți fluorescenți ai tatălui meu, la care se adăugau picioare lui albe „de tată”, dădeau lumină din belșug.

Ai observat că tații nu au habar nici cum să-și

poarte ciorapii? La treisprezece ani, am început să port ciorapi din nou, însă aceștia erau întotdeauna o grămadă de cute în dreptul gleznei. Tații, dintr-un motiv care-mi scapă, nu învață niciodată că ciorapii sunt făcuți pentru a sta adunați în jurul gleznei. Tatăl meu nu numai că era bine presat înăuntrul celei mai demodate și nașpa perechi de pantaloni scurți fluorescenți, cu picioarele lui „de tată” strălucind ca soarele ce apare pe boltă după zece ani de captivitate, însă mai avea și ciorapii ridicați și întinși bine până la genunchi. Și tocmai când ți-ai fi spus că mai rău nu putea fi... ciorapii cu pricina erau negri!

Au trecut câteva săptămâni înainte de a vedea din nou „ținute din țara proștilor”. De date aceasta însă lucrurile nu se mai petreceau în spațiul privat al camerei de zi a familiei Ludy. Tata a scos-o la lumină tocmai în mijlocul vacanței noastre familiale, înaintea ochilor unei mulțimi nenumărate, când familia Ludy ieșea pe plajă să construiască un castel de nisip.

„Hei, dar asta merită o poză!”, a exclamat mama entuziasmată, în mână cu nelipsitul ei Polaroid. „OK, hai să ne adunăm cu toții”. Atunci s-a produs descoperirea. „Hei! Dar unde e Eric?”

Tatăl meu nu era gătit doar cu valoroasele piese ale „ținutei din țara proștilor”, ci mai adăugase la acestea și un maiou alb. În ce mă privea, mă aflam la o distanță de vreo trei sute de metri buni de ei, pretinzând că eram în căutarea unui detector de metale pe care doream să mi-l

cumpăr. De fapt, le-ar fi trebuit un binoclu de mare putere ca să mă poată vedea. Și dacă cineva ar fi venit la mine și mi-ar fi zis, „Hei, acela de colo nu e tatăl tău?”, m-aș fi lepădat de tata de trei ori înainte să cânte cocoșul.

Dezicerea de membrii familiilor noastre nu este ceva care trebuie mai întâi să se învețe pentru a se face. Este ceva la care, nu știu cum se face, dar ne pricepem de minune. Când fratele meu, Marky, avea cincisprezece ani, lucra la Dairy Queen și purta pantaloni maron de poliester. Se despărțea de mama la o distanță de un sfert de kilometru de locul de muncă și-i spunea, „OK! Acum, uite cum facem. Te sun când termin și ne întâlnim exact în locul ăsta. Să nu mă aștepți **acolo**”.

Mergea apoi pe jos la până la Dairy Queen și în parcare avea întotdeauna grijă să dea impresia că ar coborî dintr-o mașină superbă. Din parcare se îndrepta cu pași mari, încrezători spre ușa restaurantului, scuturând o legătură de chei împrumutată și fluierând degajat.

Cultura în care trăim ne învață să ne simțim stânjeniți când vine vorba de membrii familiei noastre. Suntem educați de amicii noștri în arta ignorării sfaturilor pe care ni le dau părinții și, prin cuvintele noastre, a neacordării cinstei care li se cuvine. Ca adolescenți suntem învățați că trebuie să convingem lumea din jur că suntem niște rătăcitori singuratici, fără familie, suficienți nouă înșine, și care frecventăm școala exclusiv din

motive sociale.

De-a lungul anilor, mulți dintre noi devenim adevărați profesioniști în a ne trăi viața fără familie. Și mulți dintre noi au și motive foarte întemeiate pentru aceasta. Motive care nu se limitează la picioarele albe ale taților noștri. Motive care ne ating unde ne doare. Tot ce trebuie să faci dacă vrei să atingi un punct dureros de sensibil din inima generației noastre, este să aduci în discuție subiectul familiei. Probabil peste 90% din durerile și rănilor din viața celor mai mulți dintre noi își au originea în viața de familie în care am crescut.

„Eric”, s-ar putea să mă întrebi, încruntând din sprâncene, „dar ce legătură are asta cu viața mea de dragoste?”

O întrebare corectă. Pentru că dacă a discuta despre familie reprezintă o problemă atât de serioasă, care cauzează atât de multă durere, dar care nu este necesară, de ce atunci să nu trecem peste experiența aceasta dureroasă și să discutăm mai mult despre dragoste? Ei bine, pentru aceia dintre voi pe care subiectul acesta nu prea îi atrage, mă tem că este necesar ca discuția privind această problemă să fie inclusă în cartea aceasta, relația cu familia noastră fiind și o componentă armonică foarte importantă pentru acel „cântec mai dulce”.

Pentru mulți dintre voi, familia nu pare să-și aibă un loc al ei în structura „feței frumoase a dragostei”. Locul ei ar putea fi mai degrabă în

„fața frumoasă a bolii Alzheimer”, când în sfârșit puteți uita tot ce v-a mers rău în viață.

Ei bine, a lăsa pe dinafară familia când vine vorba de viața voastră de dragoste e ca și cum s-ar încerca să se coacă pâine fără drojdie – din cuptor va ieși o pâine subțire. Acum, este important să înțelegem că, pentru fiecare dintre noi, familia reprezintă ceva diferit. Pentru unii dintre noi ea înseamnă doi părinți, o soră și un câine lăptos care răspunde la numele de Waldo. Pentru alții înseamnă doar un tată sau poate doar o mamă. Sunt alții a căror familie este formată doar din cei câțiva oameni deosebiți care se ocupă de ei la biserică.

Dumnezeu ne-a conceput să trăim în familie. Chiar dacă cei ce ne sunt înrudiți biologic nu ne sunt aproape, El se îngrijește totuși să aducă în viața noastră oameni speciali care să țină locul tatălui, al mamei, al fratelui mai mare, al surorii mai mici și al unui câine lăptos pe nume Waldo.

Așa că nu contează dacă ai o familie mare ori una mică, formată din credincioși de la biserică din josul străzii, capitolul acesta, dacă îl iei în serios, nu numai că îți va îndulci povestea de dragoste, dar îți va schimba chiar și viața.

Ei

Există patru oameni pe planeta Pământ care mă pot enerva mai repede decât alții. Pentru aproape toată lumea în afară de aceste patru persoane, am o răbdare îndelungă, o bunăvoință nelimitată și o milă ineputabilă.

Îmi doresc sincer să fiu un exemplu de adevărat ucenic al lui Iisus pentru **toți** cei cu care vin în contact. Vreau ca după ce se despart de mine, oamenii să poată spune, **într-adevăr, om cu un caracter ca al lui Hristos**. Sunt momente când chiar cred că am ajuns să am un astfel de caracter, dar se întâmplă să mă intersectez cu vreunul din **ei** și gata... totul se duce de râpă.

Fiecare dintre noi își are ei-i lui. Poate tu nu ai patru; poate ai doi, sau poate douăzeci. Dar toți ne avem ei-i noștri. O bună metodă de a-i identifica pe ei-i din viața ta este să vezi care sunt cei care poartă același nume de familie pe care îl porți și tu, sau care primesc întotdeauna o felie din tortul de ziua ta. Și tu, ca și mine, îi cunoaștem bine pe ei-i din viața noastră. Ba chiar îngrozitor de bine! Știi totul despre ei, de la glumele proaste pe care încearcă întotdeauna să le facă, până la mirosul specific.

Chiar așa, singura cerință care trebuie îndeplinită pentru ca ei-i să aibă loc în viața noastră este familiaritatea. Sau, dacă familiaritate este un termen prea vag, ce zici de cel de familie? Da, e adevărat! Oricine altcineva în lumea aceasta în afară de ei poate fi făcut să creadă că suntem niște îngeri. Cei din familia noastră însă vor ști întotdeauna care este adevărul.

Dacă ai fi putut arunca pe furiș o privire prin una din ferestrele casei noastre când eram copil, ai fi acum în posesia unui material minunat de șantaj la adresa mea. Eram „creștin”, dar în mod

sigur nu m-ai fi confundat niciodată cu Sfântul Francisc de Assisi. Caracterul meu era oricum, numai asemănător cu al lui Hristos nu.

În nici trei secunde eram în stare să țip, „Ce faci? Asta-i camera mea, putoare ce ești! Ieși afară! Hei, dă înapoi! Mă uit la meci, tu nu vezi? Chiftele? Da' nu-mi plac chiftelele!” Nu știu cum se face, dar ne simțim foarte bine când putem da frâu liber frustrărilor noastre asupra celor ce fac greșeala de a ne fi cei mai apropiați.

Pretindem ca aceștia să fie perfecți și nu acceptăm nicio greșeală. Dă-mi voie să dau un exemplu care-mi vine acum în minte. Dacă din greșeală m-ai călca pe degetul mare de la un picior – ca să fiu mai exact, dacă mi l-ai cam zdrobi – reacția pe care aș avea-o față de in comparație cu reacția pe care aș avea-o față de **fratele** meu dacă mi-ar face așa ceva, ar fi **foarte** diferită!

Ție ți-aș spune, reținându-mi urletul de durere, „Nu-i nimic!” Și chiar dacă m-aș înroși la față ca racul și mi-ar veni să țip de durere, aș spune, „Se mai întâmplă!”

**Ție** ți-aș arăta bunăvoință. Pe tine te-aș scuza. În ce-l privește pe fratele meu însă... mai bine să fie tare atent, ca nu cumva să mă calce pe picior, pe mine, fratele lui mai mare. Reacția mea față de el ar fi puțin mai animată.

„Bă!”, aș țipa. „Ce faci? Uită-te pe unde calci!” Apoi, așa cum stă bine oricărei ciocniri bune și sănătoase între frați, i-aș da și un brânci puternic.



Ne vine greu să fim buni cu i din viața noastră. Adesea ne așteptăm din partea lor să trăiască la un standard mai înalt decât al oricui altcuiva de pe această planetă.

Nu este însă numai asta. Nu numai că persoanele care ne sunt apropiate ne enervează, dar ne și pot răni așa cum nu ar putea-o face nimeni.

Dacă ai veni la mine și mi-ai spune, „Eric, puți, ești urât și te urăsc!”, probabil aș face un pas înapoi, aș clipi de câteva ori și apoi aș zice, „Mulțumesc că ești atât de sincer!” M-aș duce apoi acasă și i-aș spune lui Leslie ce mi-ai zis și, probabil, m-aș simți mizerabil gândindu-mă la cuvintele tale. Apoi Leslie mi-ar cuprinde cu blândețe umerii și mi-ar zice, „Lasă, Eric, nu te mai gândi la asta! Persoana care ți-a spus lucrurile astea o fi fost probabil drogată sau cine mai știe cum”.

Cuvintele tale m-ar mai durea o vreme și m-ar face poate să mă dau cu mai multă apă de colonie înainte de-a ieși în public, dar după un timp le-aș uita. De ce? Pentru că ***faci parte din familia mea!***

Dacă însă la mine ar veni ***tatăl*** meu și mi-ar spune, „Eric, puți, ești urât și te urăsc!”, aș fi devastat. Niciun cuvânt de mângâiere pe care mi l-ar spune Leslie nu ar putea vindeca rana pe care astfel de cuvinte din partea tatălui meu mi-ar face-o. Cuvintele m-ar durea, dar ***ale tatălui meu*** m-ar zdrobi. Pentru că ***tale*** ar exprima doar o opinie, pe

când **ale tatălui meu** reprezintă pentru mine o „definire a realității”.

Generația noastră zace zdrobită la marginea drumului vieții din cauza cuvintelor aceloră care ne sunt cei mai apropiați, cei din familiile noastre. Mulți dintre cei care citiți cartea aceasta vă vedeți „proști”, și asta pentru că cei care vă cunosc cel mai bine, cei împreună cu care ați crescut vă spuneau mereu că sunteți „proști”. Mulți dintre voi suferiți pentru că sunteți „grași”. De ce? Pentru că familia voastră v-a spus mereu că sunteți „grași”. Sau vă credeți urâți doar din cauză că acest cuvânt, „urât”, era folosit mereu, încă de când erați la grădiniță, de către fratele vostru mai mic ca să vă descrie fața. Familia definește realitatea în ce ne privește. Chiar dacă cei din familie ne mint, nu putem să nu-i credem – pentru că, dacă e să cunoască cineva adevărul despre noi, aceea e familia noastră!

Nu e de mirare atunci că mulți dintre noi părăsim corabia familiei imediat ce se ivește ocazia. Vrem să scăpăm de cei care ne enervează, de șefi, de cicălitori, de cei care știu tot despre noi. Plecăm în lumea largă în căutarea unei alte familii. Pentru că, vedeți voi, toți avem în noi dorința de a aparține de ceva, de cineva. Dumnezeu ne-a conceput ființe care își doresc tovărășia altor semeni ai lor. Nu prea ne descurcăm singuri. Unii dintre noi încearcă să găsească o împlinire a acestei nevoi în prieteni, alții în sport, iar alții chiar în vreun animaluț.

Părăsindu-ne însă ei-i și încercând să ne satisfacem nevoia prin înlocuitori aleși de noi și nu de Dumnezeu, nu vom scăpa niciodată de durere. Avem nevoie de familie! Avem nevoie de ei-i noștri! Și nu doar ca soluție pentru singurătate, ci și ca ingredientul secret pentru o poveste de dragoste adevărată.

Hotărând să ne părăsim familia și să ne dezicem de cei care ne sunt cei mai apropiați, devenim candidați la un viitor dezastruos. Viața noastră se întemeiază pe relații. Dumnezeu ne-a conceput să trăim în familie. Relațiile de familie, cu intimitatea care le caracterizează, sunt printre cele mai dificile lucruri cu care avem de-a face ca oameni, pentru că apropierea duce la expunerea a ceea ce suntem cu adevărat, înăuntru și în afară. Nouă, tinerilor, Dumnezeu pare să ne fi dat o perioadă foarte scurtă în viață în care să practicăm lucrul acesta.

Cei de la Denver Broncos au o perioadă de pregătire, înaintea campionatului, în care se antrenează, își îmbunătățesc condiția fizică, studiază jocul și tactica. În același fel, noi toți avem perioada noastră de dinainte de căsătorie, în care trebuie să ne însușim și să ne dezvoltăm abilitățile necesare vieții de familie, să studiem „manualul” de relații și să învățăm să ne purtăm cum s-ar purta Hristos cu ei-i din viața noastră.

Familia nu este ceva doar de domeniul trecutului în viața noastră, ci are foarte mult de-a face și cu viitorul nostru. Și vă garantez că, dacă

veți învăța de pe-acum să aveți o relație după voia lui Dumnezeu cu cei ce vă sunt cei mai apropiați, când vă veți căsători veți excela la acest capitol.

### Terenul nostru de antrenament

Pot spune că la nouăsprezece ani Dumnezeu mi-a luat viața în stăpânire. Tot entuziasmul pe care-l aveam până atunci pentru Denver Broncos, era acum pentru Iisus, iubitul sufletului meu. Oriunde mergeam le vorbeam oamenilor despre Iisus și toți cei care mă cunoscuseră înainte de „schimbare” își spuneau că m-am țărănit. Eram un nou Eric! Iubeam oamenii, le saream în ajutor, ba chiar îi îmbrățișam. Eram un alt om, pentru că iubeam, iubeam, iubeam! Eram un rezervor nesecat de compasiune oriunde mergeam și pentru oricine, dar doar până venea timpul să mă întorc... acasă. Problema era că familiei mele nu-i oferisem motive să se bucure de schimbarea petrecută cu mine.

Nu voi uita cuvintele pe care străinul acela înalt, costeliv, mi le-a spus cu o voce înceată într-o zi. Am auzit multe cuvinte la viața mea. Cele mai multe dintre ele mi-au trecut prin canalul auditiv cu viteza luminii, neîncetînd, înainte să iasă pe partea cealaltă, nici cât ai lua un desert. Cuvintele acelea însă au rămas. Și-au pus fundul uriaș jos, s-au făcut comod în creierul meu și mi-au dat de înțeles că veniseră ca să rămână. „Știai că ești doar atât de sfânt”, mi-a zis omul acela slab, „cât ești de sfânt acasă?”

Eram un creștin bun. Îmi încredințasem lui Iisus

Hristos conducerea corăbiei mele. Învăţam să iubesc, să-mi păzesc comoara purităţii şi să fiu credincios viitoarei mele soţii. Nu mai ştiam pe altcineva care să facă as tal Dumnezeu însă îmi spunea, Eric, dacă nu poţi să te porţi cum s-ar comporta Iisus cu cei care-ţi sunt cei mai apropiaţi, cu cei din familia ta, ce te face să crezi că, după ce te vei căsători, te vei comporta cu soţia ta ca un om după inima lui Dumnezeu? Eric, porţi chipul lui Hristos numai în măsura în care porţi acest chip în relaţia cu cei din familia ta. Dacă începi de-aici, unde este cel mai greu să iubeşti, atunci îţi va fi uşor să porţi chipul lui Hristos în orice alt loc.

Familia este terenul nostru de antrenament. Luăm cu noi în căsnicia noastră ceea ce învăţăm în viaţa noastră cu **ei** aici şi acum. Prin faptul că îi umilim pe cei care ne sunt cei mai apropiaţi şi ne dezicem de ei, instituim modele de comportament care vor duce la lipsă de încredere şi la răni sufleteşti în viitor. Dacă aici şi acum îi abuzăm verbal pe membrii familiei noastre, sunt toate şansele ca în viitor să vorbim urât partenerului nostru de viaţă, mai degrabă decât să-l binecuvântăm.

Când aveam opt ani, mama m-a înscris să iau lecţii de pian. Îmi plăcea să mă joc cu clapele pianului, apăsând pe ele la întâmplare, dar nu-mi plăcea deloc să exersiez. Exersarea este partea cea mai istovitoare a succesului. Când venea însă ziua recitalului, eram întotdeauna foarte fericit că

mama mă obligase să exersez. Fiind bine pregătit, posibilitatea de a mă face de râs în fața sălii pline era foarte mică.

Un pas mai departe

Data viitoare când îți va veni să fugi de-acasă și să-ți schimbi numele, citește istorisirea despre Iosif din Geneza, capitolele 37 - 47. Dacă crezi că o duci rău, așteaptă până ce ajungi la pasajul în care se vorbește despre cum l-au tratat pe Iosif frații Eric

ÎNVĂȚÂND SĂ FII TANDRU

cum te pot pregăti obiceiurile ciudate pe care le ai pentru o poveste de dragoste învafă să iefi și să primești iertare

Ca un mulțumesc frumos pe care să i-L spuneți lui Dumnezeu pentru faptul de avă fi ales pentru această viață nouă de dragoste, îmbrăcați hainele pe care vi le-a cumpărat El și pe care cu atâta generozitate vi le-a pus în dulapul vostru spiritual: milă, bunătate, smerenie, încredere și răbdare. Nu fiți aroganți, nu jigniți, nu fiți ranchiunoși, ci fiți smeriți, de ajutor altora și iertați cu bucurie și deplin pe aceia care vă greșesc, așa cum și Hristos v-a iertat pe voi. Dar, mai important decât să vă îmbrăcați cu orice altă haină pe care o aveți în garderobă, îmbrăcați-vă cu dragoste. Pentru că dragostea este piesa esențială a întregii voastre ținute și care dă strălucire tuturor celorlalte piese.

Coloseni 3: 12 - 14 (traducere parafrazată)

Viața de căsnicie este plină ochi de situații în

care trebuie să ne cerem iertare sau să oferim iertare. Pare să nu conteze cât de mult mă străduiesc să-L urmez pe Hristos, natura mea păcătoasă își face drum să iasă la suprafață. După cum spuneam într-un capitol anterior, Leslie numește natura mea belicoasă și capricioasă „partea mea proastă”. Sunt zile când trebuie să îi cer lui Leslie să mă ierte de peste o sută de ori. Dacă la Olimpiadă ar exista o probă de iertare, cred că Leslie ar câștiga ușor aurul.

Fiecare dintre noi ar trebui să se antreneze pentru o astfel de probă olimpică. Până să înveți să ierți ai de muncă la greu și de vărsat multe lacrimi. Pentru asta e nevoie de hotărâre și mult, foarte mult ajutor din partea lui Dumnezeu.

S-ar putea să ți se pară aproape imposibil să-ți ierți familia pentru unele lucruri pe care ți le-au făcut poate în copilărie. Dacă însă decizi să-i ierți așa cum te-a iertat pe tine Dumnezeu și să-i iubești așa cum te iubește pe tine Hristos, atunci nu numai că vei fi un om liber, dar vei aduce în locul în care vei fi și în viața ta și a celor din jurul tău un colț de rai. Dacă vei învăța să ierți, vei fi învățat să pui în funcțiune cel mai bun mecanism defensiv împotriva divorțului.

Să ierți este greu. Adesea însă chiar mai greu este **să primești iertare**. Cei mai mulți dintre noi ne plângem de cât de mult și de grav ne greșesc familiile noastre, însă nu vedem că și noi greșim față de ei și îi rănim. Dă-mi voie să-ți arăt un mic videoclip din viața mea.

Marky

Fiind fratele mai mare, aveam o datorie sfântă: să mă asigur că fratele meu mai mic, Marky, înțelegea că era un tâmpit. Să fii fratele mai mare este o artă. Am învățat cum să fiu un frate mai mare dur de la Tim Miller. El era fratele mai mare de dimensiuni gargantuanesti al bunilor mei prieteni Danny și Darren.

Tim avea un mers ca de catâr șchiop și, în timp ce pășea, avea obiceiul să rânjească și să-și miște falca de parcă ar fi mestecat un ditamai cocoloșul de gumă. Îmi amintesc cum într-o zi, văzându-l

intrând lejer în camera de zi, i-am strigat cu vocea pițigăiată a puberului de doisprezece ani care eram, „Salut, Tim!”

Multă vreme de-atunci nu aveam să uit răspunsul lui, atât m-a impresionat. Cu cea mai profundă voce de bas pe care o auzisem până atunci, Tim a tunat, „Salut!” A dat apoi abia imperceptibil din cap, aruncând și o privire încruntată în cameră, după care a ieșit.

Din ziua aceea, ori de câte ori vorbeam cu Marky, o făceam cu cea mai bună voce de bas de care eram în stare, combinată perfect cu datul din cap și cu privirea încruntată.

Pentru unii e ușor să fii fratele mai mare. Nu a fost însă și cazul meu! A trebuit să-mi petrec copilăria, și mai apoi adolescența, alături de un frate mai mic decât mine cu doi ani și jumătate, dar care arăta mai în vârstă decât mine. În toți



anii în care am crescut împreună, Marky era tot timpul cu un centimetru mai mic decât mine, însă cântărea mai mult. El, bineînțeles, avea un fizic de fundaș de fotbal american, pe când mie mama îmi spunea, „Eric, ție ți s-ar potrivi mai degrabă golful!”

Ei bine, nu voiam să fiu jucător de golf! Voiam să fie jucător de fotbal american! Dumnezeu încurcase cumva lucrurile și îi dăduse lui Marky mușchii pe care ar fi trebuit să mi-i dea mie. Astfel, convins fiind că eram costeliv și deșirat numai și numai din cauza lui Marky, eram hotărât să-l fac să plătească.

Timp de douăzeci de ani nu i-am spus o singură vorbă bună fratelui meu mai mic. Ba chiar, pe măsură ce treceau anii, deveneam tot mai dur și mai fără inimă față de el. Să nu mă înțelegi greșit, îl iubeam; numai că nu-l lăsam niciodată să descopere asta. El era sacul meu emoțional de box, cel asupra căruia îmi descărcăm tot stresul. Acumulam în mine mânia unei zile întregi și seara mi-o revărsam asupra lui.

Mai era apoi și o mândrie de frate care se comporta ca o armură de oțel în jurul inimii mele. Nu puteam să mă arăt slab în fața lui cu niciun chip și în niciun domeniu. Nu puteam să-mi arăt latura sentimentală în prezența lui. Și niciodată nu m-ai fi surprins îmbrățișându-l.

O dimineață de Crăciun în familia Ludy avea multe obiceiuri. Aproape toate îmi plăceau foarte mult. Era unul însă care amenința direct zona de

confort pe care mi-o asigura statutul meu de frate mai mare. Regula în cazul obiceiului cu pricina spunea, „Ori de câte ori un Ludy primește un cadou de la un membru al familiei, acel Ludy trebuie să se ridice în picioare, să traverseze camera și, cu un zâmbet larg de recunoștință strălucindu-i pe față, să-i dea acelui membru generos al familiei... o îmbrățișare! 11

Nici pomeneală! Posibilitatea ca brațele mele de frate mai mare să cuprindă trupul împutit al fratelui meu mai mic era zero. Inevitabil se ajungea la una din două situații: ori ca el să deschidă cadoul primit de la mine, ori ca eu să desfac cadoul primit de la el. Toți cei din familia Ludy, aflați în jurul pomului de Crăciun, se aplecau, cu uimirea citindu-li-se pe față, să vadă ce se afla în cutie. Marky și cum mine ne ridicam cu mare greutate de pe scaunele noastre și ne îndreptam cu și mai mare greutate spre mijlocul camerei, bineînțeles cu privirea în pământ. Tradiția familiei Ludy cerea ca eu să-l îmbrățișez. În biblia fratelui mai mare însă despre „semnele de afecțiune” se spune că sunt „necuviincioase”. Așa că Marky și cu mine am inventat propria noastră versiune de a spune „Mulțumesc” de Crăciun. I-am spus Ciocnitura.

Cu o voce de bas, mârâind și privind încruntat, mormăiam, „Mulțumesc”. Ne ciocneam apoi coatele, după care, ca doi catări răniți, ne întorceam la locurile noastre.

În toți anii aceia petrecuți cu familia, „biblia”

din care mă inspiram pentru a avea relații de succes era greșită. Și iată-mă acum, la douăzeci de ani, umblând tot țațoș, tunând în continuare cu o voce de bas și continuând să-i critic pe cei ce-mi erau cei mai apropiați și dragi, înainte de a fi gata să am o familie a mea, trebuia să învăț să am un caracter ca al lui Hristos în relațiile cu cei din familia mea.

Descoperind cel mai bun prieten

Era o seară absolut obișnuită de martie. Nici prin gând nu-mi trecea că avea să fie o seară a destinului. Storurile nu se mișcau, luminile nu pâlpâiau. Aveam să fiu luat complet pe nepregătite!

Venisem de la colegiu, ne vizitau bunicii, așa că fusesem dat afară din camera mea și mutat în camera fratelui meu, pe o saltea de lângă patul lui. Cred că am intrat în vizuina lui Marky, mi-am aruncat lucrurile pe saltea și am mormăit cu vocea mea de bas, „Tre’ să dorm aici!”

În seara aceea, în camera lui Marky a intrat același Eric pe care-l cunoșteau toți de-o viață, însă avea să iasă un Eric nou. Îmi amintesc cum am încercat să mă fac comod pe salteaua tare ca piatra și cum priveam becul din tavan. Seara destinului meu a început la mijlocul conversației pe care am început s-o port cu Dumnezeu.

„Iisuse, fă-mă asemenea Ție!”, îmi amintesc că m-am rugat cu îndrăzneală. „Orice-ar însemna, fă-mă asemenea Ție!” N-a trecut decât o fracțiune de secundă și Dumnezeu mi-a și răspuns. Obișnuiam,

mai în glumă, mai în serios, să-i avertizez pe oameni cu privirea la ce anume cereau în rugăciune. Chiar dacă tu nu iei în serios cuvintele pe care le spui când te rogi, fii sigur că Dumnezeu le ia! De fapt, dacă vrei să știi dacă Dumnezeu există, roagă-te pentru asta. Tare-l place Lui să răspundă unei asemenea rugăciuni!

În momentul acela, cu ochii fixați pe becul din tavan, am știut fără nicio umbră de îndoială ce dorea Dumnezeu să fac. Știam exact ce trebuia să fac, numai că nu puteam face cu niciun chip lucrul respectiv. Simțeam cum mi se umflă tot corpul și-mi era frică să nu crap! Palmele îmi erau umede și inima îmi bătea în colivia de coaste cu zgomotul pe care-l face un copil când lovește în bucătărie oalele una de alta.

Dacă în familia ta ești fratele mai mare, înțelegi perfect ce vreau să spun. Ca frate mai mare, devenisem un maestru în a-l face pe fratele meu mai mic să nu se simtă bun de nimic. Acum, după o viață întreagă de critică și comportare dură cu el, **cum cer?** L-aș fi îmbrățișat cu căldură și cu ochii în lacrimi de zece mii de ori, numai să **nu-icer iertare!**

„Doamne, asta n-o pot face!”, m-am opus, cerând înțelegere. „Știu că tocmai m-am rugat pentru asta, dar nu pot nicicum s-o fac!”

Mă agitam pe salteaua aceea tare ca piatra, simțindu-mă ca un pește pe punctul să crape, și știam că trebuia să fac o alegere. Alegerea era între stupiditate relațională și succes relațional.

Mai ales însă era o alegere între eul meu supradimensionat și fratele meu mai mic.

Vocea mea profundă, care de obicei era mai joasă decât pânțele șarpelui, chițcăi ca un papagal în perioada de pubertate, când am articulat, „Marky?”

Toată duritatea mea de frate mai mare s-a prăbușit la pământ cu o bufnitură puternică, atunci când fratele meu mi-a răspuns cu vocea /w/ joasă, dură, „Ce-i?”

„Marky?”, am bâiguit din nou, ezitând. „Ăă... nu prea știu cum s-o spun, dar... îmi... îmi pare rău! 11 Liniștea a umplut camera și lacrimile mi-au umplut ochii. Fratele meu nu mai văzuse lacrimi în ochii mei de când, pe la patru ani, împlântasem un cuțit într-o priză electrică. Acum însă eram acolo, în fața lui, cu lacrimile curgându-mi în voie pe obraji și cu buzele tremurânde.

„Am fost un frate oribil! 16, am continuat. „Nu ți-am spus niciodată o vorbă bună. Ți-am făcut numai rău. Toată viața ți-am spus numai ce făceai rău, niciodată ce făceai bine. Am ridicat între noi un zid de mândrie, Marky!”

Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, am continuat, „Te rog să mă ierți! Vreau ca de-acum înainte să fiu prietenul și nu doar fratele tău! 11

Am devenit eroul lui Marky! El visa la momentul acela. După toate câte i le făcusem, ar fi putut foarte bine să râdă și să iasă din cameră. Și nu l-aș fi acuzat deloc. Nu-i voi uita însă niciodată ochii umezi cu care m-a privit atunci. Cuvintele lui

au fost pline de sinceritate și dragoste. „Te iert”.

Ne-am rugat împreună cu voce tare pentru prima dată. Dacă Dumnezeu mi-a zâmbit vreodată în viață, a fost în timpul acelei rugăciuni. Sunt sigur că tot cerul ne-a ascultat.

După ce am încheiat prima noastră rugăciune ca frați adevărați, ridicându-mă după genunchi, am știut că mai era un lucru pe care Dumnezeu dorea să-l fac.

„Doamne”, am zis, văitându-mă, „Tu chiar îmi ceri prea multe! 11

Am privit la Marky și am șoptit, „Ăă, mai este un lucru pe care cred că, ăă... trebuie să-l facem”.

Marky n-a spus decât, „Știu”.

Ne-am apropiat unul de celălalt, ne-am deschis larg brațele și ne-am **îmbrățișat** pentru prima dată!

Am spus de multe ori că mi-am descoperit cel mai bun prieten în seara aceea obișnuită, de martie, a anului 1991. Ce-am mai descoperit însă, tot atunci, a fost cum poți avea o relație frumoasă cu cei care-ți sunt cei mai apropiați. Trebuie să înveți să primești iertarea!

Probabil povestea aceasta, despre Marky și despre mine, ar putea fi, într-o formă sau alta, a oricăruia dintre cei care citesc cartea aceasta. Fiecare dintre noi își are ei-i lui. Toți trebuie să înțelegem că Dumnezeu ni i-a dat cu scopul de-a ne pregăti. Dacă înveți să ierți și să primești iertare, în relația pe care o ai cu cei din familia ta, vei face foarte bine aceste lucruri când vei avea

propria ta familie.

Un om înțelept, înaintat în vârstă, mi-a spus odată, „Smerenia, Eric, se măsoară prin cât de repede ești gata să recunoști că ai greșit”.

Ei bine, după definiția aceasta și până la seara despre care am povestit, eram oricum numai smerit nu. După cum s-a văzut însă, n-a fost prea târziu să descopăr cum pot avea o relație frumoasă cu cei apropiați mie. Dacă decidem astăzi să căutăm smerenia, Dumnezeu poate schimba toată aroganța noastră de până mai ieri în dovezi ale harului Său minunat în viețile noastre.

Nu vă rugați s-aveți o viață ușoară.

Rugați-vă să fiți mai puternici.

Nu vă rugați pentru sarcini pe măsura puterilor voastre.

Rugați-vă pentru puteri pe măsura sarcinilor.

Pentru că atunci nu ceea ce veți reuși să faceți

Va fi o minune.

Ci voi veți fi o minune.1

Phillips Brooks

Învală să te bucuri de *ei*

Da, uneori ne simțim stânjenți de felul cum se comportă cei din familia noastră. Tata a purtat pantalonii aceia scurți fluorescenți, mama cânta „Aleluia” în magazin, așteptând să-i vină rândul să plătească (acesta era unul din multe ei moduri creative și zgomotoase de a-L mărturisi pe Hristos). Sora mea a fost declarată „cea mai tăcută fată din clasă” de către colegii ei, iar Marky

era... ei bine... Marky era Marky!

Se pare că adesea cei care ne sunt cei mai apropiați fac lucruri trăsnite; că întotdeauna orice altă persoană de pe pământ în afară de cei din familia noastră este normală, în vreme ce aceștia din urmă par să vină de pe altă planetă.

„Lui tata îi crește păr în urechi, și nu puțin, dar el nu-l taie, pentru că asta, zice el, îl face să fie deosebit de ceilalți”, divulga un colaborator la cartea de față, cu un chicotit. „Mama își scoate guma din gură la prânz și o lipește înapoia urechii pentru mai târziu!”, spunea un alt colaborator, care și el a dorit să rămână anonim. Adevărul e că toți cam avem obiceiuri de felul acesta. Cu toții avem versiunea noastră de urechi pline de păr, cu o gumă lipită înapoia lor.

Când te vei căsători, vei descoperi că până și partenerul tău are obiceiuri ciudate. Și ca să exemplific cu mine, nu cu altcineva, imaginează-ți numai ce-o fi gândit Leslie când m-a văzut pentru prima dată că port o conversație serioasă despre afaceri la cinci dimineața, neavând pe mine nimic altceva decât eleganții mei chiloți. Pentru Leslie a fost ceva revoltător; pentru mine însă era o afacere, ca de obicei.

Să învățăm să-i acceptăm pe cei care prin ceea ce fac ne deranjează sau ne fac să ne simțim prost este o trăsătură de caracter ca al lui Hristos. Gândește-te numai! Ce relație ar mai putea exista între noi și Dumnezeu, dacă El nu i-ar tolera pe cei care-L fac să se simtă prost? Acceptarea este de



asemenea o trăsătură necesară a oricărei căsnicii pe care cei doi și-o doresc reușită.

Părinții lui Leslie mi-au spus înainte de-a mă căsători cu ea, „Eric, micile capricii pe care atât Leslie cât și tu le aveți, vor fi ori o sursă de iritare în relația voastră, ori prilejuri de a vă amuza. Trebuie să învățați să priviți cu zâmbetul pe buze lucrurile poate uneori deranjante pe care amândoi le faceți”.

Îmi place verbul acesta, **a te bucura**. Dacă învățăm să ne bucurăm de felul unic în care Dumnezeu i-a modelat pe cei care ne sunt cei mai apropiați, atunci putem transforma ceea ce de obicei ne face să fugim de ei în oportunități pentru satisfacții și amuzament deosebite.

Cei din familia mea au învățat să râdă de toate excentricitățile noastre. Când ne strângem împreună, râdem în hohote de pantalonii scurți ai tatălui meu; ne rostogolim pe jos de râs când aflăm că acum toți copiii din familia Ludy cântă „Aleluia” așteptând la magazin să le vină rândul să plătească; și râdem cu lacrimi când vorbim despre toate lucrurile cu care a trebuit să se acomodeze săraca Leslie, de când s-a căsătorit cu un Ludy.

Fiecare avem de făcut o alegere. Putem ori să ne catalogăm familiile ca fiind stânjenitoare, ori să învățăm să râdem de toate aceste apucături ale lor. Putem ori să ne îndepărtăm de ei ca să ne salvăm prețioasa reputație, ori să învățăm să fim ca și Hristos și să ne bucurăm atât de partea lor neatractivă, cât și de cea plăcută, aleasă și nobilă.

Pentru că despre asta e vorba în căsnicie!  
întrebați-o numai pe Leslie!

Învată să-i slujești pe *ei*

Dă-mi voie să-ți mai amintesc o dată. Cum te porți cu cei care-ți sunt cei mai apropiați, așa te vei comporta și cu viitorul tău partener de viață.

N-o voi uita niciodată pe mama, cum, cu mâinile în șolduri și cu o privire încruntată, încerca să-l facă pe nesuferitului ei fiu de paisprezece ani să priceapă acest adevăr. „Eric, cum mă tratezi pe mine, așa o vei trata și pe soția ta!”

Răspunsul meu era oricum, numai plin de căință nu. O contraziceam spunându-i, „O voi trata mai bine decât te tratez pe tine!”

Pentru că, vezi tu, eram convins că o dată ce mă voi căsători, latura mea de cavaler-în-armură-strălucitoare va ieși în sfârșit la lumină și o voi trata pe soția mea ca pe o prințesă. Să nu mă înțelegi greșit, o iubeam pe mama, cum îi iubeam și pe toți ceilalți membri ai familiei, dar nu așa cum, credeam eu, aveam să-mi iubesc Din ziua în care iubirea inimii mele avea să apară în viața mea, aveam să fiu fermecat de frumusețea ei. Eram sigur că viața de căsnicie va scoate la iveală partea mea mai plăcută, mai sensibilă. Din nefericire însă, atât pentru voi cât și pentru mine, lucrul acesta pur și simplu nu este adevărat.

Să nu mă înțelegi greșit! Este adevărat că partenerul tău va umple în inima, mintea și viața

ta un loc pe care niciun membru din familia ta nu l-ar putea umple vreodată. Și este adevărat că, la început, va fi mai ușor să-ți arăți partea mai bună, mai sensibilă. La fel de adevărat este însă și faptul că, cu cât vei deveni mai apropiat față de partenerul tău, cu atât va ieși mai mult la lumină adevărata ta față. Pentru cei mai mulți dintre noi, lucrul acesta nu este deloc unul plăcut!

Leslie l-a mulțumit până acum lui Dumnezeu de mii de ori că în viața mea a existat o vreme în care Dumnezeu m-a învățat să-mi tratez mama și sora cu sensibilitate. Timp de trei ani, de la vârsta de douăzeci la douăzeci și trei de ani, unul din cele mai importante scopuri în viață pentru mine a fost să învăț să fiu un gentleman adevărat. Nu a fost ușor! Nu din cauza lor, ci din cauza mea! Mă obișnuisem atât de mult să spun fără nicio reținere tot ce-mi îmi trecea prin cap. Trebuia să învăț că femeile iau puțin mai în serios ceea ce li se spune decât bărbații. Remarci de felul, „Și chiar ai de gând să porți rochia asta?“, sau „Măi-măi, da rău arăți!“, sau „Oricine-o fi făcut cozonacul ăsta are nevoie să învețe cum se folosește un cuptor!“, sau „Ești gravidă sau doar te pregătești pentru iarnă?“ erau acum total interzise!

În perioada aceea de trei ani am învățat și ca, după ce mănânc, să mă ridic de la masă și, fără să mi se ceară, să spăl vasele. Acum, băieți, nu mă întrebați de ce, însă chestia asta cu spălatul vaselor are un efect puternic asupra femeilor! Am

mai învățat și ca după ce terminam de spălat vasele, cu toate că nu-mi făcea plăcere, să întreb, „Pot să te mai ajut cu ceva?”

Sunt două feluri în care putem să abordăm viața: fie căutând să ne împlinim propriile nevoi, fie căutând să le împlinim pe cele ale altora. În prima variantă, nu ajungem să fim satisfăcuți niciodată, nevoile noastre cele mai adânci părăd să nu se îplinească niciodată. Când însă ne dedicăm altora și căutăm să le fim de folos într-un mod sau altul, nu numai că dobândim o satisfacție sufletească, dar nevoile noastre cele mai adânci sunt și ele împlinite. Învățând să slujim altora, vom ajunge să cunoaștem fericirea vieții împreună, pe care ne-am dorit-o de altfel dintotdeauna.

Ce am de Jucat? Nu trec decât o dată prin lumea asta. De aceea, orice bine, orice ajutor pe care-l pot da unui om... să-l dau acum. Să nu neglijez să fac asta și să nu amân, pentru că nu voi mai trece încă o dată pe calea asta.2

### O CUGETARE A UNUI QUAKER

Aveți grijă să nu vă iasă de pe buze niciun cuvânt murdar, lipsit de respect sau distrugător. Folosiți-vă cuvintele pentru a zidi, nu pentru a împovăra; pentru a ajuta, nu pentru a vătăma; pentru a încuraja, nu pentru a irita.

Efesenii 4: 29 (traducere parafrazată)

Secretul cuceririi unei inimi

M-am convins, după ce am studiat specia femeiască vreme de douăzeci și opt de ani, că

fetele se parfumează nu ca să-i impresioneze pe băieți, ci ca să impresioneze alte fete! Gândește-te numai la asta. O fată care ar dori cu adevărat să atragă ca un magnet pe un băiat înspre ea, s-ar da din belșug nu cu un parfum puternic, ci cu ceva ce ar mirosi ca o friptură de pui bine condimentată!

Același lucru este adevărat în ce ne privește pe noi, băieții. Ridicăm greutăți, răspundem cu o jumătate de gură, asudăm, ne întindem tendoanele, ne scrântim gleznelor și mirosim urât numai ca să le impresionăm pe fete, când, de fapt, nu reușim să impresionăm decât pe alți băieți. Când noi, băieții, vedem pe unul care seamănă cu Arnold Schwarzenegger, ni se taie respirația și exclamăm, „Uau! Ce tare e!” Cele mai multe fete însă nu observă decât că pantalonii lui scurți din material supraelastic fosforescent, de culoare roz, nu se asortează cu tricoul mulat de culoare verde deschis combinat cu un roșu Coca-Cola și care miroase ciudat de asemănător cu un sconcs mort de vreo câteva săptămâni.

În parte, poți face ca o căsnicie să fie plăcută învățând să apreciezi micile lucruri la care de multe ori partenerul tău trudește din greu. Leslie apreciază foarte puțin niște mușchi enormi. Ceea ce e un lucru bun, căci dacă ar fi altfel, nu s-ar mai fi căsătorit cu mine! Când eram mic, mama îmi spunea „Sârmuliță”. Nu am absolut nimic în exces pe trupul meu. Nu am un colac de grăsime în jurul mijlocului, dar nu am nicio grămadă de mușchi în plus care să-mi înfrumusețeze corpul. Dacă numai

o săptămână n-aș mai ridica greutate, m-aș usca precum o stafidă aflată în greva foamei și aș risca să fiu culcat la pământ de prima rafală mai puternică de vânt. Așa că muncesc din greu să-mi mențin greutatea, mai ales mușchii. Iar Leslie, ca una care mă studiază tot timpul, a învățat cât de important este să facă remarci apreciative la adresa mușchilor mei, chiar când acești sunt minusculi.

Sosesc acasă de la sala de forță și Iubita mea mă așteaptă. Cu un zâmbet larg pe față și cu nerăbdarea citindu-i-se în priviri, îmi zice, „Lasă-mă să-i văd!” La aceasta, eu îmi suflec mânecile și mi încord bicepșii uriași (OK, cel puțin reacția ei e ca și cum bicepșii mei ar fi uriași). „Uau!”, exclamă, în timp ce-i pipăie. Fetelor, pentru voi s-ar putea să nu însemne nimic, dar când vă arătați impresionate de vreun lucru la care un bărbat lucrează din greu, chiar de ceva atât de mic cum sunt bicepșii mei, aceasta îl va face să pe bărbatul acela se simtă ca un campion.

Același lucru se întâmplă și invers, când eu mă strecor în lumea lui Leslie și învăț să apreciez micile lucruri care pentru ea sunt foarte importante. Lui Leslie îi place foarte mult să iasă la cumpărături! Mie nu! Eu sunt foarte bun la economisirea banilor, nu la cheltuirea lor. Leslie e foarte bună la ceea ce ea numește „economisirea banilor prin cheltuirea lor”. E o diferență foarte subtilă, dar care a ruinat nu puține căsnicii. Oricât de ciudat ar părea, am învățat să fac din ieșitul la

cumpărături cu Leslie un amuzament. Mi-am propus să petrec timp în lumea ei și să încerc să mă simt bine în astfel de momente. E adevărat, din când în când, în aceste aventuri ale cumpărăturilor, „partea mea proastă” mai iese la suprafață, însă în cele din urmă amândoi am învățat să petrecem un timp deosebit împreună căutând puloverul care să se asorteze cu o anume pereche de pantaloni sau cureaua care să se asorteze cu o anume cămașă.

Inevitabil, după ce ne căsătorim, descoperim că suntem foarte diferiți de persoana căreia i-am spus „Da!”. Când suntem îndrăgostiți, nu vedem o mulțime de lucruri care poate altfel nu ne-ar place la persoana iubită, ceea ce însă nu mai putem spune că se întâmplă și în căsnicie. Ceea ce suntem în spatele aspectului nostru îngrijit iese la lumină pe de-antregul după ce începem să locuim sub același acoperiș. Înainte de a mă căsători cu Leslie, ea obișnuia să-mi spună că respirația mea mirosea tot timpul a Colgate mentolat. Când însă într-o dimineață, după ce ne-am căsătorit, s-a trezit alături de mine și la nas i-a ajuns o adiere din „respirația morții”, și-a dat seama cât de mult se înșelase!

Taci și îmbrâtisează

Trecuseră vreo trei săptămâni de când eram căsătorit, când Leslie a început să se poarte oarecum ciudat. Stătea la capătul patului și începea să plângă. Problema era că, după câte

vedeam eu, plângea fără motiv. În ce mă privește, plâng atunci când am vreun motiv să plâng. Leslie însă, aveam să descopăr, plângea doar ca să plângă.

Mă așezam lângă ea și o întrebam, „Les, de ce plângi?” Ca bărbat voiam să știu care e problema. De ce? Ca să o pot rezolva! „Hai, Les! Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta!”

Ce era și mai ciudat era că Leslie începea să plângă și mai tare după ce-i spuneam că vreau să o ajut. În mod normal, în fața unei situații de felul acesta, ai crede că ea dorea să o ajut să rezolve problema care o făcea să plângă. Dacă eu aș plânge, acesta ar fi lucrul pe care mi l-aș dori ca ea să-l facă. Tocmai asta însă era problema mea! Cât timp încercam, din perspectiva mea, să împlinesc nevoile lui Leslie așa cum doream eu ca nevoile mele să fie împlinite, tot ce reușeam să fac era să înrăutățesc lucrurile. Singurul mod în care o puteam ajuta – și în care o pot ajuta și acum – pe Leslie, era să intru în lumea ei și să văd împlinirea nevoilor ei prin ochii ei. Ceea ce am descoperit, făcând lucrul acesta, a fost șocant!

Ea dorește să tac! Ciudat, dar nici măcar nu dorește ca problema ei să se rezolve. Ea nu vrea decât să stau alături de ea, să-i accept sentimentele, să o cuprind pe după umeri și să o strâng la piept.

Fetelor, poate credeți că este normal ca băieți să știe să se comporte în felul acesta. Vă spun însă că lucrul acesta e cel mai îndepărtat de mințile



noastre! Întrucât de obicei, noi, băieții, dorim ca problemele noastre să fie rezolvate, credem în mod firesc că și în ce le privește pe fete, cel mai bun mod în care ne putem arăta sensibilitatea față de ele este să le ajutăm să-și rezolve problemele. Și, în ciuda faptului că adesea nu suntem decât niște bâlbâiți când vine vorba de sensibilitate, să nu credeți că nu încercăm!

Dacă vrei să cucerești o inimă, trebuie să fii tandru. Tandrețea este calitatea de ști să intri în lumea celuilalt, pentru ca astfel să vii în întâmpinarea nevoilor pe care le are în modul în care „lumea lui” definește care este „cea mai bună cale” de a face acest lucru.

Băieți, să fii un umăr pe care se poate plânge, să spui femeii din viața ta cuvinte prin care să-i arăți afecțiune, să speli vasele după ce ați luat masa și să te asiguri că soția ta are rezervorul de benzină plin înainte de a porni la cumpărături – toate acestea sunt niște lucruri mici pe care le poți face cu tandrețe pentru o femeie. În lumea ei însă lucrurile acestea mici sunt enorme!

Fetelor, dacă vreți câteva sugestii care să vă ajute să câștigați inima unui băiat, întrebați-o numai pe Leslie! E cea mai bună când vine vorba de așa ceva! Știți cum îmi spune? Toți băieții ar fi invidioși! Își împreunează palmele, își dă capul pe spate, zâmbește cu admirație și, cu vocea ei dulce, adorabilă, îmi spune ei! Fetelor, dacă vreți să furați inima unui băiat, atunci spuneți-i cuvinte frumoase. Pentru că bărbatul care este respectat

și onorat de către o femeie pune instantaneu pe el cincisprezece kilograme de mușchi, poate depăși un Intercity și poate sări peste un zgârie-nori cu un singur avânt. Cuvinte prin care să li se arate că sunt respectați îi transformă pe bărbații obișnuiți în supereroi. Așa că, indiferent că e vorba de aprecieri laudative la adresa mușchilor lui, de a arăta interes față de colecția lui de CD-uri cu muzica lui preferată sau de a-l numi erou, un strop de tandrețe în modul în care tratezi un bărbat poate însemna diferența dintre a fi căsătorită cu un gentleman sau cu un papă-lapte. Unul se poartă ca un erou și este tandru; celălalt e un om banal, modelat din același material ca și restul.

Dacă vrei ca într-o zi să cucerești inima persoanei iubite, trebuie să începi să practici tandrețea **depe-acum**. Și, la fel ca atunci când înveți să ierți și să primești iertare, să prețuiești și să ajuți, terenul de antrenament nu este altul decât familia ta.

Îți garantz că dacă vei învăța să fii drăguț și tandru cu i din viața ta, inima persoanei cu care te vei căsători într-o zi va fi ca o bucată de plastilină în mâinile tale.

Mame și surori

Băieți, dacă încă mai trăiți cu mamele și cu surorile voastre sub același acoperiș, vreau să vă spun că ele sunt pentru noi niște rotițe ajutătoare minunate care ne susțin în timp ce învățăm să navigăm prin această lume a femeilor, cu totul nouă pentru noi. Le recomand pentru aceasta pe

mame și pe surori nu doar pentru că exersatul cu ele este cel mai dificil, ci și din cauză că mamele și surorile noastre sunt printre puținele femei care nu interpretează greșit gesturile noastre tandre, luându-le drept avansuri. Dacă nu ai o mamă sau o soră, fii foarte atent pe cine alegi ca persoană (sau persoane) pe care să practici. Și asta pentru că tandrețea dă rezultate!

OK, băieți, dacă tandrețea e pentru voi un concept străin, atunci, la început, practicarea ei vi se va părea puțin ciudată. Cu cât o veți practica însă mai mult, cu atât o veți face mai natural. De asta pot să vă asigur. Mai întâi, aș vrea să începeți prin a căuta oportunități de a face complimente femeilor dragi din viața voastră. Indiferent că e vorba de coafura lor, de îmbrăcămintea cu care merg la biserică, de vocea lor încântătoare, sau chiar de incredibilul lor simț al umorului, învățați să observați micile lucruri care sunt importante în lumea lor.

În al doilea rând, vreau să o spuneți tare și clar, așa încât să vă audă. Spune-ți-le că arată minunat, că au voci plăcute sau pur și simplu că vă bucurați că există. Fără îndoială, prima dată vor fi șocate când vă vor vedea că ați devenit gentlemani, însă consecvența voastră le va convinge că „profitorii” sunt de domeniul trecutului.

În al treilea rând, învățați să studiați femeile. S-ar putea să credeți că știți să o faceți, dar cei mai mulți băieți nu înțeleg că o femeie înseamnă

mai mult decât doar frumusețea ei fizică. Trebuie să înțelegeți cum funcționează o femeie înăuntrul ei. Dacă doriți să trăiți o frumoasă poveste de dragoste, va trebui să învățați cum funcționează mecanismul lăuntric al sexului frumos.

Îmi amintesc că aveam nouăsprezece ani și că eram lipsit aproape total de tandrețe. Mama mea avea o zi rea. Era nervoasă; nu-i plăceau culorile obiectelor din bucătărie; despre tricoul pe care-l purtam era de părere că trebuia aruncat; și mai era de părere că tatăl meu trebuia să-i spună șefului său să se arunce într-un lac înghețat. În cele din urmă, cam pe la trei după-amiaza, a țipat, „Aș ieși undeva din casa asta!”

Eu eram în bucătărie, cam la vreun metru de mama, îmbrăcat în tricoul meu ponosit. Am meditat la ce țipase mama, după care am spus, „Dar ai fost la magazin astăzi!”

Băieților, care încă nu v-ați căsătorit, dați-mi voie să vă avertizez. Niciodată, și repet și subliniez: NICIODATĂ, să nu răspundeți unei femei în felul în care am făcut-o eu. Pentru că, vedeți voi, când vorbește o femeie, există o diferență între ce anume rostește și ce vrea să spună prin ceea ce rostește. Când o femeie spune, „Aș ieși undeva din casa asta!”, nu se gândește numai că ar ieși în poarta casei să privească la trecătorii de pe stradă. Încă nu am ajuns să înțeleg pe deplin despre ce anume e vorba, dar cred că astfel de cuvinte spuse de o femeie au mai mult de-a face cu o cină cu lumânări, cu

cumpărarea unei rochii noi de la vreun magazin de specialitate, ori cu o scurtă oprire la magazinul de bijuterii, doar așa, pentru a arunca o privire și a admira. Numai cel care studiază femeile poate să-și dea seama cam ce-și dorește o femeie care spune așa ceva.

În sfârșit, învățați să tăceți pur și simplu și să știți să fiți un umăr pe care se poate plânge. Și nu rezolvați, doar îmbrățișați. Când nu vă înțelegeți mamele sau surorile, nu le cereți să fie raționale; învățați mai degrabă să le strângeți la piept, într-o îmbrățișare.

Tați și frați

Fetelor, trebuie să recunosc, în cazul vostru e mult mai greu cu roțițele ajutătoare de care aveți nevoie pentru a învăța să fiți tandre. De obicei e destul de ușor să fiți tandre cu tații voștri; mult mai greu e însă cu frații voștri.

În general, frații, cum sunt eu, sunt 95% profitori, 4% bătărași și 1% tandri. Cele mai multe surori ar spune probabil că procentul de 1% e prea generos. În esență, noi băieții avem o disperată nevoie de a fi școliți când vine vorba despre a învăța cum să ne comportăm cu o domnișoară, ca să nu mai spunem nimic despre a învăța cum să-i cucerim inima.

Surorilor, și acum e rândul vostru. Vă rugăm să aveți milă de noi, „profitorii”, și să învățați să fiți tandre cu noi. Măcar de dragul fetelor cu care ne vom căsători într-o zi, ajutați-ne, vă rugăm, să ne pregătim să devenim gentleman! adevărați.

Priviți-o ca un cadou de nuntă pentru viitoarele voastre cumnate. Vă dați seama sau nu, un bărbat este modelat de cuvintele unei femei. Dacă aceste cuvinte sunt depreciative, chiar și cel mai tare bărbat din lume poate ajunge un incapabil. Dacă ele însă sunt cuvinte care zidesc, chiar și cel mai incapabil bărbat poate ajunge un lider puternic.

În primul rând, strecurați-vă în lumea băieților (vă sfătuiesc însă ca înainte să vă puneți o mască de gaze!) și observați ce este important în lumea noastră. Fiecare băiat e diferit, așa că lucruri importante pentru noi nu veți putea spune că sunt doar mâncarea și fotbalul. Astfel de lucruri ar putea fi și muzica, sau maioul mulat care scoate în evidență mușchii, sau computerul, sau cine mai știe ce.

Apoi, găsiți oportunități să discutați aceste subiecte „fascinante” cu băieții. Dacă vă aventurați în lumea veți descoperi că un băiat are și alte lucruri care îl definesc, nu doar râgâiala și transpirația. Și, așa cum voi doriți să auziți cuvinte care vă fac să vă simțiți **iubite**, tot așa și noi, băieții, avem nevoie să ni se spună cuvinte care să ne facă să ne simțim **respectați**.

Data viitoare când vă veți vedea frații făcând un lucru în care excelează, lăudați-i pentru iscusința lor și arătați-le că sunteți mândre să fiți surorile lor. Cu cât îi veți respecta mai mult, prin cuvânt și atitudine, cu atât vor fi și ei mai respectuoși față de voi.

În sfârșit, nu încercați să ne schimbați spre a

fi mai asemănători cu voi. Învățați să ne apreciați, ca bărbați, pentru tot ceea ce Dumnezeu ne-a conceput să fim. Probabil nu suntem la fel de gingași și frumoși cum sunteți voi. Cu ajutorul femeilor din viața noastră însă, putem avea și noi un fel de gingășie și de frumusețe care să fie o combinație perfectă de fermitate și tandrețe, 100% masculină.

S-ar putea să sune ca o trădare a speciei bărbătești, însă există momente când chiar și pe noi, băieții, nu ne mai înțelege nimeni. În astfel de clipe, avem și noi nevoie de un umăr pe care să plângem.

O poveste de dragoste mai dulce

Să ne întoarcem la „cântecul de dragoste mai dulce”. Cu toții tânjim să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei” și să trăim povestea de dragoste la care visăm. Suntem însă gata să plătim prețul pentru aceasta? Așa cum spuneam într-unul din capitolele anterioare, „cântecul mai dulce” este cântat în viața celui ce se golește de sine pentru Dumnezeu, care renunță la sine pentru a se încrede în El și care caută să fie asemenea Lui în orice faptă, atitudine sau cuvânt. „Cântecul mai dulce” este mai degrabă un **dar** decât un **tel**. Nu e ceva ce **câștigăm** în urma unor strădanii; e ceva ce **primim** pe măsură ce-L lăsăm pe Marele Autor al poveștii de dragoste să facă cu măiestrie din noi niște iubiți tandri și sensibili, așa ca Mirele nostru, Iisus.

Așa cum spuneam înainte, familia este o latură

a vieții noastre pe care cei mai mulți dintre noi mai degrabă am da-o la o parte. „Cântecul mai dulce” însă depinde de disponibilitatea noastră de a învăța să iertăm și să primim iertarea, să-i prețuim pe cei care ne sunt cei mai apropiați, să le slujim aceloră căroră adesea se pare că e cel mai dificil să li se slujească și să purtăm de grijă cu tandrețe celor apropiați și dragi.

Dacă te lași enervat de ciudățeniile și obiceiurile deranjante ale persoanelor dragi din viața ta, vei pierde prilejul de a te pregăti pentru o poveste divină de dragoste. Dacă acum nu înveți să fii ca Hristos în modul cum te porți cu toți **ei**-i din viața ta, în viitor îți va fi mult mai dificil să-i tratezi pe ei-i din propria ta familie cu demnitatea și dragostea de care vor avea disperată nevoie.

Un pas mai departe

Nu este o istorisire lungă și este una care trebuie citită. Capitolele 44 și 45 din Geneza descriu una din cele mai tandre scene de iertare și împăcare familială care au avut loc vreodată. Pe cine din familia ta trebuie să ierți? Și de la care membri ai familiei trebuie să-ți ceri iertare? Nu amâna! Cel mai potrivit moment pentru a pune lucrurile în rânduială este **acum!**

**Leslie**

**JUCÂND LA VICTORIE**

**pregătindu-te pentru succes prin a-ți  
alege o echipă de învingători**



## **O lecție despre cum poți evita ciocnirea frontală**

Proaspăt conducător auto, la șaisprezece ani, eram un adevărat pericol pentru siguranța circulației din minunatul stat Colorado. Luasem, e adevărat, lecții de conducere, însă cele mai multe dintre orele de curs le petrecusem scriind bilețele prietenelor sau moțâind, în loc să învăț cum se conduce o mașină pe drumurile publice.

Când, în sfârșit, am luat carnetul de conducere (nu mă întreba cum am trecut examenul), am fost foarte bucuroasă că eram liberă! Nu mai aveam nevoie ca tata sau mama să mă însoțească ori de câte ori luam mașina pentru o mică plimbare. Eram absolut convinsă că o puteam face singură.

Mai erau câteva detalii, pe care, dată fiind moțâiala de la lecțiile de conducere, nu le învățasem. Eram însă încrezătoare că, o dată ce voi ieși și voi începe să conduc, toate neclaritățile respective vor dispărea.

Într-o după-amiază însorită de ianuarie, trebuia să traversez orașul cu mașina pentru a ajunge la o întâlnire. Părinții mei mă priveau neliniștiți, în timp ce eu am înhățat cheile mașinii și m-am îndreptat spre ușă. „Nu vrei să meargă unul dintre noi cu tine, Leslie?”, m-au întrebat.

Nerăbdătoare, am clătinat din cap. „Nu am nevoie de ajutor”, i-am informat cu o privire deloc prietenoasă, de parcă tocmai s-ar fi oferit să-mi

taie clătitele în bucățele mici. S-au privit unul pe altul cu îngrijorare, însă nu s-au opus și m-au lăsat să plec singură. Am alergat la mașină, am sărit la volan, am pornit radioul și am apăsat pe accelerație.

Am pornit și după un timp am ajuns într-o intersecție. Am încetinit și m-am încadrat pe banda stângă, dar în momentul următor... mi s-a blocat mintea. Trebuia să ocolesc scuarul? Sau o iau prin fața lui? Din direcția opusă nu venea nicio mașină care m-ar fi ajutat să văd încotro trebuia s-o apuc. Am intrat în panică. Când semaforul s-a schimbat în verde, am concluzionat în mod genial că trebuia să o iau prin fața scuarului, nu să-l ocolesc. Am accelerat și am pornit. În momentul acela, din față, o mașină s-a îndreptat spre mine, și am realizat că tocmai făcusem o greșală de conducere nu tocmai mică. Mintea mi-a intrat în ultima viteză. Nu cred că au predat asta la lecțiile de conducere, mi-am zis, chibzuind ce să fac mai departe. Mașinile care veneau din față formaseră deja un șir destul de lung și șoferii mă claxonau nervoși. Am dat nesigură înapoi de pe banda greșită și am ocolit scuarul, cu obrajii arzându-mi de umilință. A fost unul din cele mai jenante momente prin care am trecut, ca să nu spun decât atât.

Una dintre caracteristicile pe care le avem în mod natural ca oameni este hotărârea încăpățânată de a face lucrurile așa cum ne place nouă, și de a le face singuri. În cultura noastră se

consideră semn de slăbiciune să ceri ajutorul cuiva. Și totuși, ca și creștini, Dumnezeu ne-a conceput astfel încât să avem nevoie unii de alții – ne-a conceput să depindem de trupul lui Hristos pentru sprijin, rugăciune, înțelepciune și chiar pentru ajutor practic. Îndreptându-te cu încăpățănare numai în direcția în care vrei tu, singur și fără vreun ajutor din partea altora, ajungi adesea să intri pe contrasens, și uneori chiar să te ciocnești frontal! Lucrul acesta este în mod special adevărat în viața de dragoste.

### Alegerea unei echipe

Una dintre întrebările cele mai des puse de către o persoană celibatară care își dorește să trăiască o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu este, „Cum știu când o relație este de la Dumnezeu?”

Ca să putem răspunde la această întrebare dificilă și să ne bucurăm de o astfel de relație, trebuie să ne formăm o echipă. O astfel de echipă trebuie să fie formată din oameni după voia lui Dumnezeu, care să ne ajute să nu ne abatem de la scopul pe care ni l-am propus, să se roage cu noi și să ne ajute să vedem dintr-o perspectivă exterioară, nouă, urcușurile și coborâșurile drumului nostru prin viață.

Caută în viața **ta** oamenii pe care Dumnezeu ți i-a dat cu acest scop. După ce-i vei găsi și le vei cere sprijinul pentru acest domeniu al vieții tale, vei descoperi o frumusețe și o siguranță cum nu vei fi crezut niciodată că pot exista.

Nu va mai trebui să încerci să „rezolvi lucrurile” de unul singur; vei fi sprijinit de oameni care te vor iubi și care vor sta alături de tine. Acești colegi de echipă te vor ajuta să discerni care este voia lui Dumnezeu pentru viața ta de dragoste.

De ce sunt părinții buni colegi de echipa

Pentru cei mai mulți dintre noi, este clar că persoanele care pot ajunge cel mai repede colegii noștri de echipă și pe care ni le-a dat Dumnezeu sunt părinții noștri. Știu, știu... mulți dintre voi vă entuziasmați la ideea de a avea colegi de echipă, însă imediat ce auziți cuvântul părinți, vă vine să închideți cartea asta. Adesea părinții par să fie antiteza a tot ce e romantic! Eu însă nu vorbesc aici despre căsătorii aranjate dinainte. Și nici despre a raporta zilnic părinților voștri care sunt ultimele evoluții în viața voastră de dragoste. Vă sugerez doar să vă invitați părinții să facă parte din echipa voastră, pentru a vă fi aproape în căutarea voii lui Dumnezeu pentru viața voastră de dragoste. S-ar putea să fiți surprinși de ce se va întâmpla când o veți face, și asta pentru mai multe motive...

***Părinții au o înțelepciune proprie, dăruită de Dumnezeu, care vă poate fi de folos în viață.*** Când suntem tineri, înțelepciunea aceasta ne scoate din minți, de multe ori, dar, pe măsură ce ne maturizăm, învățăm să o prețuim. Ea se poate dovedi inestimabilă când suntem confuzi cu privire la o relație. Indiferent dacă le apreciem

sau nu „sfatul”, opiniile părinților noștri ar trebui evaluate în mod serios.

***Cinstindu-ne părinții și respectând poziția pe care le-a dat-o Dumnezeu în viața noastră, îl cinstim pe Dumnezeu.*** El va binecuvânta decizia noastră de a ne onora părinții, chiar dacă lucrul acesta nu este ușor (vezi Efeseni 6: 1 – 3).

După ce l-am încredințat lui Dumnezeu stiloul pentru a-mi scrie povestea de dragoste, unul dintre primele lucruri pe care am simțit că mă îndemna să le fac a fost să-mi invit părinții să facă parte din echipa mea prin a se ruga pentru mine și a se asigura că deciziile pe care le luam erau înțelepte. Era ca și cum El mi-ar fi reamintit cu blândețe, ***Leslie, i-am pus pe părinții tăi în viața ta cu un scop. Ei au o înțelepciune și o ungere deosebite pe care le-au primit de la Mine, special pentru viața ta. Nu ignora colegii de echipă apropiați pe care ți i-am dat.***

Cu toate acestea, nu-mi plăcea ideea ca părinții mei să se implice în viața mea de dragoste. Doar crescusem într-o cultură care mă învățase să devin „independentă” de părinții mei. Eram „majoră”. De ce să fi avut dintr-odată nevoie de ajutorul părinților mei? Cu toate că decideam singură ce și cum să fac în viață, și părinții mă tratau ca pe un adult, cumva îmi imaginam totuși că ei mă vedeau ca pe un copil de doisprezece ani care avea nevoie de supraveghere de aproape când venea vorba despre acest domeniu al vieții.

În imaginația mea, mă vedeam spunându-le cu ezitare, „OK, mamă și tată, vreau sincer să mă ajutați să discern voia lui Dumnezeu cu privire la viața mea de dragoste”.

Mi-i imaginam apoi pe părinții mei frecându-și mâinile de bucurie, o bucurie care nu anunța nimic bun, și răspunzându-mi, „în sfârșit! De când așteptăm clipa asta! Ți-am găsit un soț! Îl cheamă Alfred Vorbe goale, și nunta va fi luna viitoare”.

Nimic nu era mai departe de realitate decât acest scenariu. Părinții mei erau tot atât de preocupați de fericirea mea în acest domeniu pe cât eram eu. Și când am venit la ei și i-am invitat să fie parte „a echipei mele” în a mă ajuta să caut voia lui Dumnezeu cu privire la viața mea de dragoste, răspunsul lor a fost unul cu totul diferit de ce-mi imaginasem eu.

„Leslie, noi te iubim. Tu și frații tăi sunteți mai importanți pentru noi decât orice altceva pe lumea aceasta. Noi ne rugăm pentru viitorul tău soț încă din ziua în care am devenit creștini. Nu putem spune că le știm pe toate, dar vrem să știi că suntem aici pentru tine, oricând ai nevoie de noi. Ne vom ruga cu tine ori de câte ori vei simți nevoia și vom încerca să-ți dăm sprijinul necesar în toți acești ani importanți ai vieții tale”.

Eliberarea și siguranța pe care mi le-au adus cuvintele lor au fost uimitoare! Primul pas a fost să-l încredințez lui Dumnezeu stiloul să-mi scrie povestea de dragoste - să învăț să mă încred deplin în El. Lui trebuia să-l mulțumesc că între

mine și părinții mei exista de-acum o frumoasă relație de echipă. Nu mai trebuia să merg singură pe cărarea aceasta! Existau doi oameni care mă iubeau mult, care doreau ce era mai bun pentru mine și care se angajaseră să-L caute pe Dumnezeu împreună cu mine și să mă sprijine la fiecare pas pe cale!

Este incredibil cum a scris Dumnezeu fiecare rând al poveștii noastre de dragoste, exact la momentul potrivit. Prea puțin mi-am dat seama atunci cât de importantă avea să fie conversație aceea cu părinții mei pentru restul poveștii.

***Cinstindu-ne părinții putem ajunge să trăim o poveste de dragoste mai dulce!*** Crede-mă, niciodată n-aș fi crezut că implicarea părinților în acest domeniu al vieții mele ar putea aduce vreun plus de ***romantism***. Câteva însă dintre cele mai de neuitat momente ale poveștii mele de dragoste cu Eric li se datorează părinților noștri...

Eric și cu mine eram prieteni apropiați de mai multe luni, înainte să începă între noi o relație de dragoste. De fapt, niciunul dintre noi nu se aștepta ca între noi să se lege o relație de acest fel, deoarece el era mai în vârstă decât mine cu cinci ani, eu văzând în el mai degrabă un frate mai mare. A venit însă o vreme în care amândoi am început să ne punem întrebări cu privire la prietenia noastră. Chiar dacă eram „doar prieteni”, oare nu petreceam prea mult timp împreună? în mod individual, amândoi luasem

hotărârea înaintea lui Dumnezeu ca prietenia noastră cu persoanele de sex opus să fie curată, onorându-l în felul acesta pe viitorul nostru partener de viață. Așa că ne întrebam ce-ar zice viitorii noștri parteneri dacă ar ști cât de mult timp petreceam împreună.

Într-o zi de vară, în timp ce ne întorceam acasă dintr-o misiune la New Orleans, Eric a adus vorba despre acest subiect.

„Vreau să-mi onorez și să-mi respect viitoarea soție și același lucru vreau să-l fac și față de viitorul tău soț”, a început el. „Prietenia mea cu tine este foarte importantă pentru mine, însă uneori mă întreb dacă nu suntem **prea** apropiați. Poate că petrecem prea mult timp împreună. Cred că ar trebui să ne rugăm pentru lucrul acesta. Fiecare să se roage singur.<sup>16</sup>

În timp ce dădeam din cap aprobator, Eric a mai spus ceva la care nu mă așteptam: „Și poate că ar trebui să mă întâlnesc cu tatăl tău”.

Fără să mă gândesc, am răspuns, „Mda... cred că ar trebui”.

A urmat un moment de tăcere în care tensiunea plutea în aer, fiecare gândindu-se la cuvintele pe care acum parcă regreta că le-a spus. Ne întrebam amândoi de ce fusesem de acord că Eric trebuia să vorbească cu tatăl meu. Nu era vorba să mă ceară în căsătorie sau ceva de felul acesta! N-am mai adus însă subiectul în discuție.

Curând aveam să descoperim însă că Dumnezeu știuse exact ce făcea când ne-a călăuzit



conversația pentru a ajunge la subiectul acela. Câteva zile mai târziu, Eric s-a întâlnit cu tatăl meu să ia prânzul la un restaurant din apropiere. Eric sorbea agitat din paharul cu apă, în timp ce tatăl meu studia meniul.

***De ce fac asta? Ce să-i spun?*** se întreba Eric pentru a suta oară. Era însă acolo și nu voia să piardă ocazia. După ce au comandat, Eric a inspirat adânc și și-a început micul „discurs” pe care-l avea pregătit

„Ăă... doresc să vorbesc cu dumneavoastră despre prietenia mea cu Leslie”, a început el, în timp ce tatăl meu îl privea calm peste masă. Eric înghiți în sec cu greu, după care continuă.

„Vreau să spun că voi avea grijă. Leslie și cu mine petrecem mult timp împreună, și în această relație eu doresc să-i onorez pe viitorul ei soț și pe viitoarea mea soție. Mă întreb dacă nu ne-ați putea sugera la cât timp petrecut împreună ar trebui să ne limităm”.

Timp de câteva clipe tatăl meu nu a spus nimic. Apoi a început să-i spună lui Eric câteva cuvinte înțelepte pe care acesta nu avea să le uite niciodată.

„Eric, unul dintre motivele pentru care știu că prietenia ta cu Leslie este de la Dumnezeu”, a spus tatăl meu, „este acela că de când ai apărut în viața fiicei mele am văzut-o apropiindu-se constant de Dumnezeu, ca rezultat al prieteniei voastre”.

Unul dintre lucrurile frumoase cu privire la a avea colegi de echipă este acela că ei vin cu o

perspectivă exterioară asupra unei prietenii sau a unei relații. Ei pot vedea lucruri pe care noi câteodată nu le vedem. ***Pornind de la roadele pe care le văd în viețile noastre ca urmare a unei relației***, acești colegi ai noștri de echipă ne pot ajuta să vedem dacă relația respectivă este sau nu de la Dumnezeu. Dacă relația ne îndepărtează de Dumnezeu și de alte priorități, avem serioasă nevoie de a reevalua lucrurile. Dacă însă prietenia sau relația ne apropie de Dumnezeu și produce roade duhovnicești în viața noastră, lucrul acesta poate fi socotit un semn că s-ar putea să fie ceva ce însuși Dumnezeu a făcut să se întâmple.

Colegii noștri de echipă ne pot vedea viața din exterior și, de aceea, ne pot ajuta să discernem ce se întâmplă de fapt. Părinții mei au observat roadele pozitive pe care le producea în viața mea prietenia mea cu Eric. Vedeau în mod clar că Eric mă inspira și mă încuraja să am o și mai mare dragoste și pasiune pentru Domnul.

În urma cuvintelor pe care i le-a spus tatăl meu, Eric a înțeles și mai mult valoarea faptului de a avea mentori puternici, după inima lui Dumnezeu, ca părinții noștri, la care să venim cu întrebări ca și acelea care îi ardeau atunci în inimă. Tatăl meu însă nu terminase de împărtășit lui Eric sfaturile înțelepte, cu o valoare eternă. Următoarea frază l-a surprins pe Eric, dar l-a și învățat un adevăr incredibil.

„Eric”, a continuat tata, ***„știucă*** relația pe

care o ai cu fiica mea este pură”. Apoi s-a oprit, în vreme ce Eric se întreba cum de putea fi atât de sigur cu privire la acest lucru, din moment ce nu era cu noi douăzeci și patru de ore pe zi. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, tatăl meu a continuat, „Dacă relația ta cu Leslie n-ar fi pură, Dumnezeu mi-ar spune-o”.

La auzul acelei afirmații rostite cu o mare siguranță, lui Eric aproape că i s-a oprit inima. I-ar spune-o **Dumnezeul** în momentul acela Eric s-a simțit foarte ușurat la gândul că relația noastră era într-adevăr pură. Nu putea decât să-și imagineze cât de groaznic ar fi fost ca Dumnezeu să-l trezească pe tatăl meu în toiul nopții să-i spună că **nu** era pură! Și l-a mai imaginat apoi pe tatăl meu mânios urmărindu-l de-a lungul străzii cu o pușcă de vânătoare!

După ce și-a revenit din șocul produs de cuvintele tatălui meu, Eric a înțeles dintr-odată un adevăr profund. El întotdeauna se gândise la mine ca la un individ independent care lua singur toate deciziile. Atunci însă a înțeles că Dumnezeu pusese un zid protector în jurul vieții mele – autoritatea părinților mei. Dumnezeu mă dăruise părinților mei ca pe o comoară de care ei să aibă grijă, căreia să-i dea toate cele necesare și pe care să o protejeze. În urma acelei realizări pe care a avut-o pe moment, a înțeles cât de greșit ar fi să urmărească să aibă o relație romantică cu mine, fără să onoreze mai întâi poziția pe care Dumnezeu le-o dăduse părinților mei.

Începând din momentul acela, Eric a decis că și părinții, la fel ca părinții viitoarei soții, trebuiau să fie implicați în relație, de la început. În sinea lui și-a luat angajament să onoreze și **respecte** autoritatea părinților atât peste viața lui cât și peste cea a fetei cu care se va căsători.

Întrerupându-i aceste gânduri, tatăl meu a reînceput să-i vorbească, surprinzându-l chiar și mai mult decât înainte.

„Și, Eric, vreau să știi că Janet și cu mine îți dăruim binecuvântarea noastră de a continua relația aceasta cu fiica noastră în orice mod te va călăuzi Dumnezeu”.

Eric l-a privit cu ochii mari, un moment. Oare îl înțelesese greșit tatăl meu? A încercat apoi să clarifice lucrurile. „Dar eu nu asta am vrut să...”

Tatăl meu a ridicat mâna pentru a-l întrerupe. „Știu, știu”, i-a răspuns blând, „eu însă simt că îți pot da această libertate”.

Dragoste și respect

N-au trecut decât câteva săptămâni de la discuția aceea și, în urma unei serii de evenimente uimitoare, Eric a ajuns să fie sigur că eu eram cea cu care avea să se căsătorească într-o zi.

Eric era serios în angajamentul lui de a onora și respecta poziția părinților mei în viața mea. După multă rugăciune, a decis să discute despre acest lucru cu tatăl meu, înainte de a-l discuta cu mine. Știa care-mi erau sentimentele față de el și că tatăl meu știa mai bine ca oricine care era poziția mea.

A ajuns să stea din nou la masă cu tatăl meu la același restaurant, de data aceasta dimineața devreme, înainte de a merge la muncă. Acum însă știa ce voia să spună. În timp ce tatăl meu își sorbea cafeaua și încerca să se trezească, Eric a trecut direct la motivul întâlnirii.

„Vreau să vă spun că în ultimele săptămâni m-am rugat mult cu privire la prietenia mea cu Leslie și Dumnezeu mi-a arătat că într-o zi ea va fi soția mea”.

Cred că nu e nevoie să-ți mai spun, tatăl meu s-a trezit într-o clipă. După un moment însă și-a revenit și i-a dat lui Eric un răspuns uluitor.

„Eric”, i-a spus, privindu-l drept în ochi, „Janet și cu mine ne rugăm pentru viitorul soț al Lesliei încă din ziua în care am devenit creștini, acum paisprezece ani. Ne rugăm să-l putem recunoaște când va apărea în viața ei. Și, Eric, noi știm de o bucată de vreme că tu ești acela”.

Ce confirmare incredibilă! Eric a fost plin de recunoștință pentru faptul că Dumnezeu îl lăsase „să facă greșeala” de a se întâlni cu tatăl meu să discute despre prietenia lui cu mine. Era un tânăr care adesea simțea că greșea în viață, mai ales când venea vorba de relații. Așa că era de înțeles de ce se simțea acum atât de minunat știind că avea un coleg de echipă în cea mai neașteptată persoană - viitorul lui socru!

Cât despre mine, când am aflat tot ce se întâmplase, aprecierea mea pentru Eric Ludy a crescut și mai mult. În perioada în care a avut loc

această conversație, inima îmi spunea că într-o zi mă voi căsători cu el. Cu atât mai mult vedeam acum ce om integru era. Mă respecta într-atât încât îi onora pe părinții mei în abordarea relației noastre - aceasta era într-adevăr o poveste de dragoste adevărată!

Câteva zile mai târziu, tatăl meu i-a făcut lui Eric cel mai frumos cadou. „Eric”, i-a zis el zâmbind, „îți dau binecuvântarea să câștigi inima fiicei mele”.

Nu s-a rămas însă doar la atât, după ce tatăl meu i-a dat lui Eric această binecuvântare de „a-mi câștiga inima”. După ce a început relația noastră, Eric și tatăl meu au continuat să se întâlnească regulat... și tatăl meu îl învăța cum să-mi cucerească inima. Tatăl meu era persoana care mă cunoștea mai bine decât oricine din lumea aceasta. Iar acum el transmitea ceea ce cunoștea cu privire la mine bărbatului alături de care urma să-mi petrec restul vieții!

Când am aflat că se întâmpla lucrul acesta, m-am simțit dintr-odată o prințesă! Mă simțeam **atât** de prețuită! Cei mai importanți doi bărbați din viața mea petreceau ore întregi, nefăcând altceva decât să discute cine eram eu, cum eram eu, cum puteau să mă înțeleagă mai bine și, mai mult decât orice, cum puteau să nu încerci să-mi spui că așa ceva nu este incredibil de romantic! Care fată nu s-ar simți adorată și prețuită, știind că ceva atât de special se întâmplă în viața ei?

Când am văzut cu câtă dăruire învăța Eric

cum să se poarte cu mai multă sensibilitate cu mine și cât de hotărât era să-mi onoreze și să-mi respecte părinții... respectul meu pentru **el** a crescut și mai mult. Am știut atunci fără nicio îndoială că el era bărbatul alături de care doream să-mi petrec viața.

Părinții mei s-au dovedit a fi colegi de echipă minunați. Lunile și anii care au urmat au creat între noi o legătură cum nu crezusem până atunci că ar fi posibil. Își arătau dragostea pentru mine în moduri uimitoare: discuții care se întindeau până târziu în nopte încheiate cu rugăciune, mici bilețele de încurajare și dorința de a face tot ce puteau pentru ca relația mea cu Eric să fie specială. Chiar l-au ajutat pe Eric să pună la punct detaliile serii în care urma să-mi ceară mâna!

Eric și cu mine am ales să-i invităm pe părinții noștri să ne fie colegi de echipă pe tot parcursul perioadei în care Dumnezeu ne scria povestea de dragoste. Decizia aceasta a fost una dintre cele mai bune pe care le-am luat vreodată. Ea nu numai că a adus un plus de pasiune și de romantism relației noastre într-un mod cum n-am fi putut visa vreodată, dar ne-a și ajutat să ne vedem relația dintr-o perspectivă exterioară, ca astfel să putem face din ea o relație de succes. În timp ce Eric și cu mine jucam rolurile principale, Marele Autor al poveștilor de dragoste a adus în scenă personajele potrivite ca să ne sprijine – fără ele, în mod sigur, nu ne-am fi putut juca rolurile!

## **Când părinții lipsesc din scenariu**

Când Eric și cu mine spunem altora despre implicarea părinților noștri în povestea noastră de dragoste, ni se spune adesea, „Mda, dar cine are părinți că ai voștri? Cred că partea **aceasta** a poveștii voastre de dragoste e puțin prea frumoasă pentru oamenii obișnuiți care au familii cu probleme”.

Este dureros că majoritatea oamenilor nu sunt binecuvântați cu părinții iubitori și temători de Dumnezeu. Într-o lume în care rata divorțurilor, a abuzurilor și a abandonurilor crește vertiginos, trebuie să admit că familiile sănătoase devin excepția, mai degrabă decât regula. S-ar putea ca familia ta să nu fie ceea ce ar trebui să fie, sau să nu umble cu Dumnezeu, sau poate să nici nu ai familie. E totuși important, în oricare situație te-ai afla, să ai colegi de echipă după inima lui Dumnezeu. Speranță există chiar dacă părinții nu pot sau nu vor să se alăture echipei tale.

Frumusețea căilor lui Dumnezeu nu poate fi limitată de circumstanțe. El promite să fie un „Tată al orfanilor” (Psalmul 68: 5). Inima lui iubitoare e plină de compasiune pentru copiii care au părinți care nu știu cum să-i iubească. Frumusețea trupului lui Hristos o dă faptul că, indiferent dacă avem sau nu o familie biologică, avem o familie spirituală în jurul nostru. Dumnezeu poate aduce în viața ta oameni deosebiți care să ocupe poziția care ar reveni părinților tăi.



Privește numai atent la cei care îți dau cel mai puternic sprijin – pastorul tău, bunica ta sau un alt mentor după inima lui Dumnezeu. Oamenii aceștia te iubesc. Așa cum ai merge la părinții tăi să-i rogi să te ajute să-L cauți pe Dumnezeu în viața ta de dragoste, du-te și la ei cu aceeași rugămintă. Mai mult ca sigur că se vor simți onorați și vor lua foarte în serios poziția lor de colegi de echipă.

Chiar dacă ești separat geografic de părinții tăi, este important să ai aproape colegi de echipă care să te însoțească zi de zi în călătoria relațională pe care o faci. Dumnezeu este credincios în a-ți da și acest fel de sprijin.

Amanda, o studentă de douăzeci și șase de ani din Canada, se afla în Anglia, la mulți kilometri depărtare de părinții ei, când un tânăr de care se simțea atrasă a apărut în viața ei.

„Părinții mei mă sprijineau în rugăciune, însă simțeam nevoia să am pe cineva care să mă ajute în lucrurile de fiecare zi. Cineva față de care să mă simt responsabilă și care să monitorizeze6 permanent relația mea cu acel tânăr”, îmi spunea ea. „În cele din urmă, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea pe cineva care să-mi fie ca un tată și pe cineva care să-mi fie ca o mamă, care să mă ajute prin tot acel proces al căutării voii lui Dumnezeu cu privire la relația aceea”.

Dumnezeu a îndrumat-o către pastorul ei și către soția acestuia, doi oameni mai în vârstă, binevoitori, care au ajuns să o iubească pe Amanda ca pe fiica lor. Au fost bucuroși să se

alături Amandei în rugăciune cu privire la tânărul din viața ei. Când aveau să-i dea vreun sfat înțelept, o făceau. Au fost alături de ea la fiecare pas pe calea acelei relații care se îndrepta spre căsătorie.

„A fost minunat”, își amintește Amanda. „Prin cuplul acela, Dumnezeu mi-a dat exact ce aveam nevoie. Și partea cea mai frumoasă a fost când pastorul meu a și oficiat căsătoria noastră! Dumnezeu este atât de credincios!”

Indiferent ce fel de părinți ai, Dumnezeu te iubește ca un Tată credincios. El dorește tot ceea ce e mai bun pentru tine și nu te va părăsi niciodată.

Jucând la victorie

Chiar dacă trăim într-o lume a lui „fă-o-pe-cont-propriu”, în ce privește relațiile dintre băieți și fete este periculos să adoptăm această atitudine. Decizia cu privire la cine va fi persoana cu care ne vom petrece restul vieții are repercusiuni asupra tot restului vieții noastre. Nu este o decizie pe care să o privim ușor. Și nu este o decizie pe care să o luăm singuri.

Chiar dacă îl căutăm pe Dumnezeu și voia Lui cu privire la această decizie, este înțelept să avem și alte perspective asupra ei. Nu pentru că Dumnezeu nu ar fi în stare să ne conducă și să ne călăuzească, ci pentru că noi, de unii singuri, nu reușim întotdeauna să luăm cele mai înțelepte decizii. După cum ne amintește cu atâta înțelepciune autorul Proverbelor:

Planurile nu izbutesc, când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sfetnici

(Proverbe 15: 22).

Un avertisment însă: Alege-ți colegii de echipă cu înțelepciune. Așa cum sfaturile bune pot asigura succesul unei relații, niște sfătuitori răi ne pot duce la dezastru.

Jeff, un tânăr de nouăsprezece ani, pasionat de calculatoare, a remarcat în biserică o tânără care avea o inimă dăruită lui Dumnezeu, între ei s-a legat o prietenie și, pe măsură ce aceasta devenea tot mai puternică, tânărul era tot mai convins că prietena lui era persoana cu care se va căsători într-o zi.

Un timp s-a rugat pentru relația cu ea, însă era prea încăpățânat pentru a cere și sfatul altora, în special cel al părinților lui. Cu toate că aceștia erau oameni înțelepți și îl iubeau, el era hotărât să demonstreze că îl putea „auzi pe Dumnezeu” și de unul singur. A cerut părerea câtorva prieteni de-ai lui, niște „creștini” cam superficiali. „Dă-i înainte, omule”, i-au spus ei cu încredere, fără să se gândească prea mult. Așa că Jeff s-a implicat cu totul în relație, care însă nu peste mult timp s-a terminat dezastruos pentru el. Nu ceruse nimănui să se roage pentru el și nici să-l ajute să vadă și din alt unghi lucrurile. S-a grăbit și a speriat-o pe biata fată, îndepărtându-și-o. Și astăzi Jeff regretă profund că a procedat în felul în care a făcut-o.

„Ar fi putut ca lucrurile să iasă minunat, dacă

aș fi ascultat de oamenii din viața mea care aveau înțelepciune”, spune el cu tristețe. „Am făcut însă așa cum am crezut eu că era bine, și am distrus totul. Cei câțiva oameni cărora le-am cerut sfatul nu erau nici pe departe calificați să mi-l dea”.

Oamenii din viața ta care te iubesc mult, cărora le pasă de tine, care sunt mai în vârstă, mai înțelepți și ale căror sfaturi au în spate o viață întreagă de roade după voia lui Dumnezeu sunt cei mai buni colegi de echipă pe care i-ai putea alege. Cine sunt persoanele pe care Dumnezeu le-ar putea aduce în viața ta pentru a te sprijini în pașii pe care îi faci pe calea poveștii tale de dragoste? Nu trebuie să aștepti până când apare o relație în viața ta ca să-i inviți să facă parte din echipa ta. Încă de când aveam vreo doisprezece ani, un cuplu de creștini drag, prieteni ai familiei noastre de ani de zile, a început să se roage cu credincioșie pentru viitorul meu soț. Pe lângă părinții mei la care mergeam ori de câte ori aveam nevoie de sprijin, îi aveam și pe acei doi oameni la care apelam din când în când să se roage pentru anumite situații concrete prin care treceam. Mulțumită purtării de grijă a lui Dumnezeu, colegii mei de echipă – părinții mei iubitori și alți mentori după inima lui Dumnezeu – se aflau „la posturile lor” cu mult înainte ca povestea mea de dragoste să înceapă.

Deciziile care privesc viața noastră de dragoste sunt dintre cele mai importante din viață... așa că veniți să jucăm la victorie!

Un pas mai departe

Ia-ți câteva minute și citește câteva pasaje savuroase din scrierea unuia dintre cei mai deștepți oameni care au trăit vreodată. Aceste adevăruri nepieritoare se găsesc toate în cartea Proverbelor – mai ales 12: 15,15: 22,19: 20,20: 18,24: 6 și 27: 9. Lasă ca înțelepciunea aceasta să pătrundă adânc în mintea ta și învață să trăiești având-o temelie. Poate chiar ar fi momentul să bați la ușa părinților tăi și să le înmânezi invitația de a se alătura în mod oficial echipei tale! cinci

## **DESCOPERIND O POVESTE DE DRAGOSTE SCRISĂ DE DUMNEZEU**

**Leslie**

**PREA TÂRZIU?**

**un licăr de speranță într-o lume a virginității pierdute**

O chema Rebecca. Încă nu împlinise treisprezece ani, era frumoasă, blândă, cu un păr șaten închis. Arăta mai în vârstă decât anii care-i avea, însă în sufletul ei era încă un copil aflat abia la primii pași pe drumul dificil spre feminitate.

La biserică și la școală, băieții începeau să o remarce. Băieți care încă erau la vârsta copilăriei, dar care-și doreau cu disperare să fie priviți ca bărbați. În urma atenției primite din partea acestor băieți – atenție care înlocuia dragostea pe care ar fi trebuit să o simtă din partea părinților ei –, Rebecca a început să se simtă iubită și

acceptată.

Într-o zi, la una din întâlnirile grupului de tineri, l-a cunoscut pe Jason. Jason avea șaisprezece ani, era un băiat chipeș și încrezător în sine. Ori de câte ori îi zâmbea din partea opusă a încăperii, ea simțea ceva tresărind înăuntrul ei. Nu după mult timp, cei doi au început să petreacă mai multe ore împreună în fiecare săptămână, el purtându-se cu ea ca un frate mai mare, protector și grijuliu. Inima ei de copil a primit sentimentul de siguranță și căldura pe care el i le aducea, în timp ce femeia din ea a început să se simtă atrasă tot mai mult de el. Pe măsură ce treceau săptămânile, dragostea ei pentru el era tot mai puternică, cum tot mai puternică era și încrederea ei în tânărul acela fermecător.

Într-o seară, când părinții lui erau plecați din oraș, Jason a invitat-o pe Rebecca acasă la el. Când a intrat în casa lui Jason, Rebecca era un copil naiv de doisprezece ani, însă când a părăsit-o, după câteva ore, era o jucărie sexuală folosită și pângărită. În noaptea aceea, Rebecca fusese forțată să treacă brusc de la starea de copil la cea de femeie - în cel mai nenatural și mai dureros mod imaginabil. Și-a pierdut virginitatea înainte de a se fi dezvoltat complet fizic și emoțional.

Rebecca a fost devastată. Jason terminase cu ea și umbla după o altă pradă. Inima lui Dumnezeu era frântă. Pentru Rebecca și Jason.

Todd era un băiat prietenos, student la un colegiu creștin din California, într-o clasă

pregătitoare pentru facultatea de medicină. Avea o dragoste mare pentru Domnul și era întotdeauna gata să-i ajute pe alții, în ciuda programului încărcat de la școală, Todd se implica în mai multe lucrări din campus. De asemenea, conducea, o dată pe săptămână, închinarea în biserica din care făcea parte. Visul lui era să devină medic misionar.

Pe Karly a cunoscut-o la o întâlnire de rugăciune pe care o conducea. Era atrăgătoare, inteligentă și sociabilă. Todd a fost fascinat de ea. S-au întâlnit la o cafea și au ajuns să stea de vorbă trei ore. Începând din ziua aceea, rareori puteau fi văzuți separat. Atrăși unul spre celălalt de dragostea lor pentru Domnul și de dorința de a merge împreună pe câmpul misionar, au devenit o pereche inseparabilă. După două luni știau deja că se vor căsători și chiar au început să discute serios despre logodnă. Toți prietenii lor credincioși îi priveau ca pe un exemplu minunat de cuplu cu o relație după voia lui Dumnezeu.

Într-o seară însă pasiunea a luat locul judecății sănătoase și s-au trezit în pat, uluiți de ceea ce-și îngăduiseră să facă.

Dintr-odată, relația lor frumoasă s-a răcit. Bucuria lor de a vorbi despre Domnul a dispărut. Pasiunea lor comună pentru misiune s-a stins și ea. Todd era cuprins de o rușine ce-l măcina lăuntric. Pentru prima dată în viața lui se simțea un ratat. Nu mai era un student și un lider creștin încrezător. Se simțea nevrednic de dragostea lui Dumnezeu și descalificat ca lider. A renunțat la

toate activitățile lui din biserică. S-a retras din prietenii cu alți tineri. Calificativele la școală au început să scadă. A căzut într-o depresie adâncă, simțind că-și ruinase nu doar propria viață și propriul viitor, ci și viața și viitorul Karlyei.

Cât despre Karly, a ajuns să fie rănită și confuză în urma comportamentului lui Todd. Crezuse că el o iubea. Făcuse greșea de a-i dăruia cel mai de preț dar al ei - virginitatea - dar acum el era distant și rece cu ea. Se simțea copleșită de vinovăție. Când se gândea la toate visele ei din copilărie în care se vedea pășind spre altar în rochia albă de mireasă, simbolizând puritatea ei, era cuprinsă de o mâhnire fără margini. Acum nu mai putea spera să trăiască vreodată o poveste de dragoste frumoasă alături de Todd. Ratase șansa. Se simțea mizerabil și nu avea cu cine să vorbească despre durerea ei.

Inima lui Dumnezeu era frântă. Pentru Todd și Karly.

Păcatul este ceva grav

Păcat sexual... necurăție... compromis moral. Sub orice formă și în orice circumstanțe, efectele păcatului sunt devastatoare. Păcatul sfâșie vieți și inimi, distruge inocența, frumusețea și bucuria. Adesea consecințele păcatului ne urmăresc tot restul zilelor noastre, iar câteodată chiar și generația următoare trebuie să plătească prețul pentru haosul ce l-am făcut din viețile noastre.

Cea mai distrugătoare consecință a păcatului este că ne îndepărtează de Creatorul nostru.



Purtăm în inimile noastre vinovăția pentru ceea ce am făcut, încercând să ascundem păcatul de El, și sfârșim rătăcind neajutorați și singuri, departe, foarte departe de Acela care ne iubește.

Crescând în mediu creștin, observam adesea că problema păcatului sexual era tratată cu superficialitate. În câteva grupuri de tineri din care am făcut parte era ceva ***de așteptat*** ca majoritatea dintre noi să ne pierdem virginitatea înainte de căsătorie. Atitudinea era de felul, „Cu toții o veți da în bară în acest domeniu, pentru că în ziua de azi păcatul sexual este aproape inevitabil. Dar nu vă îngrijorați, Dumnezeu oferă o a doua virginitate. Harul Lui vă va acoperi”.

Există ceva adevăr în afirmația aceasta. Da, toți facem greșeli, însă aceasta nu înseamnă că inevitabil vom cădea cu toții în păcatul sexual, sau că puritatea este imposibilă și că nu suntem decât o „victimă a mediului” dacă nu putem rămâne puri. Este adevărat, Dumnezeu oferă har și iertare, și El poate să ne dea o „a doua virginitate”, spiritual vorbind. Nu trebuie însă să abuzăm de harul Său minunat. Și nu trebuie să tratăm niciodată păcatul nostru cu superficialitate. În ochii unui Dumnezeu sfânt, păcatul nostru este o urâciune.

Pe vremea când Eric era un tânăr zelos și înflăcărat, străbătând lumea ca misionar, i s-a cerut odată să vorbească la o mare întâlnire de tineret, în Virginia. Rugându-se înaintea întâlnirii, a simțit că Dumnezeu voia ca el să vorbească

despre puritate - spirituală, emoțională și fizică. Astfel, în mesajul pe care l-a adus, i-a îndemnat pe tineri să trăiască la înălțimea standardelor lui Dumnezeu cu privire la puritate și să nu se conformeze mentalității din jurul lor. A vorbit despre puritate fizică, mentală și emoțională. Mesajul lui a fost convingător și plin de putere. Liderilor bisericii însă nu le-a plăcut. Un pastor de tineret s-a ridicat imediat ce Eric a terminat de vorbit și a luat microfonul.

„Eu nu vă voi predica despre sfințenie”, a spus el parcă apărându-se, ca și cum a predica despre „sfințenie” era ceva nepotrivit și care ar fi stârnit aversiune, ceva ca o prelegere despre eliminarea paraziților din intestinul gros.

La urmă, mai mulți lideri l-au înfruntat pe Eric.

„Eric, cum de-ai îndrăznit să-i faci pe toți copiii aceștia să se simtă condamnați? Aproape toți au dat-o în bară în domeniul acesta al purității! Puriata este un subiect prea sensibil ca să vorbești despre el în felul acesta. Acum se vor simți **vinovații** Mai bine te-ai duce înapoi să le ceri iertare!”

Când avem această atitudine cu privire la păcatul sexual - și anume că e doar o mică greșeală pe care cei mai mulți dintre noi o comitem și că nu trebuie să stăruim prea mult asupra ei - negăm puterea copleșitoare și uluitoare a ceea ce a făcut Hristos pentru noi pe cruce. În realitate, păcatul sexual este îngrozitor.

El frânge inima lui Dumnezeu și distruge ordinea naturală, desăvârșită a dragostei pe care Dumnezeu a creat-o să existe între bărbat și femeie. Ne pângărește, **trebui** să regretăm când păcătuim în felul acesta... și ar trebui să ne dăm seama de **gravitatea** a ceea ce am făcut. Și n-ar trebui să fie doar atât.

Odată, după un seminar ce a avut loc în Australia, am ingenuncheat să mă rog împreună cu o tânără în vârstă de aproximativ douăzeci și cinci de ani care plângea în hohote. Trupul ei firav se cutremura de suspine care nu puteau să te lase indiferent. M-am rugat ca pacea lui Dumnezeu să o mângâie. După un timp s-a liniștit și a început să-mi vorbească cu o voce ezitantă despre povara ei.

„Am pierdut cel mai prețios lucru pe care-l aveam – puritatea mea. N-a mai rămas nimic din comoara mea. Cum am putut face așa ceva? Băiatul căruia m-am dăruit nici măcar nu mă iubea. Acum nu mai am nimic să-i ofer soțului meu. Pentru mine e prea târziu. Nu cred că Dumnezeu mai vrea să-și piardă vremea cu mine. Mi-am distrus viața”.

Înainte însă de încheierea întâlnirii, tânăra aceea a cunoscut atingerea binecuvântată a harului lui Dumnezeu și a fost schimbată. Fața ei a devenit strălucitoare și plină de pace. Știa că fusese iertată.

Altă dată, după ce am vorbit la o conferință în Texas, am întâlnit o tânără care era aproape

paralizată de sentimente de vinovăție și de groază pentru ceea ce făcuse. Nu doar că se compromisese sexual, dar făcuse și avort. Ochii îi erau adânciți în orbite de durere. Și totuși, în urma unei întâlniri față în față cu Dumnezeu în ziua aceea, a devenit un om nou. Când a plecat, avea un licăr de lumină în ochi. Putea acum să-și continue viața și să descopere tot ce avea Dumnezeu pentru ea. Știa că fusese iertată.

Zâmbetul Lui blând

Frumusețea unei povești de dragoste scrise de Dumnezeu nu este ceva rezervat doar celor perfecți și virtuoși; este și pentru păcătoși ca mine și ca tine. Pentru că dragostea lui Dumnezeu ne cuprinde pe toți. Suntem atât de nevrednici de harul și iertarea Lui – și totuși El ni le oferă gratuit. Dacă ai falimentat în acest domeniu al vieții tale și îți spui că pentru tine e prea târziu, citește următoarea întâmplare din Scriptură și vei vedea cum te privește Iisus și ce face El pentru tine, un păcătos.

Iisus s-a dus la Muntele Măslinilor. Dar dis-de-dimineață a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. Pe când ședea jos și-i învăța, cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijlocul lor.

„Învățătorule”, l-au zis ei, „femeia aceasta a fost prinsă chiar când preacurvea. Moise, în Lege, ne poruncește să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu, deci, ce zici?”

Iisus s-a plecat jos, și scria ceva pe pământ.

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El s-a ridicat, și le-a zis, „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”.

Apoi s-a plecat iarăși și scria ceva pe pământ. Când au auzit cuvintele acelea, au ieșit unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, lăsându-L pe Iisus singur cu femeia.

Cum a privit-o Iisus pe femeia care l-a frânt inima prin păcatul ei? În cartea ***The Parable of Joy***, Michael Card descrie atât de frumos modul în care i-a răspuns Iisus femeii în momentul acela. Scena următoare reprezintă o imagine perfectă a inimii blânde pe care Păstorul o are pentru oile Lui pierdute.

Femeia stătea singură, tremurând, în fața omului care acum se ridicase în picioare.

„Unde au plecat cu toții?”, a întrebat-o El, zâmbind. „Nu te-a condamnat nimeni?”

„Nu”, șopti ea, privind în jos. „Nimeni, Doamne”.

El îi ridică bărbia. „Nici Eu nu te condamn”, îi zise El cu un zâmbet blând.

Apoi deveni serios și-i vorbi ca un părinte care-și disciplinează copilul. „Acum du-te și să nu mai păcătuiești”.

Ea începu să plângă, nu de rușine, ca mai înainte, ci de ușurare. El o salvase de la moarte. Și-i dăduse înapoi ceea ce-i furaseră ceilalți. Îi părea rău, teribil de rău. Găsise în cele din urmă pe Cineva care luase asupra Lui durerea ei.2

În ***The Parable of Joy***, Michael Card notează

faptul că un comentator pe nume Frederick Buechner spunea cu privire la răspunsul dat de Iisus femeii prinse în adulter: „El nu a condamnat-o pentru că avea să fie El condamnat pentru ea”. 3

Așa cum cunoștea păcatele fiecăruia dintre cei care o aduseseră la El pe femeie, Iisus cunoaște fiecare păcat pe care l-am comis din ziua în care ne-am născut. E cea mai mare naivitate să credem că ne putem ține ascunse păcatele de El. Când venim însă la El, cu inima frântă, copleșiți de rușine și de regrete, cu teama că vom deveni ținta mâniei Lui, și privim în ochii Lui... El ne zâmbeste blând. Ne ridică apoi bărbia cu mâna Lui în care se pot vedea rănilor cuielor și ne spune cu blândețe, „Eu nu te condamn. Acum du-te și să nu mai păcătuiești”.

Când stăm față în față cu această dragoste desăvârșită, ni se taie răsufarea. Merităm să murim pentru ceea ce am făcut. Ar trebui să fim împrăștiați cu pietre. Iisus însă nu numai că ne salvează prin sângele Lui, ci ne și spală, astfel încât să fim **totul** curați. Când se uită la noi, nu vede falimentele și greșelile noastre, ci o nouă făptură – un copil al lui Dumnezeu.

El ne îndeamnă „să plecăm și să nu mai păcătuim”. Ne vorbește de pocăință. Aceasta înseamnă să ne smerim, să ne mărturisim păcatul și să hotărâm în inima noastră ca, începând din acel moment, să ne întoarcem și să părăsim păcatul. Sensul termenului de pocăință este de **a ne întoarce de la păcat și a o lua în cealaltă**

**direcție.** Și având mâna Lui blândă drept călăuză în viață, putem să ne pocăim... și să fim înnoiți. Când ne pocăim și acceptăm iertarea Lui, El poate lua păcatul cu care dușmanul nostru a vrut să ne distrugă și să-L folosească pentru gloria Sa. El poate lua o inimă și o viață frântă și să scrie povestea frumoasă a dragostei Lui desăvârșite.

Puterea de a ierta

Păcatul sexual produce suferință. Pentru ca planurile frumoase pe care Dumnezeu le are cu viața noastră să poată deveni realitate, trebuie să ne debarasăm de efectele paralizante ale neiertării. Todd nu se poate ierta pentru faptul de a fi căzut în păcat. Karly nu se poate ierta sau nu-l poate ierta pe Todd pentru ceea ce s-a întâmplat. În anii care vor urma, Rebeccă îi va fi greu să-l ierte pe Jason pentru a fi profitat de ea și a o fi pângărit la vârsta de doisprezece ani.

Doar când ajungem față în față cu privirea blândă, iertătoare a Răscumpărătorului nostru primim puterea de a ne ierta pe noi înșine – și pe aceia care au profitat de noi. Beneficiind de iertarea pe care ne-o oferă Hristos, cum am putea noi oferi mai puțin acelor care ne-au rănit? Și ei sunt păcătoși, ca și noi.

Dacă ești devastat de păcat, cuprins de vinovăție pentru greșelile pe care le-ai făcut sau încrâncenat în neiertare față de cineva care s-a folosit de tine, e timpul să alergi în brațele lui Iisus și să privești în ochii Lui iubitori. Lasă-L să te spele ca să fii curat, alb ca zăpada, și să-ți ofere

un nou început. Planurile Lui pentru tine sunt uimitoare. Probabil momentul în care vei începe să trăiești o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu este foarte aproape! Lasă-L să îndepărteze din viața ta cântecul singurătății și al regretelor pe care poate îl cânti de multă vreme, și să pună în inima ta un cântec nou – acel „cântec mai dulce”.

Alb ca zăpada

***Alb ca zăpada*** este titlul unui cântec de pe albumul nostru intitulat ***Faithfully (Cu credincioșie)***. Este un cântec dedicat tuturor celor care au simțit durerea pierderii prețioasei comori a purității. Fie ca prin aceste cuvinte Dumnezeu să-ți scalde inima în dragostea Lui desăvârșită și să-ți dea o nouă viziune și o nouă speranță pentru viitor.

Singur și confuz, inima îți este rănită de păcat;  
Bucuria ta s-a dus

Pentru că dragostea s-a dovedit a fi o iluzie.

Iar tu tânjești după un nou început.

Știu că ai fost rănit și că nu știi în cine să te încrezi;

Nu pretind că-ți înțeleg durerea.

Văd însă pocăință în ochii tăi și știu că nu e prea târziu; îl aud chemându-te pe nume...

Alb ca zăpada, El te-a făcut alb ca zăpada;

În clipa în care ai mărturisit, inima Lui te-a iertat. S-ar putea să crezi că ai stricat toate planurile pe care El le-a avut pentru tine, însă tocmai din această pricină ne mântuiește Iisus.



Alb ca zăpada, El te-a făcut alb ca zăpada;

Curat și inocent ca un porumbel.

Cu toate că n-ai făcut nimic să meriți iertarea Lui, Ai fost curățit prin sângele lui Iisus – Alb ca zăpada.

Vinovăția și rușinea te-au înlănțuit.

Nu te-au lăsat să pleci;

N-a fost cum ai visat, nici cum ai plănuit.

Și nu vezi să mai fie vreo speranță.

Primește vindecarea Lui pentru rănilile tale;  
Primește bogățiile Lui în locul zdrențelor tale.

Nici nu-ți imaginezi ce planuri are pentru tine.

Așa că i-ai mâna și nu privi înapoi.

Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniștit și îngenunchează înaintea tronului lui Dumnezeu. Citește Psalmul 51 și lasă ca rugăciunea prin care David imploră iertarea Domnului său să devină strigătul inimii tale către Dumnezeu. Citește apoi Luca 15: 11 – 24 și lasă-te purtat într-o călătorie împreună cu fiul risipitor. Lasă ca brațele iubitoare și primitoare ale Tatălui tău să te cuprindă și să te ducă acasă din nou.

Lasă trecutul ireparabil în mâinile Sale și pășește înspre viitorul irezistibil împreună cu El.\*

Oswald Chambers Eric

ÎMPOTRIVA CURENTULUI

să avem coloana vertebrală într-o generație  
căreia așa ceva îi lipsește

O pătură subțire

Aerul nopții era rece. Rece ca gheața! în

celula înghețată a închisorii stăteau doi tineri chinezi, epuizați din cauza lipsei hranei și a luminii. Aveau amândoi doar o pătură subțire care le ținea de cald.

Sub ei pardoseala era tot rece și dură, iar lanțurile de la glezne păreau să-și bată joc de durerea lor. Și totuși, în sanctuarul acela arctic al damnării, era o căldură divină.

Unuia din cei doi tineri i-a trecut prin minte un gând.

Dacă lângă mine ar fi Iisus, I-aș da pătura mea?

Chinezul acela, care nu avea decât o pătură subțire care-i ținea de cald, s-a gândit ce privilegiu ar fi pentru el să poată da puținul pe care-l avea lui Dumnezeu care dăduse **totul** pentru el. Și-a luat pătura de pe el și a pus-o în jurul umerilor prietenului său care tremura.

Pătura noastră, viața noastră

Aș vrea să-ți imaginezi că în celula aceea rece ca gheața te afli tu. Imaginează-ți că ești slab și bolnav și că tremuri de frig. Și că tot ce ai este o pătură subțire cu care te învelești. Cât de tare te-ai agăța de puținul confort pe care l-ai avea? Ce te-ar face să te desparți de prețioasa ta pătură?

Vezi tu, pătura aceasta subțire reprezintă viața noastră. Dacă dăm pătura, vom muri. Dacă renunțăm la singura noastră certitudine, murim.

Ce-ar fi însă dacă în celulă alături de tine s-ar afla Iisus? Dacă ai avea privilegiul să dai puținul ce-l ai Aceluia care și-a dat viața pentru tine? Dacă

ți s-ar oferi posibilitatea să-ți arăți dragostea și recunoștința față de Regele regilor și Creatorul universului? Ai renunța la pătura ta?

Cultura în care trăim ne învață să nu dăm nimănui păturile noastre, să ne asigurăm viitorul, chiar în detrimentul celor din jur. Nu înțelegem însă că siguranța viitorului nostru nu stă în pătura noastră, ci în aceea ca ***Iisus să stea alături de noi***. Atunci când alegem să dăruim în loc să păstrăm, gustăm puțin din rai, chiar aici pe pământ. Când alegem să renunțăm la puținul pe care-l avem și să-l încredințăm lui Dumnezeu, primim bogăția împărăției Lui.

Generația noastră flămândă după dragoste se află într-o căutare disperată a „părții frumoase a dragostei”. Aceasta însă nu se găsește nici în sex, nici în abținerea de la sex. „Cântecul mai dulce”.

Iisus, în toată plinătatea Sa, în toată dragostea Sa, în toată frumusețea Sa, în tot harul Său și în toată maiestatea Sa.

Atunci când îl cunoști pe Iisus Hristos, mâna blândă a cerului începe să-ți modeleze cu măiestrie viața, pentru ca astfel să arăți lumii întregi gloria cerului. El te învață să fii răbdător, curat și tandru. Avându-L pe Iisus în centrul vieții tale, nu numai că dobândești o speranță fericită pentru aici și acum, ci și o pasiune de nestins pentru veșnicia ce-ți stă în față.

„Cântecul mai dulce” este cântat pe o corabie care înaintează împotriva valurilor. Drumul acestei corăbii este astfel trasat încât să meargă direct

împotriva vânturilor potrivnice. Iisus cântă cea mai frumoasă melodie pe care a auzit-o vreodată urechea omului, însă ai nevoie de coloană vertebrală ca să te îmbarci pe corabia pe care aceasta este cântată.

Multe biserici de astăzi folosesc sloganul „Creștinismul e grozav”.

ca și carte de vizită, gândindu-se probabil că mai mulți oameni ar deveni creștini dacă ar ști că bisericile nu sunt pline de idioți care se folosesc de Dumnezeu ca de-o cârjă, pentru că nu sunt în stare să rezolve singuri problemele vieții. Ei bine, în creștinismul grozav; aici însă pe pământ, creștinismul e oricum grozav nu. De-a lungul istoriei, creștinii adevărați au fost batjocoriți și ridiculizați, prigoniți și chiar omorâți. De fapt, dacă cineva alege să trăiască în lumea aceasta cum a trăit Iisus, va cunoaște fără îndoială aceeași soartă: crucea.

Creștinismul **nu** este calea ușoară de a trece prin viața aceasta. Pentru a auzi acordurile blânde ale aceluia „cântec mai dulce”, **este nevoie de sacrificiul** Adesea aceasta înseamnă să ne pierdem reputația, să fim greșit înțeleși de oameni... sau chiar să renunțăm la pătura noastră subțire.

Am o viziune pentru generația noastră de creștini. Îmi doresc să ajung ziua când creștinii nu se vor mai mulțumi doar să participe la serviciile de duminică dimineața și la cele de studiu biblic sau de rugăciune de joi seara, ci vor învăța să-L

iubească pe Hristos în fiecare clipă a fiecărei zile. Aș vrea să văd că nu ne mai mulțumim doar să memorăm din Scriptură și să cunoaștem limbajul biblic, ci că vrem ca viața noastră să fie transformată de Adevărul acestei Scripturi, așa încât nu doar să o **cunoaș**, ci să și ca mărturie pentru întreaga lume. Aș dori să văd că luptăm pentru a redobândi „fața frumoasă a dragostei” în relațiile noastre romantice, astfel încât să putem aduce glorie Marelui Iubit al sufletelor noastre.

Mulți se plâng că generația noastră duce lipsă de lideri. Și mulți spun că, dacă generația noastră nu-și schimbă direcția, se va îndrepta direct înspre stâncile pe care stau sirenele. Și, din nefericire, trebuie să recunosc că au dreptate. Suntem o generație aflată pe moarte, fără coloană vertebrală. Ne lipsește curajul să ne ridicăm împotriva lucrurilor incorecte din punct de vedere moral. Ne lipsește credința că Dumnezeu este puternic, așa cum spune că este. Ne lipsește pasiunea de **a-L căuta** pe Dumnezeu, zelul de **a-L cunoaște** și smerenia de **a-L lăsa** să facă orice dorește cu viețile noastre.

Suntem o generație potopită de perversiuni sexuale, copleșită de infidelitate în relații și slăbită de o rată explozivă a divorțurilor, a căror curbă ascendentă pare să fie abia la început. Când mă gândesc la generația mea și la nevoia disperată pe care o avem de lideri de tineret, îmi amintesc de o întâmplare cu un erou petrecută într-un ținut din Iudeea, cu multe mii de ani în urmă.

Văzând dincolo de Matahala

Se părea că toate speranțele erau pierdute. Casele de pariuri din Las Vegas îl dădeau toate câștigător pe campion. Cine l-ar fi putut învinge? Era uriaș! Era mai puternic decât un bivoli și mai mare decât un pui de dinozaur. Sub bicepșii lui s-ar fi putut adăposti o mică familie. Dar nu numai atât, avea și atitudinea necesară pentru a câștiga o bătălie ca aceea. Jurnaliștii sportivi de azi spun despre un astfel de concurent că este „încrezut”; pe vremea aceea, la vederea unui astfel de luptător, nu se spunea decât, „O, mamă! Eu nu m-aș pune cu tipul ăsta!”

Ringul nu era în Palatul Cezarului, ci într-un loc mai puțin pompos, numit Valea lui Elah. Și nu era o luptă în care cel căzut era numărat până la zece, ci una **pe viață și pe moarte**. Nu era o luptă pentru faimă, ci una pentru viitorul unei națiuni. Era o confruntare vrednică de cărțile de istorie, încă înainte să bată gongul.

Fiecare popor își alesese luptătorul. Era Matahala, cântărind peste două sute cincizeci de kilograme și în stare să dea pe gât un pui de tigru dintr-o singură înfulecătură, împotriva Puștiului, un tânăr păzitor de oi, cam de mărimea unuia dintre picioarele campionului. Când l-a văzut pe Puști ieșind la luptă, Matahala a izbucnit în râs.

Dacă era în joc viitorul națiunii, de ce aleseseră să lupte pentru ei un tânăr cioban? De ce nu-l aleseseră pe cel mai bun războinic, care să se potrivească la putere cu campionul? Șansele

erau deja de un milion la una. De ce și le făceau și mai mici?

Ei bine, națiunea **aceea** nu și-a ales luptătorul pe baza unui sondaj al opiniei publice sau a pronosticurilor caselor de pariuri din Las Vegas. L-au ales pe luptătorul acela pentru că a fost singurul care era gata să lupte. Toți ceilalți războinici tremurau în tranșee.

Nu-l judecați însă pe acest „puști” după aspectul exterior sau după înfățișarea fizică. „Puștiul” acela era un tânăr deosebit! El știa ceva ce niciunul dintre războinicii din țara lui nu știa. Știa că dacă lupti pentru Dumnezeu, și El luptă pentru tine.

Matahala îi batjocorea pe Dumnezeu și pe poporul Său. Și numai Puștiul acela, care nu impresiona prin nimic, părea să fi observat că așa nu mai mergea. Așa că a spus, „Mă pun eu cu el!”

Sunt sigur că în ziua când Puștiul a ieșit să dea piept cu Matahala, ceea ce a văzut nu fost mărimea înfricoșătoare a aceluia, puterea lui nemaiîntâlnită și nici încrederea în sine ce sfida moartea. Cred că L-a văzut pe Dumnezeul lui infinit mai mare și mai puternic stând în spatele slăbănogului de uriaș, cu degetul Său gargantuesc deasupra minusculului cap al Matahalei, spunându-i lui, tânărul cioban, „Spune-mi numai când!” **TROSC!!**

Numele „puștiului” era David. Și era lider într-o generație care avea ochi doar pentru „matahala” pe nume Goliat (vezi 1 Samuel 17). Era un

neînfricat într-o generație care tremura de frică. Și era un om cu coloană vertebrală, când tuturor tovarășilor lui le lipsea așa ceva.

Avem nevoie disperată de oameni ca David în generația noastră. Avem nevoie de lideri care să se încreadă total în Dumnezeu. Avem nevoie de bărbați și femei care să iasă la luptă împotriva „matahalelor” din cultura de azi și care să nu dea înapoi. Avem nevoie de eroi al căror model să nu fie mulțimea înfricoșată din jur, ci Hristos.

Generația noastră are nevoie de oameni obișnuiți care să aleagă să-L iubească pe Dumnezeu într-un mod neobișnuit. Avem nevoie de o nouă generație de lideri în lumea aceasta, care să pună mai mult preț pe a muri de dragul Adevărului decât pe a trăi pentru a fi realeși. Avem nevoie de o generație de îndrăgostiți care să întrebe, „Ce-ar face Iisus?” și apoi să facă exact ce-ar face El!

I-ați încredințat lui Iisus viața voastră; acum trăiți această viață în El. Inspirați-L pe El. Expirați-l pe El. Face-ți din El sursa vieții voastre în fiecare zi, cu credința unui copilăș! Ați fost plantați în cel mai bogat sol și udați cu Adevărul împărăției Lui. Nu ascundeți sub sol viața lui Iisus de bucurie, ci crește-ți și înfloriți pentru ca lumea întreagă să vă vadă.

Coloseni 2: 7 (traducere parafrazată)

Ce faci cu pătura ta?

Vino cu mine încă o dată în celula aceea rece ca gheața. Așază-te pe pardoseala de beton și



imaginează-ți că ești înghețat de frig. Singura ta apărare împotriva frigului necruțător este pătura aceea subțire.

Și-acum imaginează-ți că persoana care tremură lângă tine nu este un tânăr chinez, ci **viitorul tău partener de viață**. Pune-ți întrebarea, ***Dacă Cel care stă lângă mine ar fi Iisus, I-aș da pătura?***

În timp ce te gândești ce răspuns să dai, probabil îți ridici pătura și vezi cât e de zdrențuită și ruptă. Sau poate nici nu mai ai o pătură, ci tot ceea ce ți-a mai rămas e o bucată de pânză cu care încerci să te protejezi de frigul teribil.

Mulți dintre noi nu mai avem decât o zdreanță de pătură pe care să i-o oferim partenerului nostru, care tremură lângă noi. Dar dacă în partenerul nostru L-am vedea pe Iisus, am fi noi gata să dăm puținul ce îl avem Dumnezeuului care ne-a dat totul?

Ca în toate generațiile de dinaintea noastră, dragostea care iese din tipare a fost ridiculizată și batjocorită. Cei care iubesc cu o astfel de dragoste sunt priviți ca niște oameni care risipesc. În a iubi astfel însă, în a dăruia totul, în a-ți goli buzunarele vieții constă esența adevăratului creștinism. O astfel de dragoste L-a făcut pe Iisus să renunțe la tronul Său din ceruri și să ne dea darul vieții cu prețul vieții Sale. O astfel de dragoste l-a făcut pe creștinul chinez din celula de închisoare să renunțe la singura lui sursă de căldură pentru binele fratelui său. Și tot o astfel de dragoste te-ar

face pe tine să-ți iei pătura de pe umeri și să-L învelești cu ea pe Marele tău împărat.

Dacă vei lăsa ca mâna blândă a Domnului tău să toarne acest fel de dragoste în inima ta, atunci vei trăi povestea de dragoste pe care ți-ai dorit dintotdeauna să o poți trăi. Cu o dragoste de acest fel, care să se manifeste în atitudinea și în faptele tale, e aproape sigur că nu vei fi aplaudat de lumea aceasta, însă vei fi aplaudat de oștile cerului, când întregul univers va vedea în viața ta „fața frumoasă a dragostei”.

Când încredințezi „stiloul” vieții tale Marelui Autor al poveștii de dragoste și înveți cum să iubești risipind, nu vei fredona doar laude la adresa lui Dumnezeu o viață întreagă, ci vei cânta întreaga veșnicie „cântecul mai dulce”!

Ochi umezi

Niște ochi umezi te privesc. Ochii umezi ai lui Iisus, în care poți citi dorința pe care o are de a nu mai încerca să-ți pui singur viața în rânduială ci să te ții tare de El. Ochii Lui te privesc, blând, cum te împiedici de păcat și cazi. Nu te lovește când ești căzut, ci te sprijină cu mila și harul Lui și te ajută să te ridici. Are o îndelungă răbdare cu tine când te datini și întotdeauna este credincios să te ierte.

Ochii Lui zâmbesc când te văd că dorești să trăiești după voia Lui. Așa cum un copil de trei ani ia un creion și mâzgălește ceva ce pentru tatăl lui este o capodoperă, tot așa și tu, prin viața pe care o trăiești, redai pentru Tatăl tău din ceruri tot ceea ce poți și cum poți mai bine, onorându-L în

felul acesta.

În privirea Lui însă se poate citi și mândrie, atunci când vede că te încrezi în El. El, mai mult decât oricine, știe cât de dificil este să stai împotriva curentului. El nu vrea decât ca omul obișnuit să-l pună la încercare credincioșia. După cum spune Oswald Chambers, „Dacă alegem deliberat să ascultăm de Dumnezeu, El va cere celei mai îndepărtate stele și ultimului fir de nisip să ne ajute”.<sup>1</sup>

Niște ochi umezi te privesc. De prea mulți ani, din ochii cerului, pentru care tu ești o persoană atât de prețioasă, curg lacrimi de durere din pricina felului în care trăim. Haideți să alegem azi să binecuvântăm inima lui Dumnezeu cu darul de a-L iubi din toată inima, din tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea noastră. Haideți să facem ca ochii aceia umezi să fie mândri!

ooo

O ultimă provocare

Mântuitorul și Domnul nostru iubit ne-a dat o oportunitate extraordinară: să ne ridicăm deasupra versiunii diluate a dragostei pe care ne-o oferă lumea, și să apucăm dragostea cea mai adevărată și durabilă care se poate imagina. Este șansa care ni se oferă de a întoarce spatele dragostei siropoase purtând marca Hollywood și de a descoperi povestea de dragoste în tot ce are aceasta mai frumos – povestea de dragoste a cerului! Putem îmbrățișa un stil de viață în care să ne simțim sufletul gol, să fim egoiști, o viață în

care să ajungem în cele din urmă la disperare, sau putem învăța să trăim și să iubim fără egoism... ca însuși Marele nostru Iubit.

Dumnezeu abia așteaptă să-ți scrie povestea de dragoste - o poveste de dragoste care depășește cu mult cel mai incredibil basm ce a fost scris vreodată. Îi vei încredința, azi, stiloul?

Nu poți, în același timp, să rămâi așa cum ești și să mergi cu

Dumnezeu?

Henry Blackaby

Pentru a ne mântui, Dumnezeu a riscat totul dându-L pe Hristos; acum El dorește ca noi să riscăm tot ce avem încrezându-ne în El?

Oswald Chambers

Poți fi sigur că dacă umbli cu El, privești la El și aștepti ajutor de la El, El nu-ți va înșela așteptările.<sup>4</sup>

George Mueller

Lucrul care pune la încercare atotputernicia lui Dumnezeu este chiar lucrul pe care noi, ca și ucenici ai lui Iisus, trebuie să credem că El îl va face.<sup>5</sup>

Oswald Chambersin Dumnezeu, omul care îl are pe El ca și comoară, are toate lucrurile.<sup>6</sup>

A.W. Tozer

Un pas mai departe

Așază-te și fă-ți timp să citești relatarea uimitoare din Daniel 6: 4 - 23. Apoi ieși la o plimbare și invită-L pe Iisus să te însoțească. În timp ce te plimbi, gândește-te la lumea în care trăiești. Dumnezeu te-a adus pe pământul acesta pentru o vreme ca aceasta. Lasă ca ziua de azi să fie un punct de cotitură în viața ta - ia decizia de a te împotrivi curentului, apărând Adevărul Său. Nu vei putea să faci aceasta prin puterea ta. Adu-ți aminte însă ce mare Dumnezeu ai în spatele tău. În felul acesta vei căpăta curaj și vei putea să închizi gura leilor. El nu te va părăsi niciodată (vezi Evrei 13: 5). Leslie

DUPĂ CE AI SPUS „DA”.

frumusețea poveștii unei căsnicii scrise de Dumnezeu

Povestea mea de dragoste cu Eric a fost mai frumoasă decât orice basm cu un el și cu o ea pe care mi l-am imaginat vreodată. Nunta noastră a fost un colț de rai coborât pe pământ. Luna noastră de miere a fost perfectă - două săptămâni de fericire eterică. Pășeam împreună într-un apus de soare înspre o viață fericită.

Au venit însă puricii.

Apoi gălăgioasa familie de ratoni din hornul casei noastre.

Apoi temperaturile cu multe grade sub zero, care ne stricau mașina de la o zi la alta.

Apoi țevile sparte care ne-au inundat bucătăria la ora trei noaptea. Și cele șase

săptămâni în care m-a chinuit o bronșită severă.

La nici două luni de la nuntă, viața noastră împreună semăna cu orice numai cu un basm frumos devenit realitate

La fel ca în cazul celor mai multe cupluri tinere, banii erau puțini. Locuiam în Michigan, într-o casă închiriată, la mulți kilometri distanță de cel mai apropiat oraș. Vara, casă, înconjurată de o pajiște cu flori superbe și de copaci falnici ce își întindeau crengile peste un lac minunat, era folosită ca motel. În miezul iernii însă, când am locuit **noi** în ea, altfel au stat lucrurile. Lacul era înghețat, cerul plumburiu, copacii goi. Casa avea un aspect sinistru, era izolată, un loc parcă numai bun pentru turnat un film de groază.

Ori de câte ori Eric pleca la muncă, rămâneam disperat de singură. Singură toată ziua în casa aceea uriașă ce-mi dădea fiori, fără o mașină și fără o ocupație... Ne mutasem doar de puțin timp în Michigan, așa că nu cunoșteam decât foarte puțini oameni în zonă. Nu aveam vecini în apropiere. Îmi era dor de familie. Îmi era dor de prieteni. Și-mi era dor de viața din Colorado.

Aceasta nu a fost însă decât începutul nenorocirilor mele.

„Cred că în salteaua noastră sunt ploșnițe”, i-am spus lui Eric într-o dimineață, scărpinându-mi o porțiune cu umflături roșii ce-mi apăruseră pe picior.

Casa avea șapte dormitoare, așa că noaptea următoare am dormit în alt dormitor, în alt pat. A

doua zi dimineata însă aveam și mai multe pete roșii. Și lui Eric i-au apărut pe picioare câteva astfel de pete care-i provocau mâncărime. După o săptămână în care am încercat fiecare pat din casă, eram tot mai acoperiți de mușcături ciudate. Am spălat cuverturile, am aspirat saltelele și am cercetat fiecare pat în căutarea gândacilor, însă nu am reușit să dezlegăm misterul.

Într-o zi însă am observat pe podeaua din camera de zi ceva ciudat ce se mișca. Aplecându-mă, am văzut sute de puncte negre minuscule, sărind printre firele covorului. Nu gândacii ne mușcaseră, ci **puricii**.

Casa era plină de ei.

Îngrozită, l-am sunat pe Eric la serviciu și i-am spus să cumpere în drum spre casă un spray împotriva puricilor. În noaptea aceea am amorsat o „superbombă” împotriva puricilor, despre care vânzătorul de la magazin ne-a asigurat că va ucide toți puricii pe o rază de trei kilometri.

N-a mers însă.

A doua zi puricii păreau să se fi înmulțit. Cât a fost ziua de lungă, m-au atacat cu parcă și mai multă înverșunare. Indiferent unde stăteam în casă, în câteva minute hainele îmi erau acoperite cu cel puțin cincizeci din insectele acelea dezgustătoare. Brațele și picioarele îmi arătau de parcă aș fi adormit într-un lan de urzici.

Am dat din nou cu spray. Și din nou puricii au părut să se înmulțească. Otrava de purici de cea mai bună calitate, care deja satura aerul în toată

casă, părea să le priască de minune.

Și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, în noaptea care a urmat m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare și tușind de tremurau geamurile. Făcusem o reacție alergică la sprayul împotriva puricilor.

Temperatura cu minus în față, combinată cu chimicalele tari ce umpleau casă, au început să-și facă efectul asupra trupului meu. Ceea ce începuse ca un acces de tuse, s-a transformat rapid într-o bronșită serioasă. Medicul mi-a prescris antibiotice și mi-a recomandat odihnă la pat. În decurs de o săptămână am dat gata un întreg stoc de pachete de batistute de hârtie.

Eram singură, mai bolnavă decât fusesem vreodată în viață și acoperită peste tot de mușcături de purici. Eram sigură că mai rău decât nu putea fi.

Mă înșelam.

Într-o dimineață, pe când stăteam întinsă pe sofa, tremurând din cauza febrei, am auzit niște zgomote ciudate venind dinspre șemineu. Cineva sau ceva zgâria și foșnăia în hornul de cărămidă, la doar un metru de mine. După zgomot, părea să fie un animal mare. Inima a început să-mi bată cu putere, în timp ce imagini cu lupi fioroși și cu urși sălbatici au început să-mi umble prin minte. Nu că un urs ar fi încăput pe horn, însă cred că febra mă făcea puțin irațională.

Șemineul nu era acoperit decât cu un capac subțire de tablă, care avea rolul să împiedice



intrarea curentului de aer rece. Privirea mi-a înghețat pe bucățica aceea de tablă - singura barieră între mine și intrusul nevăzut. La un moment dat, în timp ce priveam cu groază capacul, acesta s-a mișcat. Vizitatorul nepoftit îl împingea, încercând să intre în casă! Deodată, într-o gaură din capac a apărut vârful ascuțit al unei gheare negre.

Abia abținându-mă să nu țip, am împins repede un fotoliu în fața capacului. Am apucat apoi un vătrai și m-am așezat în poziție de luptă, gata să înfrunt orice animal sălbatic care ar fi năvălit înăuntru și m-ar fi atacat. Am așteptat așa vreme de o oră. Se pare că în cele din urmă creatura renunțase la încercarea ei, pentru că în coș nu se mai auzea niciun zgomot. Inima mea însă a continuat să bată nebunește tot restul zilei.

Animalul din șemineu s-a dovedit a fi un raton. De fapt, era o întreagă **familie** de ratoni care hotărâseră să petreacă iarna în hornul casei noastre. Crescută fiind la oraș, îmi era o frică teribilă de sălbăticiuni. Am început să am coșmaruri cu ratoni împingând capacul la o parte, năvălind în casă și urmărindu-mă de jur-împrejurul camerei cu dinții lor ascuțiți ca un brici. Am încercat multe metode să alungăm ratonii, de la montarea de capcane la a-i afuma, însă, la fel ca și cu puricii, nimic nu părea să-i facă să dea înapoi.

Într-o noapte, în mijlocul unui alt vis înfricoșător cu ratoni, în care îmi pierdusem trei

degete și contractasem rabie, am fost trezită de zgomotul unei cascade ce curgea prin bucătărie. Eric și cu mine am coborât repede la parter unde apa rece ca gheața stropea peste tot. Țevile din spălătorie crăpaseră din cauza frigului de-afară ce bătuse recordul.

Trei ore mai târziu, după aventurarea curajoasă a lui Eric în pivnița neagră ca tăciunele și plină de păianjeni, țeava crăpată a încetat să mai împrăște apă, murdăria era îndepărtată, iar mașina noastră de spălat era declarată oficial defectă. Ca și cum ne-ar mai fi trebuit o încercare.

În decurs de numai o lună, fusesem atacați de purici, vizitați de ratoni, încercați de boală, stresați de lipsuri financiare și necăjiți de o mașină care întotdeauna părea să se strice în cel mai rău moment posibil. Și acum asta? Cu toate că amândoi încercam să avem o atitudine pozitivă, sufletește eram șifonați destul de serios.

Câteva zile mai târziu, când Eric s-a întors acasă, m-a găsit zăcând pe sofa, prea bolnavă ca să mă mai pot mișca. Un teanc de batistute de hârtie și de rufe murdare zăceau împrăștiate pe podea. În șemineu ratonii zgâriau și foșnăiau. În pustietatea de-afară, rafalele de vânt și troienele de zăpadă făceau prăpăd. Îmi petrecusem ziua într-o mizerie totală, trecând de la accese de tuse la partide de scărpinări și invers.

„Nu-mi vine să cred că doar cu o lună în urmă eram în Phoenix, întinși lângă piscină și sorbind limonadă de căpșuni”, m-am lamentat epuizată,

tânjind după zilele fericite ale lunii noastre de miere.

Eric s-a prăbușit pe un scaun lângă mine. „N-am crezut că așa vor fi primele săptămâni ale căsniciei noastre”, mi-a spus el cu regret, „îmi pare rău, Leslie”.

„Nu e vina ta”, i-am răspuns, încercând să par ceva mai veselă. Am stat câteva clipe în tăcere, abătuți. Dintr-odată, Eric m-a privit gânditor.

„Cred că avem ceva de făcut”, a zis el. „Ne-am agățat de speranțele și de așteptările noastre pentru felul cum vrem să mergă viața noastră împreună. Am fost atât de preocupați de a încerca să vedem din ce motiv nu ies lucrurile așa cum ni le-am planificat, încât ne-am oprit din a-l mai încredința stiloul lui Dumnezeu. Trebuie să-L lăsăm pe El să scrie și acest capitol al vieții noastre”.

Am îngenuncheat împreună pe carpeta plină de purici. Încă o dată, ne-am încredințat planurile, visele și dorințele adevăratului Autor al poveștii de dragoste. Domnul nostru scrisese perfect povestea noastră de dragoste, iar acum îl rugam să continue să scrie în detaliu povestea vieții noastre împreună, aventura căsniciei noastre.

— Am încredințat astfel Lui stiloul și instantaneu inima mi-a fost inundată de un sentiment copleșitor de pace. Domnul nostru nu fusese niciodată față de noi altfel decât credincios și știam că nu va înceta nici în acele împrejurări să fie așa.

„Fă cu viața noastră tot ce dorești, Doamne”, m-am rugat cu sinceritate. „Chiar dacă lucrul acesta ar însemna să trăiesc pentru totdeauna cu purici și ratoni, sunt gata să accept”.

Și tiparul s-a repetat. Autorul poveștii de dragoste a luat stiloul și a început să scrie povestea uimitoare a vieții noastre împreună. Și în nouă ani de căsnicie El nu ne-a dezamăgit nici măcar o dată.

Cei care spun, „Dragostea moare după luna de miere!”, cu siguranță că n-au ajuns să cunoască frumusețea poveștii unei vieți de căsnicie scrise de Dumnezeu.

Ne-a fost întotdeauna ușor? Categoric nu. De fapt, puricii și ratonii s-au dovedit a fi o încercare insignifiantă în comparație cu câteva furtuni prin care Eric și cu mine am trecut de-a lungul anilor. În călătoria noastră împreună, am trecut prin dezamăgiri, descurajări, stres și greutăți incredibile.

Avându-L însă pe Hristos în centrul relației noastre, perioadele dificile n-au făcut decât să ne crească dedicarea și să ne adâncească și mai mult dragostea unuia pentru celălalt. Mai sunt însă în viața noastră momente când luăm înapoi stiloul – când ne agățăm cu prea multă insistență de planurile sau de așteptările noastre. În astfel de momente ni se aduce aminte să ne plecăm pe genunchi și să-l încredințăm din nou stiloul Dumnezeului nostru credincios.

Când El scrie în detaliu povestea noastră,

viața devine o aventură fără de sfârșit. Când stiloul este în mâna Autorului poveștii de dragoste, atât în vremuri bune cât și în vremuri rele, căsnicia este un colț de rai.

## CU CREDINCIOȘIE

Versuri de Eric și Leslie Lud/

Cântecul poate fi descărcat gratuit în format mp3 de pe site-ul [www.ericandleslie.com](http://www.ericandleslie.com)

Astă-seară am văzut o stea căzătoare.

M-am întrebat oare unde ești.

De ani de zile te visez

Și mă întreb dacă și tu te gândești la mine.

În lumea asta a idilelor ieftine

Și-a dragostei ce după primul dans se ofilește.

Toți îmi spun că sunt un prost dacă aștept ceva mai mult.

Cum să iubești pe cine n-ai văzut?

Eu însă aștept dragostea adevărată în fiecare zi.

Și știu că o astfel de dragoste dăruiește.

Așa că mă rog ca Dumnezeu să mi te aducă și tu să mă găsești așteptându-te cu credincioșie.

## REFREN

Cu credincioșie, sunt al tău De azi și până la sfârșit.

Cu credincioșie, voi scrie.

Voi scrie un cântec de dragoste cu viața mea.

Căci pentru o astfel de dragoste merită să aștepți Oricât de mult.

Sunt al tău cu credincioșie.

Astă-seară, doi îndrăgostiți sărutându-se Mi-au

amintit că eu sunt tot singur.

Ziceau că sunt prost că te aștept și că mă rog pentru tine.

Cum pot renunța la plăcere pentru un vis care va rămâne doar vis?

Eu însă continuu să cred că Dumnezeu are un plan.

Și, deși nu te pot vedea acum, știu că El te vede și într-o zi voi fi cu totul al tău.

Până te voi găsi, aștept cu credincioșie.